

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK NIGHTS

CIPHER

A Demonica Underworld Novella

LARSSA
IONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Şifre

Bir Demonica Yeraltı Dünyası
Romanı

Larissa lone tarafından

1001 Karanlık Gece

Şifre
Larissa Ione'dan Bir Demonica
Yeraltı Dünyası Romanı

1001 Karanlık Gece

Telif Hakkı 2019 Larissa Ione
ISBN: 978-1-970077-02-5

İleri: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose

Evil Eye Concepts, Incorporated tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

Şifre: Bir Demonica Romanı

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Larissa Ione'dan Demonica Underworld serisine yeni bir hikaye geliyor...

İyilik ve kötülük arasındaki ince çizgide yürüyen Düşmemiş bir melek olan Cipher'ın cehennemde yeni kanatları, hıncı bir çift dişi ve tehlikeli olduğu kadar güzel de olan bir bakıcısıyla uyanmasının üzerinden yedi ay geçti. Bir zamanlar koruyucu meleklerle yardım eden rahat bir siber uzman olarak, halesini geri kazanmak için en iyi konumdaydı. Ama şimdi, yeteneklerini kötülük için kullanmaya zorlanan bir Gerçek Düşmüş olarak, sadece onu esir alanlarla ve seksi işleyicisiyle değil, aynı zamanda içinde büyüyen yozlaşmayla da savaşmak zorundadır... onu arayan dostları düşmanları haline gelmeden ve kendi en kötü kabusu olmadan önce.

Lyre, kalbi nefretle dolu düşmüş bir melektir. Cipher'ın patronlarının emirlerini yerine getirmesini sağlamakla görevlendirildiğinde, kendisine haksızlık edenlerden intikam almak için bir fırsat görür. Tek yapması gereken Cipher'ın gelişmekte olan karanlık tarafına hitap etmektir. Ancak yıkıcı derecede yakışıklı True Fallen'ın başka fikirleri vardır - Lyre'in tüm planlarını raydan çıkarmak ve onları yaklaşan bir cehennem fırtınasının yoluna sokmakla tehdit eden seksi fikirler.

Cipher ve Lyre, yeraltı dünyasını parçalayacak ve Cennet'in kendisine şok dalgaları gönderecek uğursuz bir komployu çözerken bile tehlike ve arzu patlar...

****Her 1001 Karanlık Gece romanı bağımsız bir öyküdür. Yeni okurlar için yazarın dünyasına bir giriş niteliğindedir. Hayranları içinse yazarın serisinin bonus kitabıdır. Umarız her birini en az bizim kadar seversiniz.****

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim. Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve bilimi üzerine çalıştım. Çok geniş bir Babamın evindeki kütüphanede binlerce cilt fantastik masal topladım.

Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi öğrendim. Mitler, efsaneler ve bin yıl boyunca tüm insanların hayalleri hakkında. Ve okudukça hayal gücüm daha da güçlendi. hikayelerin içine yolculuk edebildim... aslında onların bir parçası olabildim.

Keşke öğretmenimi dinlediğimi söyleyebilseydim. ve yeteneğime saygı duymam gerekirdi. Eğer saygı duysaydım, şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.

Ama ben cesaretimle hava atarken aptalca davrandım ve kafam karıştı.

Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı merak ederek eski İran'a gittim ve Şehriyar'ın her gün bir masal anlattığının doğru olup olmadığını kendi gözlerimle gördüm.

(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve sonra dükkü karısını başının kesilmesi için gönderdi. Yazılmıştı

Vezirin kızı Şehrazat'la tanıştığında bin kadın öldürmüş olduğunu okumuştum.

Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin ortasına gelmişim ve bir şekilde Şehrazat'la yer değiştirmişim.

Daha önce hiç başıma gelmemişti ve bugün hala açıklayamıyorum.

Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu onun bana yaptığını yapmak. kendini korumak ve hayatta kalmak.

Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.

Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan
ve daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir
noktada duruyorum. Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin
geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha
bağışlıyor.

Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine
başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha
önce sahip olduğu gibi
Şimdi.

Sözlük

Aegis-Dünyayı kötülükten korumaya adanmış insan savaşçılar topluluğu. Son zamanlarda saflarındaki anlaşmazlık sayılarını azalttı ve Aegis'i yeni bir yöne gönderdi.

Düşmüş Melek-Çoğu insan tarafından kötü olduklarına inanılan düşmüş melekler iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler Cennetten kovulmuş ve dünyaya bağlanmışlardır, ne gerçekten iyi ne de gerçekten kötü oldukları bir hayat yaşarlar. Bu durumda, nadiren de olsa Cennete geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da düşüşlerini tamamlamak ve Gerçek Düşmüşler olmak için iblis diyarı Sheoul'a girmeyi seçebilirler.

Harrowgate-Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullanılan, insanlar tarafından görülemeyen **dikey** portallar. Çok az sayıda varlık kendi kişisel Harrowgate'lerini çağırabilir.

İç Mabet Sheoul-gra içinde, her biri Ufelskala tarafından tanımlanan kötülük seviyelerine göre kategorize edilmiş iblislerin ruhlarını barındıran beş Halkadan oluşan bir diyar. İç Mabet düşmüş melek Hades ve tamamı düşmüş meleklerden oluşan gardiyanları tarafından yönetilir. İç Mabede erişim kesinlikle sınırlıdır, çünkü içeride hapsedilen iblisler kaçmak için dışarıdaki herhangi bir nesneden veya yaşayan kişiden faydalanabilir.

Memitim - Primori adı verilen önemli insanları korumakla görevli yeryüzüne bağlı melekler. Memitim, görevlerini tamamlayana kadar yeryüzünde kalır, o zaman Yükselir, kanatlarını kazanır ve Cennete girerler.

Yakın zamana kadar tüm Memitimlerin babası Azagoth'tu ve insanlar tarafından yetiştirilirlerdi, ancak artık Cennette doğup büyüeyebilen bir melek sınıfı olarak kabul ediliyorlar.

Primori-Hayatlarının kaderi dünyayı önemli bir şekilde etkilemek olan **insanlar ve** iblisler.

Radiant-Var olan en güçlü Cennet meleği sınıfıdır. Diğer meleklerin aksine, Işıldayanlar bilinen tüm diyarlarda sınırsız güce sahiptir ve Sheoul'un büyük bölümünde özgürce seyahat edebilirler. Bu unvan aynı anda sadece bir meleğe verilir. İki melek asla aynı anda var olamaz ve Tanrı ya da Şeytan dışında yok edilemezler. Düşmüş meleğin eşdeğeri bir Gölge Melektir.

Gölge Melek-Şeytan dışında var olan en güçlü düşmüş melek sınıfıdır. Diğer düşmüş meleklerin aksine, Gölge Melekler bilinen tüm alemlerde sınırsız güce sahip olabilir ve Cennete girme yeteneğine sahiptirler. Bu unvan her seferinde yalnızca bir meleğe verilir ve Işıldayan eşdeğerleri olmadan asla var olamazlar. Gölge Melekler Tanrı ya da Şeytan dışında yok edilemezler.

Bazılarının Cehennem dediği Sheoul-Şeytan diyarı. Dünyanın derinliklerinde kendi düzleminde yer alır ve çoğu kişi tarafından yalnızca Harrowgate'ler ve cehennem ağızları ile erişilebilir.

Sheoul-gra - Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir diyar, Azrail olarak da bilinen Azagoth tarafından denetlenir. Sheoul-gra'nın içinde, iblis ruhlarının yeniden doğana kadar işkence dolu bir arafta tutulduğu İç Mabet yer alır.

Sheoulic-Herkes tarafından konuşulan **evrensel** iblis dili, ancak birçok tür kendi ana dilini de konuşuyor.

Ter'taceo- Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan şekline dönüşebildikleri için insan gibi görünebilen iblisler.

Ufelskala-İblisler için kötülük derecelerine göre **bir** puanlama sistemi. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar beş Kademedeki kategorize edilebilir, Beşinci Kademe ise kötülerin en kötüsünü içerir.

Birinci Bölüm

Kan sporu.

Ciddiyim. Bu da ne böyle?

Lyre aşağıdaki arenadaki gösteriyi izledi; düşmüş bir melek ile bir Nightlash iblisi arasındaki ölüm maçının sonucu normalde tahmin edilebilirdi. Düşmüş melekler herhangi bir Nightlash'tan bin kat daha güçlüydü.

Ancak bu düşmüş meleğin kanatları -ve mistik güçlerinin kaynağı- bağlanmış, yetenekleri kısıtlanmıştı ve Nightlash, düşmüş ya da göksel bir meleğe karşı güvenilir şekilde ölümcül olan birkaç silahtan biri olan işitsel bir silaha sahipti.

Her şey çok aptalcaydı. Bu özel savaşın amacı düşmüş meleğin işbirliği yapmasını sağlamaktı ki eğer ölmüş olsaydı bunu yapamazdı.

Cipher'ın yumrukları ve ayakları yüzünden zırhı delinmiş olan Nightlash, Cipher'ın çıplak göğsünü keserek bir bulanıklık içinde dönerken, korkuluğu tırnaklarıyla öyle sert kavradı ki tahtada çukurlar oluştu. Cipher bir tıslamayla geriye düştü ve yanmış melek etinin pis kokusu burnuna kadar geldi.

"Kahretsin, Bael," diye mırıldandı. "O da zırh almalıydı."

Bael'in etrafını saran soğuk hava, kuru buzdan çıkan sis gibi kıpırdadı. Kararlarının sorgulanmasından hoşlanmıyordu. "Cipher herhangi bir şey giymesine izin verdiğim için minnettar olmalı."

Elbette, çünkü kotlar harika dövüş ekipmanıydı. Ama yırtık ve lekeli halleriyle adamın üzerinde harika görünüyorlardı. Aylarca süren esaret pantolonunun üzerinde bir korku romanı gibi duruyordu ama asıl hikâye Cipher'ın dikkatli mavi gözlerindeki direniş kıvılcımında ve zayıf, kaslı vücudunu taşıyışındaki ukalalıkta yatıyordu.

Henüz kırılmamıştı ama kırılacaktı. En azından Bael önce onu öldürtmezse kırılacaktı.

Lyre, düşüncesiz zalimliği ve pervasızlığı onu tehlikeli olduğu kadar aptal da yapan eski bir düşmüş melek olan Bael'e ters ters baktı. Ama onun kaotik ve kana susamış doğası, Şeytan'ın en iyi generallerinden biri olarak sivrilmesini sağlayan şeydi.

"Cipher ölürse, Azagoth'un dikkatini çekmek için en iyi şansınızı kaybedersiniz," diye belirtti.

"Azrail'in tüm dikkati benim üzerimde." Bael onun yanında soğuk bir şekilde gülümsedi, abanoz bakışları aşağıdaki savaşa sabitlenmişti. "Ve Cipher benim tek asım değil, aşkım."

Kendi gülümsemesini zorladı ama lanet olsun, adamın ona ya da herhangi bir kadına böyle hitap etmesinden nefret ediyordu. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği nefretti.

"Eminim biliyorsundur," dedi, Cipher bir yumruktan kaçınmak için kanla ıslanmış yere atlarken sesindeki tutukluğu fark etmemesini umarak.

Cipher yuvarlandı ve bacağını savurarak Nightlash'i dizlerinin arkasından yakaladı. Nightlash sırt üstü yere sertçe çarparken Bael başıyla onayladı. Tribünlerdeki beş yüz kadar iblis yuhaladı. İblisler her zaman düşmüş melekler yerine iblislerin tarafını tutarlardı.

Lyre genellikle her iki durumu da umursamazdı ama Cipher işitsel cihazı Nightlash'ten çekip aldığı anda zihinsel olarak rahat bir nefes aldı.

Elbette Cipher umurunda değildi. Cipher'ı Cennet melekleri oldukları zaman tanımamıştı, bu yüzden onunla önceden bir ilişkisi yoktu ve ondan çok daha uzun süredir düşmüş bir melek olmasa da, kimseye bağlanmaması gerektiğini zaten biliyordu. Sheoul, insanların Cehennem dediği iblis diyarı, vahşi bir yerdi ve kimseye güvenilemezdi.

Yani Cipher'ı umursamaya gücü yetmese de, onun idarecisi olarak yaptığı işi seviyordu. Bael ona ceza olarak gördüğü bu görevi ilk verdiğinde itiraz etmişti.

Ama Cipher'ın güvenini kazanmakla görevlendirilmesinin, Bael'in ayak işlerini yapan kız olarak her zamanki görevlerinden hoş bir mola olduğu ortaya çıktı.

Ayakçı kız.

Çok sıradan. Yeteneklerini boşa harcamış. Kanatlarını kaybettikten sonra Cehennem'in en güçlü savaş lordlarından birine isteyerek teslim olmasının nedeni bu değildi.

Pek çok kişiden intikam almak istiyordu ve Bael tahtayı doğru oynarsa bunu gerçekleştirebilirdi.

Ama oyun taşlarını feda etmeye devam ederse olmaz.

Cipher kulaklığı Nightlash'in boğazına sapladı ve iblisin ağzından kan fışkırırken kalabalık tezahüratlarla patladı. Dövüş sırasında iblisi destekliyor olabilirlerdi ama birinin öldüğünü görmek onları mutlu ediyordu.

"O iyi biri," diye homurdandı Bael, cehennem dumanlı sesinde nadir görülen bir hayranlık notası vardı. "Ama göğüs göğüse dövüş yetenekleri ondan istediğim beceriler değil." Ona döndü, gözleri siyah buzla parlıyordu, yakışıklı yüzü ve sıradan kestane rengi saçları maskenin ardında yaşayan canavarı gizliyordu. "Kafasının içindekilere ihtiyacım var. Sabırsızlanıyorum."

"Sabırsız mı?" Kadın homurdandı. "Bir keresinde bütün bir yüzyılı bilgi almak için birine işkence ederek geçirmiştin."

Bakışları içe döndü ve dolgun dudakları, Cennet'in Akaşık Kütüphanesi'nin tarih kitaplarında okuduğu olayı yeniden yaşarken zalim bir gülümsemeye dönüştü.

"O zamanlar kıyamet fikri sadece bir hayaldi," dedi. "Şimdi biliyoruz ki Şeytan'ın, o lanet hain Revenant'ın onu soktuğu hapis haneden çıkmasına hazırlanmak için bin yıldan daha az bir zamanımız var."

Bael'in Revenant'a duyduğu nefrete odaklanmasına izin vermemek en iyisiydi, özellikle de herkesin önünde Cehennem'in şu anki hükümdarını desteklediğini açıkladığından beri. Yüksek sesle konuştuğunu fark ederse, kendi hatası yüzünden onu cezalandırırdı.

Narsist pislik.

Çabucak dikkatini tekrar dövüşün galibine yöneltti ve aşağıdaki arenada ayağa kalkmaya çalışan Cipher'i işaret etti. Bael ona ne fırlatırsa fırlatsın olağanüstü bir dayanıklılık göstermişti; kanatları bağlıyken vücudunun hızla yenilenme yeteneğinin azalmış olması gerektiği düşünülürse, bu daha da dikkate değerdi. Ama bir şekilde çabucak iyileşmiş ve aklını korumuştı.

"Zaman kısa," diye itiraf etti. "Ama Cipher sadece birkaç aydır burada. Onu dönüştürmek on yıllar, hatta yüzyıllar alabilir. Bunu sen de biliyorsun. Kendin için arzuladığın şey onun bu özelliği, Azagoth'a olan sadakati. Eğer bunu istiyorsan, onu yavaş yavaş kırman gerekecek."

"Arzu ettiğim sadece sadakati değil. Bilgiye ihtiyacım var." Elini uzattı ve bir parmağını kadının siyah örgüsü boyunca sürükledi.

Adamın parmak eklemleri omzunun açıkta kalan derisine değip dokunduğu her yerde acı veren bir iz bırakırken hiçbir şey söylemedi, hiçbir tepki vermedi. Bugün en sevdiği camo desenli atletini giymek için uygun bir gün değildi. En azından şort yerine siyah taktik pantolon giymeyi tercih etmişti.

"Cipher'dan istediğimi alamadığın için Flail'i gönderiyorum. Belki bana istediğimi vermesi için onu baştan çıkarabilir."

Lyre bir laneti geri püskürttü. Tabii ki Flail olacaktı. O sürtük her zaman onu becermek için bir yol buluyor gibiydi.

"Ondan bir şeyler koparmaya çalışabilir," dedi. "Ama ona ihanet ettiği için ondan nefret ediyor. Eğer o olmasaydı, hâlâ Sheoul-gra'da arkadaşlarıyla rahat rahat yaşıyor ve Azagoth için çalışıyor olacaktı. Ona elini sürmesinin tek nedeni onu boğmak."

"İhtiyacım olan bilgiyi verecekse, onu boğazlayabilir. Bunu görmek isterdim." Aşağıdaki muhafızlara işaret ederek Cipher'ı hücrelerine geri götürmelerini söyledi. "Ona bu anlaşmayı yapacağımı söyle."

Evet, şimdi. İlginç değil miydi? Flail gibi dalkavuk düşmüş meleklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu, o yüzden Bael'in

bilgi karşılığında onun ölümüne razı olması, ya çaresiz olduğu ya da Cipher'ın elinde çok önemli bilgiler olduğu anlamına geliyordu. Cipher'ın bu teklifi düşünüp düşünmeyeceğini merak etti. Cipher işkence altındayken bile Azagoth'a karşı işe yarayacak bir şey söylememişti ama çektiği acının her dakikasından sorumlu olan kadını öldürmesine izin verilirse fikrini değiştirebilirdi.

Lyre, düzinelerce yarasından kan akan adamın topallayarak arenadan çıkarılışını izlerken bunu düşündü. İlk geldiğinde kısacık kesilmiş olan sarı saçları gevşek, nemli düğümler halinde yanaklarına dökülüyordu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve kalabalığı taradı; bakışları hızla Bael'inkilere kilitlendi.

Cipher'ın ifadesindeki "siktir git, ben ölmedim" mesajı açıldı.

Lyre'ın dudakları, Bael'in fark etmediğini umduğu bir eğlenceyle seğirdi. Ama Cipher fark etmişti.

Gözleri ona kaydı ve hayal mi görüyordu, yoksa hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu?

Nefesi kesildi. Onu bu gösteride gördüğü için hayal kırıklığına uğradıysa, bu ona karşı yumuşadığı anlamına geliyor olmalıydı. Belki de sonunda ondan işe yarar bir bilgi alabilirdi. Bael'in gözüne girmesini sağlayacak ve çok istediği intikamı almasına yardımcı olacak bir şey.

Bu küçük bir umuttu ama yine de bir şeydi.

Bael'in eli Lyre'ın ensesinde kenetlendi ve onu öyle bir irkiltti ki neredeyse çılgılık atacaktı. "Oyununu hızlandırmalısın Lyre. Senden daha fazlasını beklerdim."

Isırgan otu acısı, milyonlarca ısırgan karınca gibi tenine saplanıyordu. İsterse kapatabilirdi ve bunu yapmamayı seçmesi onu çok kızdırmıştı. İki yıldan uzun bir süredir ona sadakatle hizmet etmiş ve ona verdiği sözü yerine getireceği günü beklerken sabırlı davranmıştı. Cennetten kovulmasından ve sevdiği erkeğin ölümünden sorumlu olanlara acı vereceği günü.

Ama Bael'in sözü çok uzun sürüyordu.

Hırlayarak adamın elinden kurtuldu ve neredeyse Bael'in Ramreel korumalarından biriyle çarpıştıyordu. Kokulu, koç başlı canavar sinirlenerek toynağını yere vurdu ama kız onu görmezden geldi.

Onun ahır kokusunu görmezden gelmek biraz daha zordu.

"Belki de iyi olduğum şeyi yapmama izin verseydiniz," diye tersledi, "daha iyi sonuçlar alırdınız ve ben de adaleti sağlamaya daha yakın olurdum."

"Neyde iyi olduğun zerre kadar umurumda değil." Üç gözlü bir kuzgun parmaklıklara kondu ve Bael uzanıp evcil hayvanının parıldayan tüylerini okşadı. "Şeytani tarih konusunda bir uzmana neden ihtiyacım olsun ki? Ben yaşadım. Sen bunları melekler tarafından yazılmış kitaplardan öğrendin."

Bunu ona milyonlarca kez açıklamıştı, bir tane daha olsa ne olurdu? "Melekler Akademisi'nde Sheoul'daki çeşitli siyasi gruplar üzerine de çalıştım," diye hatırlattı ona. "Daha sonra istihbarat departmanının en iyi analistlerinden biri oldum. Düştükten sonra bu yüzden sana geldim. Cennet ile yüzleşmeye doğru ilerlerken diğer savaş lordlarıyla ittifaklar kurmana yardım edebilirim. Kimin Revenant'ı desteklediğini ve kimin kendilerini ya da Şeytan'ı yeniden koltuğa oturtmak için ona karşı darbe planladığını biliyorum-"

Acı kafasında bir bomba gibi patladı, kırılmış yumurtalarla empati kurmasına neden olan ani bir ıstırap çatlağı. Ama burnundan ve kulaklarından yumurta sarısı yerine sıcak, yapışkan kan sızıyordu.

Bael'in sesi paramparça olmuş kafatasının içindeki beynini karıştırdı. "Böyle şeyleri ulu orta konuşamazsın, aptal fahişe!"

"Özür dilerim lordum," diye mırıldandı, sefalet tüm bedenini sarıp kemiklerinin derinliklerine işlerken dizlerinin üzerine çöktü. Ona boyun eğmekten nefret ediyordu, bu kadar zayıf ve savunmasız olmaktan nefret ediyordu ama Cennet'te de böyle yaşamıştı. Çok fazla pratik yapmıştı. "Daha iyisini yapacağım."

"Evet," diye hırladı, "yapacaksın."

Başının tepesini kavradı ve gülerken onu kendisine bakmaya zorladı, dişleri onun acısından zevk aldığı için gözle görülür şekilde zonkluyordu.

Ve bunun sadece bir ön sevişme olduğunu çok iyi biliyordu.

İkinci Bölüm

Cipher'ın kabuslarının dişleri vardı.

Hem de çok sayıda. Kristalden bir Cennet sarayında yaşadığı rüyalar bile jilet gibi keskin dişlerin sıralandığı ağız açık bir şekilde görölüyordu. Tek fark, o rüyalarda dişlerin tükürük, kan ve et parçalarıyla damlamak yerine güzel olmasıydı.

Ve kabuslardan daha kötü olan tek şey uyanmaktı.

Cipher kendine geldiğinde inledi, ne zamandır evim dediği hücrenin buzlu zemininde, üzerine sarılı yırtık pırtık battaniye dışında çıplaktı... ne kadar zamandır? Altı ay mı? Yedi mi? Yüz mü?

Sikeyim.

Ama tam bir mızımız olmamak için, hücreden kaçtığı zamanlar da oluyordu. Bazen İşkence Adası'nı ziyaret edebiliyordu ki bu tam da kulağa geldiği gibiydi. Bölgeyi yöneten düşmüş melek Lord Bael, bir lav nehrinin ortasına bir ada inşa etmiş ve burayı acı sanatına adanmıştı. Cipher'ın zincire vurulup Bael'in buzul sarayının zindanından yanmış adaya götürüldüğü her seferinde sorulan soru, bir katılımcı mı yoksa seyirci mi olacığıydı.

Cipher genellikle seyirci olmayı tercih ederdi. Ama arada bir Bael onu arenaya atar ve hayatı için dövüşmeye zorlardı ve bu... bu ona müthiş bir heyecan verirdi. Dövüş becerilerini tazelemek ve biraz stres atmak kimin hoşuna gitmezdi ki? Düşmemiş bir melekten Gerçek Düşmüş bir meleğe dönüşmesinin ona düşmanlarına acı çektirme iştahı verdiğinden bahsetmiyorum bile.

Hem Göksel hem de Düşmemiş bir melek olarak, hak edilmiş bir ölümü sunmaktan zevk almadığından değil. Fakat

Artık rakiplerine ölmeden önce kendi iç organlarını servis etmekten zevk alıyordu.

Yani evet, arena ona bu daimi sefalet diyarında kısa bir zevk tadı verdi. Ama o değerli coşku anlarında bile, rakibi acı içinde homurdanırken ya da bir yaradan kan akarken, zihninde iki ses fısıldıyordu.

İlki dostu Hawkyn'e aitti ve Cipher'ın, Sheoul'da geçirdiği her yeni günde Cipher'ın bedenine ne kadar kötülük sızdığını bilseydi Hawk'ın söyleyeceğini hayal ettiği sözleri söylerken hayal kırıklığıyla doluydu.

Bu sen değilsin. Sen düzgün birisin. Onurlu. Bir aptal, evet, ama onurlu biri. Savaş onunla, Ciph. Kötülüğe teslim olma. Şeytan'a ne yaptığını biliyorsun. Ve Lucifer'e. Ve babama.

Hadi canım. Cipher ilk iki kötü şöhretli düşmüş meleklerle tanışmamıştı ama Azrail'in ta kendisi olan Azagoth için uzun süre çalışmış ve kötülüğe maruz kalmanın bir insanı ne hale getirdiğini görmüştü.

Ve şimdi Bael'i ve onun piç kardeşi Moloc'u da ilk elden deneyimlediği sadist, kötülükle dolu düşmüş melekler listesine ekleyebilirdi.

Bu da onu arenada iblisleri yenerken kafasının içinde konuşan ikinci sese getirdi.

Ölme, Cipher. Ölme. Ölme. Bael'in diyarında ölürsen, ruhun griminionlar tarafından alınıp Azagoth'a götürülmez. Burada hapsolür, Bael sana sonsuza dek hayal bile edemeyeceğin şekillerde işkence edebilir.

Lyre ona böyle söylemişti ama yanılıyordu. Bunu hayal edebiliyordu. Azagoth'un bir ruha neler yapabileceğini görmüştü. Yine de Cipher, sonsuz hayatının geri kalanını kendisinden nefret eden sadist bir orospu çocuğuyla geçirmektense, ruhunun bir müttefik ve en iyi arkadaşının babası olan Azagoth'la kalmasını tercih ederdi.

Hücresinin dışında yaklaşan ayak sesleri onu ayağa kaldırdı. Belki de yemek vakti gelmişti. Ya da,

Daha büyük ihtimalle, yeni bir işkence turunun vakti gelmişti. Eğer şanslıysa, bu işkence en yeni işleyicisi olan Lyre adında kuzguni saçlı bir güzel tarafından yapılacaktı.

Nabızı beklentiyle hızlandı, bu da Cipher'ın hayatının ne kadar boktan olduğunun üzücü bir ölçüsüydu; aslında onu esir alanlardan birini görmeyi dört gözle bekliyordu. Elbette çok güzeldi ama Cipher'ın en çok ilgisini çeken şey, Bael'in diyarındaki diğer herkesin aksine, kötülükle tamamen çürümemiş olmasıydı. Henüz değil. Bu harika bir şeydi, çünkü kendisinden önceki iki işleyicisinin aksine, onu jiletli telle asıp ağzını burnunu kırmamıştı. Evet, bir keresinde onu şeytani piranalarla dolu bir çukura itmişti ama bunun tek nedeni görevinin ilk gününde aynısını kendisine yapmış olmasıydı.

Bu onun yirminci kaçma girişimiydi ve Darquethoth işkencecisinin deri yüzme bıçağının ters ucunda sonlanan on dokuz önceki kadar kötü gitmişti. İşin tuhaf yanı, Lyre onun işkencesine katılmamıştı. Hiç katılmamıştı.

Ama dün gece onun son ölüm maçı için arenadaydı. Kazanmasını mı ummuştı? Yoksa onun öldüğünü mü görmek istemişti? Her halükarda eğleniyor gibi görünüyordu.

Cehennemde eski güzel aile eğlencelerini sevmek lazım. Stantlarda ne satıldığını merak etti. Muhtemelen patlamış mısır ve Red Vines değildir.

Hücresinin dışındaki ağır metal kilit tıngırdadı ve kapı açıldı. Sekiz ayak boyundaki iri yarı Ramreel muhafızı, ziyaretçisinin içeri girmesine izin vermek için kenara çekilirken ayağa kalktı.

Merak, içeri adım atan keten saçlı düşmüş meleği görünce keskin bir şekilde öfkeye dönüştü, uyluk yüksekliğindeki deri çizmeleri hücrenin ortasına doğru kasıla kasıla yürürken yerde takırdıyordu.

Flail.

Saç rengini değiştirmiş olabilir di ama hâlâ aldatma kokuyordu. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen nefret onu tüketti, tüm mantıklı düşüncelerini yönlendirdi ve onu tek bir hedefle baş başa bıraktı.

"Sen." Battaniyesini bırakarak ona saldırdı. "Seni kaltak." Onu çıplak elleriyle öldürecek ti.

Kafasını vücudundan ayıracak ve şuradaki buz parçasına saplayacaktı, sonra da lanet olsun!

Göğsünün içinde kızgın bir acı şimşegi patladı ve onu bir bez bebek gibi geriye doğru fırlattı. Omurgası buzla kaplı duvara çarptı ve yere yığıldı. Çarpmanın etkisiyle tavandan canavar dişleri gibi sarkan devasa buz sarkıtları sallandı ve düzinelercesi kopup üzerine yağarken düşüncesizce yaptığı hataya lanet okudu.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandı Flail. "Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun zaman olmadı," diye homurdandı ayağa kalkarken, zonklayan göğsünü tutuyor ve balyozu nereye sakladığını merak ediyordu. "Ama hatırlat bana, beni cehenneme sürüklemenin üzerinden kaç ay geçti?"

Asıl sürükleme işini iblisler yapmış ti ama Hawkyn'in kız kardeşinin çok tehlikeli bir iblisi öldürmesine yardım etmek için Azagoth'un diyarı Sheoul-gra'nın güvenliğini terk ettiğinde onları çağıran da o olmuş tu. Kanatsız, güçsüz bir Düşmemiş melek olarak açıkta ve savunmasız kalmış ti ve Bael'in yordakçıları onu yakalayıp götürmüş lerd i. Arkadaşlarının aptal kıcını kurtarmak için nafi le bir çabayla ona doğru koşmalarını çaresizce izlemek zorunda kalmış ti. Yirmi dört saat sonra, dişleri, kanatları olan ve Cennette kurtuluş umudu olmayan Gerçek Düşmüş bir meleğe dönüşmüş t ü.

Daha da kötüsü, Gerçek Düşmüş olmanın tek faydası güçlerinin yeniden kazanılmasıydı ama kanatları büyülü bir sicimle bağı l oldu ğ u için ikisine de erişemiyordu. Hangi yetenekleri kazandığını bile bilmiyordu. Bazıları Cennetteki versiyonlarının şeytani karşılığı olabilir di. Bazıları Sheoul'a özgü olabilir di. Hiçbir fikri yoktu.

En çıldırtıcı kısım ise içindeki gücü hissedebilmesi, gazyağı gibi içinden akan gücü hissedebilmesi ama ona dokunamamasıydı. Bir silah, iyileştirici bir dalga ya da telepatik bir konuşma şeklinde yüzeye akmasını sağlayamıyordu. Orada, kapalı bir pastanenin vitrinindeki çörek gibi sinir bozucu bir şekilde ulaşamaz bir yerde duruyordu.

Adamım, çörekleri özlemiş.

"Ee?" diye sordu. "Kaç aydır çörek yemiyorum?"

"Sanırım yedi." Omuz silkti ve göğüslerinden biri neredeyse dar kıpkırmızı korsesinden dışarı fırlayacaktı. Neden bütün düşmüş melekler böyle şeyler giyiyordu?

Hepsi değil. Lyre değil.

Hayır, Lyre botlarından kalçasındaki hançer kılıfına, seksi BDU pantolonuna ya da mükemmel poposunu vurgulayan kargo şortuna kadar her şeyiyle savaşa hazırды. Ve her zaman bir atlet. Bir aksiyon RPG'sinden fırlamış, Mass Effect karakteri gibi nefes alan, yatılabilir bir hayata dönüşmüş olabilirdi.

Eğer varlığı bir kez bile ereksiyon olmasına yetecek kadar uzun süre emmeyi bırakırsa, ona ciddi bir fantezi malzemesi sağlayacaktı.

Flail'in eskiden yaptığı gibi, hain ve kötü bir sürtük olmadan önce.

"Yedi mi?" Acı dolu bir nefes aldı. "Bilmiyor musun?"

"Sanki takip ediyorum da." Gözlerini devirdi. Onun hain şeytani sürtük gözleri. "Bael ve Moloc'a teslim etmek üzere sözleşmeyle bağlı olduğum düzinelerce Düşmemiş'ten biriydin."

İkiz düşmüş meleklerin sadece isimleri bile akli başında herhangi bir insanı dehşete düşürmeye yeterdi ve onlar küçümsenecek bir tehdit değildi.

Ama onlar hapşırıksa, Cipher'ın eski işvereni domuz gribiydi.

Kendi elleriyle olmasa bile onun öleceğini bildiği için kendi kendine karanlık bir gülümsemeye izin verdi.

"Sadece bana ihanet etmediğini biliyorsun," dedi. "Azagoth'a da ihanet ettin."

Başını sinirli bir cehennem kırsığı gibi savurdu. "Kendi krallığının dışında güçsüz ve geri dönmeyi planlamıyorum."

İşte burada yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu. Azagoth'un erişim alanı Sheoul-gra'nın sınırlarının çok ötesine uzanıyordu. Kendi diyarını terk edemezdi ama Cennet'in ya da Sheoul'un dokunamayacağı hiçbir köşesi yoktu. Sorguladığı ruhlardan topladığı çağlar boyu bilgi ve sırlarla, onun kavrayışının ötesinde kaynaklara sahipti.

Cipher bunu Flail'e söyleyecek değildi. Azagoth'un ayaklarının dibinde o siyah taytların içine işeyip merhamet dilenirken kendi gözleriyle görecekti.

"Seni öldürmese bile eninde sonunda öleceksin." Göğsündeki acı hafiflerken derin bir nefes aldı. "Ruhun ona ait olacak."

"Eğer artık Sheoul-gra'dan sorumlu değilse, hayır."

Bir kahkaha attı. "Artık yetkili değil misin? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Azagoth, insanlara zarar veren kötü ruhlar için bir tutma tankı yaratmak için kanatlarından kendi isteğiyle vazgeçtiği günden bu yana binlerce yıldır Sheoul-gra'yı yönetiyordu. Sheoul-gra'yı inşa etmiş ve hem Cennet hem de Sheoul tarafından kendisine verilen malzemelerden özel iblisleri, griminionları yaratmıştı. Hiçbir yere gitmiyordu.

"Senin bilmediğin pek çok şey bildiğime eminim." Bir tutam saç parmağının etrafında döndürdü. "Örneğin, Bael'in istediği listeyi bana vereceğini biliyorum."

Lanet olsun, öyleydi. Azagoth'un henüz melek güçlerine sahip olmayan ya da insan dışında bir şey olduklarını bilmeyen tüm çocuklarının isimlerini ve bilinen son konumlarını içeren liste dizüstü bilgisayarında güvendeydi. Bilgisayar Bael'in elinde olabilirdi ama ne o ne de yardakçıları bırakın içindeki listeye ulaşmayı, kasayı bile açamamışlardı.

Ve bunu Bael'e bırakmasına imkân yoktu. En azından şu anki benliğinin bir parçasını bile koruduğu sürece. Korkusu, lanet olasıca korkusu, kötülüğe yenik düşüp Azagoth ve krallığı hakkındaki tüm bilgisini isteyerek ortaya dökmesiydi. Ya da daha kötüsü, bilgisini Azagoth'a karşı kullanacak kadar aptal ve kibirli olmasıydı.

"Belki bana neden istediğini söyleyebilirsin," diye çekindi. "Fark eder mi?"

"Şey," dedi alaycılığını gizleme zahmetine girmeden, "Bael'in Azagoth'un çocuklarının isimlerini ve adreslerini onlara doğum günü kartları gönderebilmek için istediğinden şüphelendiğime göre, evet, önemli."

Bir an bunu düşündü, ayak parmaklarını dramatik bir şekilde yere vurdu. Bir zamanlar onun yataktaki tiyatro sevgisini takdir etmişti ama şu anda sinirlerine dokunuyordu.

Sonunda bir gülümseme yapıştırdı. "Bael onları dondurma ve belki de bir filmle şımartmayı planlıyor."

"Gerçekten içten, Flail." Dalgınca göğüs kafesini ovuşturdu, oradaki tuhaf karıncalanma sinirini daha da artırdı. "Tekrar dene."

"Yalancı olarak adlandırılan ben değilim."

"Lyre? Ondan bahsetmek biraz rastlantısal ama şimdi sen bahsedince ben de ona güvenmiyorum. Ama o sadece beni et yiyen iblis balıklarının olduğu bir çukura itti. Sen beni cehenneme sürükledin ve cennete geri dönme şansımı yok ettin."

"Pfft." Ayak parmağıyla ormanda buldukları ölü bir şeyi dürter gibi adamın ayağını dürttü. "Neden oraya geri dönmek istiyorsun ki?"

"Çünkü," dedi onu tekmeleyerek uzaklaştırırken, "-ve bunu ne kadar vurgulasam azdır- kimse bana orada işkence etmedi." Peki göğüs kafesinin nesi vardı? Ağrımaya devam ediyordu.

"Listeden vazgeçersen burada da kimse sana işkence yapmaz." Bir şey çimdikledi. Sertçe. Elini göğsünden çekerek aşağı baktı ve oraya sıkışmış küçük fildişi diski görünce irkilerek nefes aldı, bir kuruş büyüklüğünde bir parça

iyi bir şey olamayacağından emindi, "Ne. Ne.

Cehennem."

"Güzel değil mi? Bu bir ascerdisc. Hiç duydun mu?"

Bulmuştu. Arkadaşları Hawkyn ve Journey ona Azagoth'un hazine odasını gezdirmiş ve bunun var olan tek silah olduğuna inandıkları kadar nadir bulunan gizemli bir düşmüş melek silahı olduğunu söylemişlerdi.

Sesindeki şaşkınlığı engelleyemedi. "Onu Azagoth'tan mı çaldın?"

"Seni basit aptal. Bu şekilde çalışmazlar. Göğsündeki ascerdisc benim kemiklerimden yapıldı ve onu sadece ben kontrol edebilirim. Eğer Azagoth'ta bir tane varsa, o da başka bir düşmüş meleğe aittir." Gülümsedi. "Onlar hakkında bildiğini sandığın her şeyin yanlış olduğuna bahse girerim. Bakalım, olur mu?"

Oh, kahretsin. Bu hiç de iyi bir zaman olmayacaktı. Ama Hawk ve Journey'i bir daha görürse, en azından ne kadar yanıldıklarını yüzlerine vurabilirdi.

Evet, Hawkyn'in söylemekten hoşlandığı gibi, Cipher her şeyin iyi tarafını görebiliyordu.

Üçüncü Bölüm

Journey'in binlerce yetişkin erkek ve kız kardeşinin çoğu, koruyucu melek olmanın en kötü yanının suçlarını gözetlemek olduğunu düşünüyordu. Özellikle de kanatsız Memitim koruyucu melekleri, kanatlarını ve cennetteki yerlerini kazanmak için çalışırken insanlar aleminde yaşamak üzere yetiştirilmişlerdi. Primori'leri günlük yaşamlarına devam ederken görünmez bir baloncukta takılmaktansa iblislerle savaşmayı ya da araştırma yapmayı tercih ediyorlardı. Bazıları kendilerini röntgenci gibi hissetmekten hoşlanmıyordu, ancak çoğu sadece akıllarından sıkılmıştı.

Journey için casusluk işin en iyi kısmıydı. Elbette kimi gözetlediğine bağlı olarak değişiyordu. Şu anki dört Primori'sinden sadece biri onu eğlendiriyordu. Diğerleri, bütün gün laboratuvarlarda oturan iki insan bilim adamı ve sosyal hayatı olmayan bir kurtadam inşaat işçisi, ciddi anlamda esneyen kişilerdi.

Ama Declan'ı bu kadar çok izlediği için bir parça utanç duyduğunu da itiraf etmek zorundaydı. Adam onun kayınbiraderiydi. Aslında bu kadar yakın kalmasını haklı çıkaran da buydu. Kız kardeşi Suzanne, adama bir şey olmasına izin verirse çok kızardı.

Ama gerçek şu ki Declan, İblis Faaliyetlerine Müdahale Ekibi'yle birlikte yaşamak için iblislerle savaşıyordu ve her zaman bir şeyler oluyordu. Live PD'den bile daha iyiydi. Çok, çok daha yüksek bahisler.

Bir de babasının ona yakın durmasını ve daha yakından dinlemesini emrettiği gerçeği vardı. Azagoth bilgi edinmek için bir fırsat görmüştü ve haklıydı. Şu anda yaptıkları gibi DART üyelerinin gayri resmi toplantıları bile lezzetli bilgi kırıntıları veriyordu.

Kalçasını duvara dayadı ve neredeyse ayağının altından geçen gelinciğe basıyordu. Gelincik ona doğru gevezelik etti ve yaratığın sahibi ve bir kurucu

DART üyesi, diğerleriyle birlikte yemek masasında oturduğu yerden ona doğru baktı. Journey onu göremediğini biliyordu ama bazı hayvanlar görebiliyordu ve bu gürültücü küçük gelincik de onlardan biriydi.

"Hey, dostum. Yemeğini yemen gerek." Tayla hayvanı kucağına aldı ve eşi Eidolon'la paylaştığı lüks dairenin mutfağına bıraktı. Ayağıyla tabağını dürttü ve masadakilere döndü. "Ben ayaktayken bira isteyen var mı?"

Üç "hayır" ve Journey'den sessiz bir "evet" vardı. Arik Wagner, Limos'un kocası.

Kıtlık olarak bilinen Apocalypse, telefonuna dokunurken başını sallayarak "hayır" dediğini vurguladı. "Size Reaver'ın geçen hafta eve geldiğini söylemiş miydim?"

Declan alçak sesle ısıklık çaldı. Doğaüstü dünyayla daha yeni tanışmıştı ve bu dünyanın yeniliği onu hâlâ zaman zaman hayrete düşürüyordu. "Kayınpederinin bir Radiant olması garip olmalı."

"Garip olan ne biliyor musun?" Tayla sordu. "Reaver'ı Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi'nde çalışan güçsüz bir Düşmemiş melek olduğu zamanlardan tanıyordum. Şimdi o ve kardeşi evrendeki en güçlü melekler."

Daha da tuhafı, Reaver'ın kardeşi Revenant, teknik olarak düşmüş bir melek olmamasına rağmen Cehennem'i yönetiyordu.

Arik Declan'a yan yan baktı. "Benim kayınpederim bir melek olabilir ama seninki Azrail. Benim durumuma tuhaf demek istediğinden emin değilim."

Declan güldü. "Evet ama kayınpederim kendi diyarına hapsolmuş durumda ve istediği zaman uğrayamıyor."

Arik tekrar telefonuna bakarken, "İyi bir noktaya değindin," diye kabul etti. "Ama Reaver harika bir istihbarat kaynağı. Evdeyken Bael adında bir düşmüş meleğin Düşmeyenleri topladığını duyduğunu söyledi."

Bu isim bile Journey'nin tüylerini diken diken ediyordu. Hawdyn, Cipher'ın kaçırılmasının arkasında Bael'in olduğundan şüpheleniyordu ama şimdiye kadar herhangi bir kanıt toplamamışlardı. Ve onu kandıran kaltak

Hepsinin güvenini kazanmak ve Sheoul'a girmek için- Gra, Cipher'ın dizüstü bilgisayarıyla birlikte iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Bael?" Kynan Morgan'ın savaştan yıpranmış sesi daha da alçaldı ve sertleşti. "Bu hiç iyi değil."

Arik kaşlarını çatı. "Reaver'a o adam hakkında soru sorma fırsatım olmadı. Kim o?"

"Bael Şeytan'ın en güvendiği generallerden biriydi." Tayla koltuğuna gömüldü ve parmağını iPad'inin üzerinde birkaç kez gezdirdikten sonra Arik'e doğru çevirdi. "Bu onun bir taslağı. O ve kardeşi Moloc cennetten düştüler ve Revenant ile Reaver onu hapsedene kadar Şeytan'a sadık kaldılar. Moloc ve Bael birlikte Sheoul'un yaklaşık dörtte birini kontrol ediyorlar."

Ayrıca çok sayıda ruhu da kontrol ediyorlardı ve Azagoth kendisine ait olanı inkâr edenleri hoş karşılamıyordu. Azagoth ve kardeşler arasındaki soğuk savaş bir asırdan fazla bir süredir devam ediyordu ve her iki taraf da son zamanlarda saldırılarını artırmıştı.

"Artık Revenant için mi çalışıyorlar?" Declan sordu. Bakışları Journey'e kaydı ve Journey adamın dikkatini tekrar Tayla'ya çevirmeden önce ona baktığına yemin etti.

"Bilinmiyor," dedi Kynan. "İstihbaratıma göre onu Sheoul'un meşru hükümdarı olarak tanımayı kabul etmişler, yani Bael Düşmeyenleri topluyorsa bunu Revenant'ın fermanına karşı yapıyor."

Journey, Revenant'ı yalnızca bir kez görmüştü ama bu, adamın söylediği herhangi bir şeye karşı çıkma konusunda çok dikkatli olacağını anlaması için yeterliydi. Doğduğundan beri Şeytan tarafından eğitilen bir Gölge Melek olarak, besin zincirinin en tepesinde yer alıyordu. Gücü Azagoth'unkini bile gölgede bırakıyordu. Sadece kışına tırpan isteyen bir ahmak ona karşı gelebilirdi.

"Ah," dedi Arik Declan'a bakarken. "Reaver ayrıca Bael'in bir Düşmemiş'i yakalamasıyla ilgili bir şeyler söyledi."

Sheoul-gra'da çalışıyordu. Suzanne'a söylemek isteyebileceğini düşündüm. Azagoth'un bilmek isteyeceği bir bilgiye benziyor."

Journey'nin nabzı heyecanla küçük bir tekme attı. Arik, Cipher'dan bahsediyor olmalıydı. Bahsediyor olmalıydı.

Sonunda, bir mola.

Declan sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını önüne uzattı. "Umarım Azagoth'un duymak istediği haberlerdir. Daha dn diyarını Memitim'e ve güvendiği birkaç Düşmemiş ve düşmüş meleğe yeniden açtı ve Suzanne, diyarındaki küçük çocuklarından birinin ölümü nedeniyle hâlâ öfkeli olduğunu söyledi."

"Birinin Sheoul-gra'ya sızıp burnunun dibinde bir çocuğu öldürecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum," dedi Tayla. "Bunu kimin yaptığını ğrendiğinde..." Kısık bir ıslık çaldı.

Evet, genel kanı Azagoth'un o piçin üzerine süpernova gibi gideceği yönünde ydi. Tüm Memitim'ler öyle yapardı. Daha geçen hafta biri Sheoul- gra'ya gizlice girmiş ve henüz güçlerini bile kazanmamış bir çocuğun boğazını kesmişti. İnsan diyarından, güvenli olması gereken bir yere götürülmüştü ve bunun yerine geldikten birkaç gün sonra hayatını kaybetmişti.

Journey'in failin kimliğini ğreneceklerinden hiç şüphesi yoktu ama şimdilik sadece Cipher hakkında bilgi sahibi olduğu için mutlu olacaktı.

Aylar sonra ilk kez bir umut hissederek kendini Sheoul-gra'nın iniş pistine ışınladı ve Hawkyn ile kardeşleri Maddox'u tam da düşündüğü yerde buldu.

Mutfakta, kız kardeşleri Suzanne'ın bu öğleden sonra getirmeye söz verdiği [Kırmızı şeytan Yemeği Pastasını](#) atıştırıyorlardı. Maddox'un lacivert Rick and Morty tişörtünün n kırıntılarla doluydu ve Hawkyn de deri bomberının koluna krema bulaştırmıştı. Bu ikisinin bir masaya değil, bir yalağa ihtiyaı vardı.

"Hey," diye seslendi. "Cipher'la ilgili bir ipucu buldum." Onlar suratlarına bir şeyler tıkıştırırken o önlerinde durdu.

Pasta.

"Vay anasını," diye mırıldandı Maddox buzlanmanın içinden. "Ciddi misin sen?"

Journey dilimlenmiş bir dilime uzandı. "Declan bazı DART meslektaşlarıyla görüşürken onu kontrol ediyordum ve Sheoul'a sürüklenen Düşmeyenlerin sayısındaki artıştan bahsediyorlardı."

Hawkyn bir kutu kolayı yarım düzine yutkunmada bitirdi ve yakındaki çöp kovasına mükemmel bir iki tek attı. "DART şeytani faaliyetlere müdahale eden bir organizasyon. İblislerle savaşıyorlar. Meleklerle ilgili meseleler neden umurlarında olsun ki?"

Maddox Hawk'a "duh" der gibi bir bakış attı. "Declan bir Memitim'le evli olduğu için olabilir mi?"

"Evet, neden endişelendiğini anlıyorum ama ya diğerleri?"

"Arik oradaydı," diye açıkladı Journey. "Reaver ona Bael'in Sheoul-gra'da çalışan bir Düşmemiş'i yakaladığını söyledi."

Hawkyn kötü bir küfür savurdu. "Biliyordum. O piç kurusu." "Bael?" Maddox kısık bir ısıklık çaldı. "Kimse Şeytan'la daha sıkı."

"En üst düzey kötülük," diye onayladı Hawkyn. Journey'e döndü, zümrüt gözleri umutla parlıyordu. "Arik başka bir şey söyledi mi? Bir adı var mıydı?"

"Hayır, ama Ciph olmalı. Babam için çalışan başka hiçbir Düşmemiş kaybolmadı."

"Bu harika." Maddox tezgâhın üzerinde asılı duran siyah deri pardösüye ve silah kemerine uzandı. "Hadi onu yakalayalım."

"Yavaş ol, Quick Draw." Hawk Mad'e "Şaka yapıyorsun, değil mi?" der gibi bir bakış attı. "Bael'in bölgesinin ne kadar büyük olduğunu biliyor musun? Sheoul'un o kısmına erişebilsek bile, Cipher'ın nerede tutulduğunu bilmiyoruz." Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Gerçi bir yerlerde Bael'in hapishane bölgesinin kaba bir haritası var..."

"Cipher'ın tutulduğuna emin misin?" Journey bunu ima etmekten bile nefret ediyordu ama kötülüğe maruz kalmanın insanlara neler yaptığını görmüştü. "Gönüllü olarak Bael'le birlikte olabilir."

Odanın sıcaklığı o kadar düştü ki Journey, bakışlarını telefonunun ekranından kaldırdığında Şahin'in nefesini görebiliyordu.

"Cipher bize asla ihanet etmez," dedi, sesi sıcaklık kadar alçalmıştı. "Burada olabilseydi, olurdu."

Hawk'ın en iyi arkadaşına olan inancı takdire şayandı ama Journey bunu hak ettiğinden pek emin değildi. Bir Düşmemiş Sheoul'a girdiğinde, bu eylem onun Lütuf'tan düşüşünü tamamlıyor ve kötülüğün tamamen nüfuz etmesine izin veriyordu. Cipher bir Düşmemiş olarak ne kadar iyi olursa olsun, kötülük artık onun bir parçasıydı. Yeni kanatları onunla şekillenecekti. Güçleri ve yeteneklerinin hepsi bununla lekelenecekti.

Ama ne dereceye kadar? Düşmüş melekler söz konusu olduğunda soru hep buydu. Çoğunun gözeneklerinden kötü niyet sızıyordu ve devasa, radyoaktif pislik torbalarıydılar. Ama birkaçı, genellikle yakın zamanda düşmüş olanlar, hiç de fena değildi. Belki Cipher'a zamanında ulaşırlarsa onu en kötüsünden kurtarabilirlerdi. Ya da en azından birkaç yüzyıl boyunca uzak tutabilirlerdi.

"Tamam, dostum." Journey ellerini savunmacı bir hareketle havaya kaldırdı. "Sakin ol. Sadece odadaki büyük, garip iblis filine hitap etmek istiyorum, anlıyor musun?"

Hawkyn ters ters baktı ama bir an sonra telefonuna geri döndü. "Harita bende ve sanırım elimde bize yardımcı olabilecek bir dosya var." Konuşurken telefonuna dokundu. "Geçen yıl Cipher Azagoth'un bir düzine düşmanının kişisel ağlarını inceleyerek güvenlik sistemlerine ve teknolojilerine açılan arka kapılar aradı."

Journey bunun nereye varacağını bildiği için heyecanla başını salladı. "Ona bu konuda yardım ettim. Bael hedeflerden biriydi."

Hawkyn, "Bana onun bokunu kırdığınızı söyleyin," dedi.

"Yaptık." Journey kardeşlerine sıırıttı. "Çocuklar, sanırım Ciph'e yardım edebiliriz."

Journey, Cipher ortadan kaybolduğundan beri eksik olan bir hevesle pastasına daldı. Sonunda arkadaşlarını kurtarmaya yardım edeceklerdi.

Ama cehennem diyarında geçirdiği yedi aydan sonra, Cipher'ın kurtarılacak ne kadarı kalmıştı?

Dördüncü Bölüm

"Söyle, Cipher. Seni tekrar incitmek zorunda bırakma beni." Cipher'ın ateşli küfürleri hücreesindeki buzların hiçbirini eritmedi,

Ama kendisini daha iyi hissetmesini sağladılar. Flail ona aptalca şeyler söyletmek için saatlerini harcamıştı çünkü söylemezse, derisine gömülü kemik ascerdisc aracılığıyla onu cezalandırıyordu. Ki bu cidden iğrençti.

Her halükârda, şimdiye kadar onun istediğini yapmış ve aptalca şeyler söyleyerek büyük bir acıdan kaçınmıştı. Ama bir noktada onunla oynamayı bırakacak ve işkence konusunda ciddileşecekti.

Yine de, bu özel cümle özellikle aptalcaydı ve ilk başta reddetmişti. Bu küçük meydan okuma hareketi yüzünden göğsü zonkluyordu.

"Cipher..."

"Tamam." Gözlerini öyle bir devirdi ki canı acıdı. "Benim aletim bir kokteyl sosisi büyüklüğünde."

Kız kıkırdayıp el çırdığında, başını duvara yasladı ve mağara tavanından sarkan, bazıları kendisi kadar büyük olan yüzlerce buz sarkıtına baktı.

Düştüklerinde çok acıyorlardı.

Birinin Flail'in üzerine düşmemesi çok kötü.

Ağırlığını dikkatlice kaydırarak kanat demirlerinin çok fazla ağırlık taşımasını engelledi. Yeni düşmüş melek kanatlarının tabanının etrafındaki, sırtının derinliklerindeki bağlama ipi çok acıtıyordu. Herhangi bir baskı acı veriyordu. En kötüsü de kanatlarını henüz görmemiş olmasıydı. Bael, ortaya çıkmaya fırsat bulamadan sabitlenmelerini emretmişti.

"Kırılman ne kadar sürdü, Flail?"

Gözlerini kırptırdı. "Kırmak mı? Beni kimse kırmadı. Cennet beni reddettikten sonra, Sheoul'a isteyerek ve gururla girdim."

"Seni reddetti." Bu gülmek için fazla saçmaydı. "Şimdi de atılmana neden olan şey konusunda masum olduğunu söyleyeceksin."

"Zerre kadar masum değildim," dedi, kelimeleri kızgınlıkla kırpılmıştı. "Ama yine de saçmalıktı. Yani, izinsiz birkaç insan öldürdüm. Ne olmuş yani? Çoğu pislikti. Bana olanlar tamamen adaletsizdi."

"Adil değil mi?" Delirmiş miydi? "Sebepsiz ya da izinsiz insan öldürmek, uzun bir suç listesindeki en kötü suçtur. Bir numaralı kuralı çiğnediniz ve kanatlarınızı kaybetmenize şaşırdınız mı?"

İğrenir gibi bir ses çıkardı. "Yasayı çiğnediğimi anlıyorum ama bu yasa çok saçma. İnsanlar bir böcek istilası gibidir. Onları öldürmek nasıl yanlış olabilir?" Yüz ifadesindeki şaşkınlığı kontrol edememiş olmalıydı, çünkü kadın yumruklarını kalçalarına sıkıştırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Böyle hissetmekte yalnız değilim."

"Yok artık," dedi. "Şeytan ve onun şeytani pislikler çetesinin cennetten kovulmasının nedeni de bu."

"Tarih dersi için teşekkürler," dedi kuru bir sesle. "Ama Cennet melekleri arasındaki insan karşıtı hareketin boyutunu kavrayamadığınız çok açık."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye karşılık verdi. "Kaç yıldır düşünüyorsun, sekiz yüz yıl mı?"

Kadın yukarıdaki buz sarkıtlarından birine, en sivri olanına baktı ve adam onun altında kalmamak için aklına bir not aldı. "Bu süre melekler için göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman. Bunu sen de biliyorsun. Ama yanılıyorsun. Kanatlarımı üç yüzyıldan daha kısa bir süre önce kaybettim."

"Evet, bundan çok daha yakın bir zamanda Cennet'teydim ve kimse isyandan bahsetmiyordu."

Bir zamanlar ona büyük bir zevk veren dudakları sıkıntıyla büzüldü. "Bu konuda açıkça konuşmazlar. En iyi tanıdığını düşündüğün insanlardan bazıları muhtemelen benimle aynı fikirdedir."

Ona ne kadar yanıldığını söylemek istiyordu ama şimdi düşününce, hoşnutsuzluk kıpırtıları duymuştu. Eski muhafız melekler, Dünya herhangi bir tür yaşamı desteklemeden önce var olanlar, insanların kendilerini layık görmeleri için uzun süre beklemişlerdi. Şeytan'ın isyanını desteklememiş ve sabırlı olmayı öğütlemiş olanların çoğu konumlarını yeniden düşünmeye başlamıştı. Ve insan evriminde daha sonra ortaya çıkan genç melekler sadece kendini ve onlara verilen gezegeni yok eden bir tür görüyorlardı.

Cipher'ın en eski arkadaşlarından biri olan Tuvol bir keresinde, "Sanki insanlar evrim geçiriyor," demişti. Onlar için çok büyük umutlarımız vardı ama başarısız bir deney oldular. Babamın buna bir son vermesinin zamanı geldi. Dünyadaki diğer canlılar onların zalimliği ve bencilliği olmadan daha iyi olacaklar.

Cipher ne kadar şaşırmış olsa da, Tuvol'un görüşünü ana akım dışı, etkisi de aynı derecede önemsiz olan önemsiz sayıda uçtaki hoşnutsuz tarafından paylaşılan bir görüş olarak değerlendirmişti.

Peki ya bu doğru değilse? Ya aşırılık yanlılarının sayısı ve etkisi giderek artıyorsa?

"Diyelim ki sizden düşündüğümden daha fazla var," dedi. "Ne istiyorlar?"

Ona bir aptalmış gibi baktı. "Nasıl bilmezsin? Kıyameti istiyorlar."

İşte bu kahkaha atmaya değerdi. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum psikopat, ama Cennet her zaman Kıyamet'i önlemek için çalışmıştır."

Flail ayağını tekrar, bu kez daha sert bir şekilde tekmeledi. "Kıyamet kaçınılmazdır, Cipher. Nasıl ki son günlerin gelmesi için çalışan dinci iblisler ve insan radikaller varsa, melekler de var."

"Ama bunu ertelemenin amacı insanlara ruhlarını mükemmelleştirmeleri için zaman tanımaktır." Tuvol'un "başarısız deney" saçmalığına karşı tüm argüman buydu. Evet, insanlar kötüydü ve geriliyor gibiydiler ama kötünden ders aldılar.

iyi zamanlar değil. "Birkaç dünya hayatı yaşıadıktan ve deneyimlenecek her Şeyi deneyimledikten sonra kendilerine bahşedilecek sonsuz hayata layık olmak."

Öğürr gibi bir hareket yaptı. "Lanet bir ders kitabı gibi konuşuyorsun. Asla başarılı olamayacaklarının farkında değil misin? Neden acıyı uzatsınlar ki? Eğer insanlık kendini mkemmmelleştirmeden kıyamet koparsa, tüm insan ruhları yok olacak."

"Saçmalık. Günlerin sonu geldiğinde, mkemmmelleşmiş olsunlar ya da olmasınlar, tüm iyi ruhlar karşıya geçecek."

Omuz silkti. "Hepimize söylenen bu, değil mi? Şimdi, Eğer teolojik tartışmayı bitirdiysek, neden burada olduğuma geri dönelim." Ona eliyle işaret etti. "Ayağa kalk ve soyun."

Konu değişikliğinden bahsediyorum. "Teşekkürler, ama ben almayayım." "Ne zaman mütevazı oldun?"

Hiç de mütevazı değildi. Harika bir vücudu vardı ve bunu saklamak için bir neden görmüyordu. Ama bu özel talebi yerine getirmek için de bir neden görmüyordu.

Her zaman dik kafalıydı.

Ve onu cennetten kovduran da tam olarak bu özelliğiydi.

"Artık oynamıyorum, Cipher." Ascerdisc'ten bir acı dalgası yayıldı. Gğsn tuttu ve kan parmaklarının arasından göğüs kafesinden aşağı süzülürken inledi. "Ayağa kalk ve şu lanet battaniyeyi bırak."

"Siktir. Seni."

Acı geri çekildi, ama geride bıraktığı şey daha kötüydü -Ani, ezici bir itaat etme ihtiyaı.

Parmakları kalalarındaki düğüme giderken "Ne-" diye nefes aldı. "Ne oluyor be?"

"Ascerdisc böyle çalışır. İtaat et ya da acı ek."

Hırlayarak elini geri çekti... ve anında acı geri döndü. Cihazdan damlayan kan bir akıntıya dönüştü ve burnundan yeni bir akıntı başladı.

"Battaniyeyi bırak, seni aptal."

Evet, tamam, inatçıydı ama tam bir moron olmadığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Bu, muhtemelen daha yüksek riskli olacak bir sonrakine güç biriktirmek için kaybetmeye razı olduğu küçük bir savaştı. Ayağa kalktı ve enayiye yere bıraktı. Acısı hafifledi.

Flail onu daha önce çıplak görmüş olmasına rağmen süzdü. "Bu kesinlikle kokteyl sosis değil," dedi önce. boyun eğmiş bir iç çekişle. "Bael beni seni baştan çıkarmam için gönderdi. Ama benden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Benim hilelerime asla kanmayacaksın."

"Duh."

"Bu yüzden beni istemeni sağlayacağım."

Güldü. "Bu asla-" Vücudu acıya varan bir cinsel ihtiyaçla dolup taşarken bir tıslamayla sözünü kesti.

"İşte böyle," diye mırıldandı, bakışları erotik vaatlerle dolu, uyuşuk bir h a l a l m ı ş t ı .

Ve onun sözlerini tuttuğunu çok iyi biliyordu.

Lanet olsun ona.

Nefreti kabardı ve damarlarında alev alev yanan şehvetle birleşti. Vücudu onu becermek istiyordu. Beyni onu öldürmek istiyordu.

"Neden-" diye homurdandı. "Bunu neden yapıyorsun?" Onu zincirlerle dövebilir, etlerini kemiklerinden ayırabilir, organlarını balyozla parçalayabilirdi ama bunun yerine elinde kalan tek şeyi alıyordu: özgür iradesini.

Bu, şimdiye kadar çektiği tüm işkencelerden çok daha kötüydü.

"Her şey kendinden nefret etmekle ilgili, oğlum." Ona doğru yürüdü, yavaşça, kasıtlı olarak, her bir kalçası davetkar bir şekilde tekmeliyordu. "Beni becereceksin ve sonra kendinden nefret edeceksin."

"Bunun benim seçimim olmadığını bileceğim."

"Ama bu doğru olmayacak, değil mi?" Uzun, siyah lake bir tırnağını adamın boğazının çukuruna soktu. "Derinlerde bir yerde, beni sikinden daha fazlasıyla istiyorsun. Ve bu seni yiyip bitirecek. Bu da şeytanın içeri girmesine izin verecek." Düzeltti

Parmağını göğsünden aşağı, ıslak kanın içinden geçirdi. "Her gün biraz daha teslim oluyorsun ama böyle duygusal bir yarayla mı? Birkaç gün içinde yenik düşecek ve Bael'e istediğini vereceksin."

"Asla," diye bağırdı. Ama kadının her kelimesi onun inancını kırıyor ve kendi gizli korkusuna dokunuyordu.

"Bir sebepten dolayı düştün, Cipher. Düştün çünkü kendini kontrol edemiyorsun, özellikle de kadınlara karşı." Derisini boyamak için onun kanını kullandı ve tiksinti, kaçan şehveti yutmaya başladı. "Biliyorsun ki şimdi bana teslim olursan, Cennet'e geri dönmek için ne kadar uğraşırsan uğraş, her zaman olduğun bok parçası olarak kalacaksın."

"Orospu," diye tısladı. Azı dişleri kadının gırtlığını parçalama arzusuyla zonkluyordu ama aleti tamamen farklı bir nedenden dolayı zonkluyordu.

Elini bırakarak adamın aletini avuçladı ve adam neredeyse yerinden fırlayacaktı. Adam kadının elinden kurtulup geriye doğru tökezledi ve acı, vücudunu görünmez bir basınç mengenesinde ezdi.

"Emirlerime karşı geldiğinizde acı çekersiniz. Bana gelin ve sadece zevk alın."

"Hayır." İki büküm oldu ve bir başka acı turu onu parçaladığında bağırdı.

Buraya getirildiğinden beri her hafta, bazen de her gün işkence görüyordu. Kırılmaya hiç yaklaşmamıştı. Ama Flail bir şekilde diğerlerinin yapamadığını yapıyordu. Etinin ötesine geçip ruhunu parçalıyordu.

"Nasıl?" diye homurdandı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Hepimizin süper güçleri var." Eli boynuna indi ve ne kadar denerse denesin, hareket edemedi. "Bana neden Flail deniyor sanıyorsun? Çünkü bana yeterince para ödeyen herkes için beni vazgeçilmez kılan özel gücüm, göğsünde gömülü olan o küçük şey. Onunla düşüncelerimi bir kırbaç gibi kullanabilir, duyguların derisini yüzebilirim."

Süper gücü korkunçtu. Cipher'ın kendi düşmüş melek gücünün ne olduğu hakkında henüz bir fikri yoktu ama onun kadar kâbus gibi olmasını umuyordu.

Ve sonra, yemin etti, onu Flail'i öldürmek için kullanacaktı.

Beşinci Bölüm

Lyre aceleyle hücreesine doğru ilerlerken Cipher'ın acı dolu çığlıkları karanlık koridorlarda yankılandı. Kule muhafızı Flail'in onunla birlikte olduğunu söylemişti ama bu doğruysa Cipher neden acı çeksin ki? Onu baştan çıkarmak için gönderilmişti, işkence etmek için değil.

Tabii...

Kahretsin.

Hücre kapısındaki kobra suratlı gardiyanı geçmeye başladı ama koca götlü onu engelledi. "Özür dilerim. Flail kimsenin içeri alınmaması için emir verdi."

"Ben hiç kimse değilim," diye homurdandı. "Ben onun idarecisiyim ve bu konuda Flail'den daha üstünüm."

Adamın yarık gözleri şaşkınlıktan daha da kısıldı ama yine de üç boynuzlu, kukuletalı kafasını salladı. Kapının diğer tarafında Cipher inledi. Farklı bir yol izlemenin zamanı gelmişti.

Toplayabildiği tüm gücü toplayarak, tek büyük oyununu kullandı ve bir tutam gri buhara dönüştü. Dumanlı haliyle her açıklıktan geçebilirdi ve bu anahtar deliği de mükemmeldi.

Hücrenin içine süzülüp yeniden maddeleşirken gardiyanın "Hey!" diye bağırdığını duydu.

Tamamen kendine geldiğinde, küçük odanın ortasında bir dominatrix gibi duran, sivri topuklu çizmeleri buza saplanmış, kollarını çıplak göğüslerinin altında kavuşturmuş Flail'i görünce çenesi düştü. Yerde kan gibi birikmiş korsesi duruyordu.

Cipher'ın cam gibi bakışları, bir eliyle göğsündeki ascerdisc'i tutarken buz gibi duvara yaslanmış duran Lyre'a kaydı. Kan cihazdan, Cipher'ın burnundan ve ağzından kalın akıntılar halinde akarken kendi göğsünde de öfke düğümlendi.

"Orospu!" Hiç düşünmeden, diğer dişinin karnına görünmez bir güç yumruğu indirdi ve onu ayağa kaldırıp arkasındaki dev bir buz sarkıtının kalıntılarına çarptı. "Ona işkence etmeye nasıl cüret edersin?"

Flail güldü ve sanki Lyre'in güçlü yumruğu sadece bir tokatmış gibi ayağa fırladı. Yaralanmaya hakaret eklemek için Flail ona alaycı bir sırıtış fırlattı ve "Güçlerin zayıf ve düşmüş bir melek için acınası bir bahanesin ve bunu herkes biliyor" diye bağırdı.

Çok utanç verici.

"Ona işkence etmiyorum." Flail parmağını Cipher'a doğru kıvrarak buraya gel işareti yaptı. "O kendine işkence ediyor." Acı dolu bir tıslamayla sendeleyerek Flail'e birkaç adım daha yaklaştı, elleri kenetlenmişti, gözlerinde öfke yanıyordu. Kalın damarlarla dolu ve zonklayan ereksiyonu bile kızgın görünüyordu. Etkileyici ama kızgın. "Ne kadar direnirse o kadar acıyor."

"Kendine işkence etmiyor ve bunu sen de biliyorsun. Onu buna sen zorluyorsun." Lyre küfretti. "Bu senin için bile uğursuz bir şey."

Flail tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ne kadar da insani bir şey. Şimdi de bana bunun zihin tecavüzü olduğunu söyleyeceksin." Elini umursamazca salladı. "Ya da tecavüz tecavüzü. Her neyse işte."

Evet, teknik olarak.

Sheoul'un kötücüllüğünün içine girmesine izin vermiş düşmüş bir melek olarak Lyre'in tüm eylemleri ve kötülüğe dair her şeyi kucaklaması gerekirdi. Ama arada bir, şimdi olduğu gibi, geçmişi ve anıları ortaya çıkıyordu, hepsi de uygunsuz ve boktan şeylerdi.

Eski sevgilisi bir tür kanunsuzdu, kabuslara neden olma yeteneğini iyi bir şekilde kullanan bir iblis. Başkalarına zarar veren herkes kendini onun yeteneğinin kurbanı olarak bulabilirdi ama tecavüzcüler onun en sevdiği hedeflerdi. Flail delirene kadar rüyalarına girmesi için para ödemişti.

Lyre, Flail'in rüyalarına giremez ya da onu çıldırtamazdı ama kevaşenin mükemmel kıcını tekmeleyebilirdi.

"Çık dışarı, Flail." Kapıya zihinsel bir işaret fişegi gönderdi ve kapı gıcırdayarak açıldı. "Seni becermektense ölmeyi tercih eder, o yüzden bu anlamsız."

Onu görmezden gelen Flail tekrar Cipher'a eliyle işaret ederek onu yaklaştırmaya davet etti. Hırladı, nefreti nefesiyle birlikte soğuk havada asılı kaldı. Ama ona doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi, direnme çabaları adımlarını sarsıntılı ve koordinasyonsuz hale getiriyordu.

Orospu çocuğu. "Lanet muhafızları çağıracağım," dedi Lyre.

Dışarı.

"Ve sen de Bael'e hesap vereceksin," diye karşılık verdi Flail. "O emretti

Ben buradayım."

Birçoğundan daha zayıf güçlere sahip bir bebek düşmüş melek olarak Lyre, Flail de dahil olmak üzere karşılaştığı her düşmüş melek tarafından her zaman geride bırakıldı. Ama burada değil. Cipher onun sorumluluğunda olduğu sürece değil.

Lyre, Flail'in üzerine yürüdü ve onu çıplak elleriyle yere sermeye hazırdı. Melek güçleri söz konusu olduğunda acınacak kadar zayıf olabilirdi ama doğaüstü yeteneklerinin eksikliğini telafi etmek için bir ömür boyu fiziksel dövüş eğitimi almıştı.

"Bael sana onu baştan çıkarmanı emretti," dedi diğer dişinin kişisel alanının en ucunda durarak, "ama bana da onu eğitmemi ve ona bakmamı emretti ve ben de artık yeter diyorum."

Flail'in çenesi gerildi, dudakları öfkeli bir kesikle birleşti ve Lyre diğer dişi saldırırsa hazır olması için güç topladı. Lyre, Flail'e göre umutsuzca silahsız ve üstündü ama sadece düşük seviyeli yeteneklerin kullanılabildiği güç azaltıcı hücrenin sınırları içinde Lyre ciddi bir dayaktan kaçınacak kadar kendini koruyabilirdi.

Ayrıca kalçasında çok keskin bir hançer vardı.

"Gideceğim," dedi Flail şok edici derecede huzurlu bir teslimiyetle, "ama sadece havayı mahvettiğin için." Cipher'a uyarıcı bir bakış fırlattı. "Yarın döneceğim ve başladığımız işi bitireceğiz. Ama senin idarecinin küçük tezgahı

taktik size pahalıya patlayacak. Tüm bunları tekrar yapacağız... ama bunu arenada, seyircilerin önünde yapacağız."

Flail bileğine bir fiske vurdu ve ascerdisk ıslak, yırtılırcasına bir sesle Cipher'ın göğsünden koptu. Cipher homurdanarak kanayan yarasını tutarken, Flail korsesini almaya bile tenezzül etmeden oradan uzaklaştı. Hiç şaşırmadım. Flail her zaman teşhirci olmuştu.

Bu yüzden muhtemelen Cipher'ın başrolde olacağı yarınki arena seks şovu için şimdiden ağzının suyu akmaya başlamıştı.

Nedense bu fikir Lyre'a her yönden itici geliyordu.

Bael'in pek çok erotik gösterisine katılmıştı - arenayı hem acıya hem de zevke ev sahipliği yapmak için kullanıyordu ve bunlar aynı anda gerçekleşirse daha da iyi oluyordu. Ve Cipher'ı arenada, onu öldürebilecek savaşlarda görmüştü. Ama bu onun kazanamayacağı bir dövüş olacaktı ve ölüm aslında daha nazik olabilirdi.

Kapıyı kapattıktan sonra, onu vahşi gözlerle izleyen Cipher'a döndü, yaralı bir yırtıcı, acı içinde ve her zamankinden daha tehlikeli.

"Seni iyileştirmeme izin ver." Tüm yetenekleri gibi, iyileştirme gücü de kapsam ve güç açısından sınırlıydı ama en azından gerginliği azaltabilir ve süreci hızlandırabilirdi.

Kendi kanından damlayan devasa dişlerini gösterdi. "Dokunma bana."

Onu bir ölüm maçından, işkenceden ya da zorla çalıştırılmadan sonra gördüğü onca zaman içinde hiç böyle görünmemişti. Bitkin, evet. Kanıyordu ve bilinci yerinde değildi, tabii. Titriyor ve kusuyordu, evet, bir ya da iki kez. Ama ne kadar hırpalanmış olursa olsun, gözlerinde meydan okuma ateşi yanıyordu. Aynı inatçı nefret hâlâ orada yanıyordu ama şimdi yerini şüpheyile paylaşıyordu. Ve belki biraz da endişe.

Flail onu ele geçirmişti. Bu konuda ünlüydü. Ama bunu yapmak için hangi derin, duygusal yarayı deşmişti? Cipher arenadan zihinsel olarak sağlam çıkamayacaktı, değil mi? Oradan herhangi bir düşmüş melek kadar kötü olarak çıkacaktı. Ve sonra

Bael'e istediğini verecek ve Flail de övgüyü alacaktı.

Asla olmaz. Lyre düşmanlarından intikam almak için beklemekten yorulmuştu. Bu galibiyete ihtiyacı vardı ve buna çok ihtiyacı vardı.

"Beni dinle," dedi Flail'in korsesini bir köşeye tekmelerken. "Flail seni arenada yok edecek-"

"Asla," diye tükürdü.

Ateşi muhteşemdi ama yangınlar söndürülebilirdi.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Cipher." Adamın acı dolu bakışlarıyla karşılaştı ve gerçek endişesini fark etmesini umdu. Sadece kendi durumu için duyduğu endişeyi onunki için duyduğu endişeyle karıştırmak zorundaydı. "Doğru olduğunu biliyorsun. Etrafındaki kalkanı kıracak ve kötülük içeri akıp seni arkadaşlarının ve ailenin tanıyamayacağı birine dönüştürecek. Sonra da Bael'in istediği listeyi isteyerek vereceksin. Ama listeyi bana verirsen, Flail'in sana yaşatacağı cehennemi yaşamak zorunda kalmazsın. Akıl sağlığını ve kendini bir süreliğine koruyabilirsin. Sheoul'da olmanın etkilerinin bir barajın yıkılması gibi akıp gitmesi yerine yavaş yavaş içine sızmasına izin ver."

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Ben senin umurunda bile değilim. Tek istediğin Flail'i zaferden mahrum bırakırken kendine de bir zafer kazandırmak." Hırıltılı bir nefes aldı, parmakları göğsünde ascerdisc'in olduğu yerde açılan yaranın etrafında sıkılaştı. "Mantıklı konuştuğun için de siktir git." Yere kan tükürdü, kan anında dondu, beyaz bir tuval üzerinde küçük renk damlaları halinde. "Senin için de böyle mi oldu?"

"Sorduğunuz buysa, hiçbir şeyden vazgeçmeye zorlanmadım."

Hayır, Sheoul'a Cennet'in canı cehenneme coşkusuyla dolu bir kalple girmişti. Buraya kendi özgür iradesiyle geldiği için kötülüğün onu hemen ele geçirmesini bekliyordu. Bunun yerine, yavaş yavaş ilerlediğini zar zor hissediyor ve bazen daha hızlı olmasını diliyordu. Empatiden yoksun olmayı çok isterdi. Bu saçmalığın fazlası insanı

sorun. Kendi duygularına sahip olmak zaten yeterince berbattı. Başkaları için hissetmek zorunda kalmak ise bunaltıcıydı.

Bu yüzden Cipher işkenceciler tarafından işlenirken yakınında bulunmamaya çalışıyordu. Ayrıca bu yüzden söz konusu işkenceye mümkün olduğunca sempatik görünmeden müdahale ediyordu. Alınan değildi; bazı insanlar başlarına geleni hak ediyordu. Ama Cipher'la geçirdiği aylar boyunca onun bunların hiçbirini hak etmediğini anlamıştı. Onunla ilgili bulabildiği en rahatsız edici şey, herkes Rocky Road'un en iyisi olduğunu bilirken onun siyah cevizli dondurmayı sevmesiydi.

"Peki ya Bael?" Hücresinin sırlı buz duvarlarını çevreleyen bir el hareketi yaptı. "Seni Hellton otele mi kilitledi?"

Lyre neredeyse gülecekti. Eğer Cipher bunun kötü olduğunu düşünüyorsa, Bael'in kendisi için çalışmasını istemediği insanları tuttuğu hapishaneyi görmeliydi. Gerçek düşmanlarını. Onu küçümsemiş ya da aldatmış olabileceğini düşündüğü insanlar. Ona yanlış gözle bakan insanlar. Dağ kompleksinden yayılan acı, başkalarının acılarından beslenen iblis köylerini besliyordu.

Bu, Cipher'ın deyimiyle Hellton, kıyaslandığında düpedüz lükstü.

"Ben hiç hapsedilmedim," dedi, bunu ona daha önce söylememiş olmasına şaşırarak.

Son birkaç ay boyunca çok konuşmuşlar, Azagoth'un krallığı hakkında ondan bilgi almaya çalışırken sohbeti hafif tutmuşlardı. Cipher konuyu her zaman ustalıkla Sheoulgra'dan uzaklaştırmıştı ama doğrusunu söylemek gerekirse bunu umursamamıştı. Yıllardır Bael'in topraklarında sıkışık kalmış, parıldamasına, yürümesine ya da bir Harrowgate'i dışarı çıkarmasına izin vermeyen büyülü bir bariyer tarafından terk edilmesi engellenmişti. Cipher'ın hikâyeleri, bildiği tek şeyin prangalar olduğu bir yerde ona küçük bir özgürlük hissi vermişti.

"Bael'i tanıyordum çünkü onu bir melek olarak incelemiştim," diye devam etti. "İş için ona geldim. Şimdi seni iyileştirmeme izin ver."

O kadar hızlı geri çekildi ki duvara çarptı. "Hayır dedim." "Daha önce de yapmama izin vermiştin."

Bakışları bir anlığına ereksiyonuna kaydı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Daha önce de onun önünde çıplak kalmıştı ama hiç... tahrik olmamıştı. Flail'in bakış açısı bu muydu? Cinsel bir travma geçirmişti ve Flail onun acısından faydalanmaya mı çalışıyordu?

Bir melek olarak Lyre buradan itibaren dikkatle, incelikle ve duyarlılıkla ilerlerdi. Düşmüş bir melek olarak bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi. Flail'in yaptığı gibi bu küçük şüpheli bilgiyi bir işkence aleti gibi kullanabilirdi.

Açık sözlü olmayı seçti. "Sorun seks mi? Seks senin travman mı? Bunu tahmin edemezdim."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?" Düşüncesi bile onu dehşete düşürmüştü. "Seks harika bir şey. Sadece onunla seks yapmak istemiyorum. Travma hakkında konuş." Tekrar ereksiyonuna baktı. "Ama bu bir türlü geçmiyor ve kanım... yanıyor."

"Oh." Bu çok garipti. "Şey... Flail'in yeteneğinin nasıl çalıştığından tam olarak emin değilim ama sanırım acının geçmesi birkaç saat sürüyor." Bakışları Lucifer'in kalçalarına kaydı; kalın et sütunu yukarı doğru kıvrılmış, parlak ucu neredeyse sert karın kaslarına değiyordu. Tatlı bebek Lucifer, bu etkileyiciydi. "Ya da, ah..."

Yanakları sıcaktan kızarmıştı, birkaç yüzyıl yaşında ve düşmüş bir melek olduğu düşünülürse bu çok saçmaydı. Daha önce de seks partileri izlemişti ve Cipher'a otuz bir çekmesini söyleyemiyor muydu?

Bunu görmeyi çok istiyorum.

Yüzündeki sıcaklık göğüslerine ve leğen kemiğine yayıldı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ne yapabilirim?" Keskin bakışlarını ona yöneltti, o kadar yoğundu ki nefesini kesti. Tüm odağı onun üzerindeydi. Artık acı çekiyor gibi bile görünmüyordu. "Yapabilirdim..." Şaftını kavradı, uzun parmakları kalın uzunluğun etrafını sardı. "Kendi başımın çaresine bakabilir miyim?" Yumruğu başından dibine doğru yavaşça ilerleyip tekrar yukarı çıkınca kadının boğazı şehvetle tıkandı. "Ya da onun yerine seni becerebilirim?"

"Tabii ki hayır, seni solucan!" dedi. Sessizce. Kafasının içinde. Cipher'ın duymadığı bir yerde.

Birdenbire onun üzerine atılarak sırtını kapıya çarptı.

Onun hareket ettiğini bile görmemişti. Boğazını ısırip o devasa ereksiyonu karnına bastırduğunda ilk içgüdüğü ona öyle sert vurmaktı ki kaybettiği kanatları bile bunu hissedecekti. Ama göğsündeki erotik mırıltı kulaklarına ulaştığında, vücudu ona ihanet etti.

Bu muhteşem yaratığın arenadaki performansını ve kendisine yapılan her türlü işkenceye karşı koyuşunu aylarca izlemek, sevdiği her şeyi ve herkesi kaybettiğinde ördüğü duvara en ufak bir çentik atmıştı. Kanatlarını kaybettiği gün, sevgiye ve dostluğa, şefkate ve merhamete tövbe etmiş, sonra da içindeki boşluğu dolduracağını umarak kötülüğün içeri girmesine izin vermişti. Öfkesi onu şu anda içinde yaşadığı acımasız gerçeklikten koruyan bir kalkandı ve hâlâ da öyle.

Ama şimdi, düştüğünden beri ilk kez, Sheoul'un sürekli ıstırabından hoş bir dikkat dağıtıcı vardı. Tesadüfe bakın ki, intikam almasına yardım edebilecek bir dikkat dağıtıcı.

Oyununu hızlandırmalısın, Lyre. Senden daha fazlasını beklerdim.

Bael'in dün arenada söylediği sözler kulaklarında çınladı. Titreyerek Cipher'a sarıldı, tırnakları onun kaya gibi sert pazularına batıyordu, sanki onu yakınında tutmak Bael'in onu yanına zincirleyerek -kelimenin tam anlamıyla zincirleyerek- daha ne kadar çok şey beklediğini gösterdiği anıyı engelleyecekmiş gibi

Sabah. Onun sakso çekmekten sıçmaya ve bir Oni iblisin derisini canlı canlı yüzmeye kadar her şeyi nasıl yaptığına tanık olmuştu, yani evet, onu hayal kırıklığına uğratanlara ne olduğunu görmüştü. Başarısızlıkla pek başa çıkamazdı.

Ve kafası işlemesi gereken rahatsız edici anılarla doluydu.

Neşelen kızım. Travmanı daha sonra inceleyebilirsin. Şu anda tıklar tıklar işleyen bir saatle çalışıyorsun.

Cipher'ın Bael'e istediğini vermesini sağlamalıydı ve bunu Flail yapmadan önce yapmalıydı. Çünkü Cipher arenada kırılmasa bile, eninde sonunda kırılacaktı. Herkes kırıldı. Asıl soru, bunun için kimin övgü alacağıydı.

Lyre'ın övgüye ihtiyacı vardı. Belki Bael sonunda ona ara sıra diyarı terk etme özgürlüğü verirdi.

Bu hareket tarzında karar kıldı, ki bu gerçekten zor bir şey değildi, başını yana yatırdı, böylece ısırtığını derinleştirebildi ve telaş... ah, evet, telaş inanılmazdı. Daha önce hiç beslenmemişti, hiç kimse bunu istememişti. Kimse onun gibi zayıf biriyle beslenmek istememişti. Ve bir zayıf olarak, çok fazla beslenmeye bile ihtiyacı yoktu. Beslendiğinde ise, bebek bakıcılığı yapmaktan asla mutlu görünmeyen diğer düşmüş melekler tarafından yeryüzü âlemine götürüldükten sonra insanlardan besleniyordu.

Cipher'ın idarecisi olduğu süre boyunca her an onun damarını alabilirdi. Bu aklına bile gelmemişti.

Artık yapılacaklar listesindeydi.

Cipher'ın dudakları ve dili boynunun ırzına geçerken adrenalin damarlarında erotik bir yakıt gibi dolaşıyordu. Bundan daha fazlasına. Çok ama çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kalbi o kadar sert çarpıyordu ki Cipher bunu dişlerinin arasından hissetmiş olmalıydı, elini vücutlarının arasına kaydırdı. Parmaklarının arkası çelik gibi sert karın kaslarında gezinirken adamın sıcak teni seğirdi ve başparmağı adamın shaftının alt tarafına dokunduğunda adamın nefesi kesildi.

Kendi nefesi boğazında düğümlendi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. O ve Dailon aşklarını fiziksel düzlemde tamamlayamadan yarıda kesilmişlerdi.

Bu aptalca duygusal aksaklığa duyduğu öfke tekrar kükredi ve Cipher'ın sikini kabaca avucunun içine aldı. Bekleyecek bir şey yoktu. Melek zırhlı hiçbir prens onu kanatlarının yastıksız kucağına alıp nazikçe kızlığını almayacaktı.

Artık cehennemde yaşıyordu. Bakire olduğu ortaya çıkarsa, toplu tecavüz ya da bekâretinin bir tür güç büyüünde kullanılmak üzere en yüksek teklifi verene satılması daha olası senaryolardı. Bunu kendi şartlarıyla gerçekleştirebilirdi ve şimdi bunun için en iyi zamandı.

Ayrıca Bael'in onu zorla yatağına atması an meselesiydi. Dürüst olmak gerekirse, çoktan yapmadığına inanamıyordu.

Cipher'ın şaftını sıkı ve onun zevkle soluk alıp vermesi karnının derinliklerinde beklenmedik bir ihtiyaç zonklamaları yarattı.

Kes şunu.

Bu bir görevdi. Sona giden bir yol. Cinselliğini anlamlı bir şekilde keşfetmesi falan değil.

Ama çok iyi hissettirdi.

Yumruğunu yavaşça sallayarak tekrar sıkı.

Cipher ürperdi ve elinin içinde sallandı.

Başını kadının boğazından kaldırdığında göğsünden alçak bir inilti yükseldi. "Acıyor," diye fısıldadı.

Dondu kaldı, sonra aceleyle onu serbest bıraktı. "Özür dilerim-"

"Hayır." Adamın iri eli kızın elini kavradı ve tekrar şaftına doğru yönlendirdi. "O değil." Tekrar ürperdi. "İyi hissettiren tek şey bu. Aylardır..."

Sesindeki acıyla hüznün birbirine karıştı ve kalbi sıkıştı.

Hayır. Kalpleri sıkırmak yok. Bunu bir amaç için yapıyordu.

Eğer Cipher'a istediğini verirse, belki o da ona istediğini verirdi.

Bilgi.
Ve tabii ki orgazm.

* * * Acı.

Çok vardı. Çok. Acı.

Flail gitmiş olsa bile, Cipher'ın acısı hâlâ felç ediciydi. Sanki her hücresi sırayla eziliyor, sonra dilimleniyor, tekrar tekrar dönüyor, sadece Flail ya da Lyre'a isteyerek yaklaştığında ara veriyordu. Direnmek, birinin acının şiddetini artırması anlamına geliyordu.

Ama acıdan daha kötüsü arzuydu. Önce Flail'e, şimdi de Lyre'e gömülmek için taşaklarını zonklatan, sikini karıncalandıran, ruhunu ezen bir arzu.

En azından Lyre ona ihanet etmemişti. Ondan tamamen nefret etmiyordu. Ve kız ateşliydi.

Daha beterini becermişti.

Muhtemelen bunu yüksek sesle söylememeliyim. Ya da üzerinde çok fazla düşünmemeliydi. Onun hakkında iyi bir şey söylemediği kesin.

Her neyse. Flail yerine Lyre'ın burada olmasından memnundu.

Lyre buraya nasıl girmişti ki? Kapının açık olduğunu görmemişti.

Sheoul'a sürüklendiğinden beri hissettiği tek gerçek sıcaklık olan Lyre'ın sıcak kanının vücudunda nasıl dolaştığına ve sıcak elinin şaftını nasıl pompaladığına konsantre olması gerekirken neden rastgele şeyler düşünüyordu ki? Bu sıcaklık tenine ve tüm vücudundaki kaslara yayılıyordu ve uzun zamandır ilk kez hissettiği tek şey sefalet değildi.

"Aynen böyle," diye homurdandı adam, kadının pençesine doğru itilirken.

Kadının bacaklarını beline dolamak ve onu kapıya doğru götürmek istedi. Buna izin verecekti; kızın ona doğru sallanışından, nefes alışının hızlı ve sert oluşundan, uyarılmışlığının kokusunun onu sarışından bunu anlayabiliyordu.

saten gibi sarıyordu. Ama sonra onu sikinin dibinden başına kadar sıkarken bir tür kıvrım yaptı... ve işi bitmişti.

Başını arkaya attı ve doruğa ulaştığında bağırdı, kısa bir an için hayatındaki boktan her şeyi unutturan dev, yuvarlanan bir zevk dalgası. Bunu daha zayıf dalgalar izledi, o aşağı inerken zevk merkezlerine vuruyordu.

Sonra yakındaki hücrelerden biri çığlık atarak onu mutluluk balonundan çıkardı ve nerede olduğunu hatırlattı. Ona zevkin Bael'in hapisanesinde bir yanılsamadan, hastalıklı bir şakadan, normal hayattan daha da nefret etmesini sağlayan kısacık bir zaman diliminden başka bir şey olmadığını hatırlattı.

Tanrım, buradan nefret ediyordu. Bu yüzden çok az Düşmemiş melek, düşüşlerini tamamlamak için Sheoul'a isteyerek giriyordu. Çoğu göçebe bir hayat yaşar, tıpkı Cipher'ın yaptığı gibi onları yakalayıp Sheoul'a sürükleyecek olanlardan sürekli kaçarlardı. Hawkyn'e rastlayana kadar birkaç on yılını kaçak olarak geçirmiş, evsiz bir adam kılığında insanlar âleminde saklanmıştı.

Hawkyn'i son gördüğünün aksine, Memitim Cipher'ın Primori'sine yaptıkları yüzünden onu öldürmeye çalışmamıştı. Bunun yerine Hawk ona sığınma teklif etmişti. Eski moda bir yumruk yumruğa dövüşte birbirlerinin canına okudukları destansı bir savaştan sonra teklif etmişti.

Sheoul-gra'da hayat güzeldi. Nadiren ayrılmak zorunda kalmıştı ve ayrıldığında da genellikle güçlü dostlarıyla birlikteydi.

Ne yazık ki gardını düşürmüştü. Çok fazla risk almış, bir savaş sırasında arkadaşlarından çok uzaklaşmıştı ve şimdi hatalarının bedelini ödüyordu.

Pervasız olabilirdi ama aptal değildi. Bunun sadece iki yoldan birine gidebileceğini biliyordu. Ya teslim olup Bael'in ekibine katılacaktı ya da acı çekerek ölecek, ancak dakikalar sonra ruhu kendini Bael'in merhametinde bulduğunda tamamen bilinçli olacaktı. Bael onu bir oyuncak olarak mı kullanacaktı? Belki de tuzak

Cipher'ın korunmuş bedeninin içinde, o yavaş yavaş delirirken sergilenecek miydi? Ya da belki Bael onu İblisler Kralı'nın hapishaneden salıverildiği gün Şeytan'a bir adak olarak saklayacaktı.

Cipher hangi seçeneğin en olası olduğunu biliyordu. Şu anda bile kötülüğün hücrelerine sızdığını, bakış açısını ve mizah anlayışını kararttığını hissedebiliyordu. Elbette, her zaman kaçıp Sheoul-gra'ya dönme şansı vardı ama gerçekte yapması gereken tek bir seçim vardı.

Bael'e şimdi sadakat yemini et... ya da sonra et.

Her iki durumda da Cipher listeden vazgeçecek ve değer verdiği herkese ihanet edecekti.

Seni umursamıyorlar. Flail'in sesi kafasının içinde çınlıyor, korkularına dokunuyordu. Gideli çok oldu. Senin çoktan karanlık tarafa geçtiğini düşünüyorlar. Vazgeçtiler.

İmkânı yok. Yapmadılar. Yapmazlar. Buradan çıkabilseydi, onu Sheoul-gra'da hoş karşılardı.

Sadece bir plana ihtiyacı vardı. Onlarla iletişim kurmanın bir yolu.

Ama onlarla iletişim kurmak için bilgisayarına ihtiyacı vardı. Kaçmak için düşmüş melek güçlerine ihtiyacı vardı. Düşmüş melek güçlerini elde etmek için kanatlarının bağlarının çözülmesi gerekiyordu.

Bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu vardı. Bael'e istediğini vermek zorundaydı.

Çılgılık tekrar çınladı, kendini toparlaması için gereken dürtü buydu.

Garip bir şekilde Lyre'dan uzaklaştı, battaniyesini aldı ve temizlenmek için kullandı. "Ah, özür dilerim..." Başka bir şey söylemeden önce kendini durdurdu. Neden özür dilesin ki? Lyre onun lanet olası esiriydi. En azından onu esir alan kişi tarafından çalıştırılıyordu.

"Yardıma oldu mu?" Sesi nefes nefese geliyordu. Tahrik olmuştu. Ve daha yeni boşalmış olmasına ve Cehennem'in göt deliğindeki bir hapishanede olmasına rağmen, yeniden sertleşmeye başladı.

"Neyin neye yardımı oldu?"

Sanki adam tam bir aptalmış gibi oflayıp pufladı. "Ağrın geçti mi?"

"Oh. Evet." Ama kanının ona verdiği besin sayesinde mi yoksa seks yüzünden mi daha iyi hissettiğinden emin değildi. Belki ikisi de.

Göğsüne baktı. Derisinde hâlâ kan izleri vardı ama ascerdisc yarası kapanmıştı ve sadece biraz hassaslaşmıştı. Kanatları hâlâ acıyordu, büyüğü ip tarafından boğulmuştu ama bu yeni bir şey değildi.

Ona doğru yürümeye başladı.

"Cipher-" "Ooh, hey, adımına dikkat et."

Eliyle yaptığı hareketin sonucunda kaymamak için küçük bir sıçrayış yaptı ve yanaklarının pembeleşmesi karşısında gülümsemesini gizledi. "Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme. Spermimin içine düşersen ne kadar komik olacağını düşünmeye fırsat bulamadan seni uyardım." Hem onu neden uyarmıştı ki? Bıraksaydı da kışını buzda kırsaydı.

Ama çok güzel bir kıştı.

"Yarının daha kötü olacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi biraz telaşlı çıkıyordu. "Flail muhtemelen şu anda davetiye hazırlıyordur."

Etrafınızdaki kalkanı kıracak ve kötölük içeri akacak ve sizi arkadaşlarınızın ve ailenizin tanıyamayacağı birine dönüştürecek. Sonra da Bael'in istediğı listeyi isteyerek vereceksin. Ama listeyi bana verirsen, Flail'in sana yaşatacağı cehennemi yaşamak zorunda kalmazsın. Akıl sağlığını ve kendini bir süreliğine koruyabilirsin. Sheoul'da olmanın etkilerinin bir barajın yıkılması gibi akmak yerine yavaş yavaş içine sızmasına izin ver.

Cipher bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de Lyre'ın sözleri mantıklıydı. Ve eğer Flail'in dediğı gibi yedi aydır buradaysa... evet, bu işe yarayabilirdi.

Battaniyeyi bir kenara fırlattı. "Bael'e listeyi verirsem kanatlarımı çözer, değil mi?"

"Anlaşma bu."

"O zaman bana dizüstü bilgisayarımı getir." Durakladı. "Ve biraz kıyafet. Gerçek kıyafetler. Ve bir duş harika olur."

Lyre sanki bir kuklaymış ve biri iplerini çekmiş gibi sarsıldı. "Ciddi misin sen?"

"Üstüm başım kan içinde ve çıplığım. Ne düşünüyorsun?"

"Hayır, listeyi kastediyorum." Gümüş rengi gözleri irileşmiş, şaşkınlıkla parlıyordu. "Bael'e istediği isimleri vermeye hazır mısın?"

Onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak midesini bulandırdı. Eğer bu konuda haklıysa, kimsenin canı yanmadan kaçmak için zaman kazanabilirdi. Eğer yanılıyorsa, Azagoth'un gazabı Bael'in zalimliğini düpedüz merhametli gösterecekti.

Ve böylece, derin bir nefes alarak ve dinleyecek olan herkese sessiz bir dua ederek başını salladı.

"Evet," diye hırladı. "Öyleyim."

Altıncı Bölüm

"Hiç bir ruhun içini gördün mü?"

Azagoth viski dolu kadehinin kenarından kaşlarını çatarak konuşmacıya baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bardağı masaüstüne indirdi. "Bana, Azrail'e, en az iki yüzyıldır bir ruhla yapacak yeni bir şey bulamayan düşmüş bir meleğe, bir ruhun içinde ne olduğunu görüp görmediğimi mi soruyorsun?"

Azagoth'un gerçek adını ve kimliğini bilmediği bir melek olan Jim Bob omuz silkti ve kukuletalı siyah cübbesinin etekleri botlarına fısıldadı. "Sözde, çoğu ruh ışıkla doludur. Peki ya İç Mabet'te tuttuğunuz ruhlar?"

Bu tuhaf bir konuşmaydı ama Azagoth bu kadar küçük bir şeye sinirlenecek enerjiyi kendinde bulamıyordu. Etrafında büyük şeyler olup biterken olmazdı. Günlerdir dağınık, uykusuz ve dikkati dağınık olacak kadar büyük.

Geçen hafta oğullarından biri, Azagoth'un daha yeni tanıştığı, henüz onlu yaşlarında bir çocuk, Sheoul-gra'da öldürülmüştü.

Sheoul Gra'nın içinde.

Niclas'ın ölümünden sorumlu olan piçin kimliği henüz belirlenmemişti ama belirlenecekti. Azagoth, kendi krallığında ve burnunun dibinde çocuklarından birini öldürmeye kimin cüret ettiğini öğrenene kadar rahat etmeyecekti.

Emin olduğu tek bir şey vardı: Her kimse, yalnız çalışmıyordu.

Üç yetişkin çocuğu, eğitimli, güçlü Memitim de yakın zamanda katledilmişti ve daha bu sabah, şüphesiz ölümlerin bağlantılı olduğunu öğrenmişti.

Mesajı ileten iblisin kalıntıları hâlâ duvarın üzerindeydi ve ruhu Hades'in yetenekli, acımasız ellerindeydi.

O iblisin ruhu kesinlikle ışıkla dolup taşmıyordu.

"Karşılaştığım ruhların çoğu karanlıkla dolu," diye yanıtladı Azagoth. Tüm iblisler kötü olmadığından, bazıları karanlık bir iç boşluğa sahip değildi ve nadir bir avuç dolusu ışık bile yayıyordu.

Jim Bob ofiste yavaşça yürüdü, bakışları sıçrayan şeylere takıldı. "Işıkla dolu iyi bir ruh yok edildiğinde, ruh tuzağa düşürülmediği, yutulmadığı ya da bir büyü için yakıt olarak kullanılmadığı sürece ışık Yaratıcı'ya geri döner. Karanlıkla dolu kötü bir ruh yok edildiğinde ne olur?"

Azagoth kalçasını masasına yasladı ve rahatladı, ancak her zaman olduğu gibi güçlerini kilitli ve dolu tutuyordu. Jim Bob İlahi istihbaratın en önemli kaynaklarından biriydi ama aynı zamanda bir melekti. Bu da ona asla tam olarak güvenilemeyeceği anlamına geliyordu.

"Temelde aynı," dedi Azagoth. "Bir ruhun içindeki karanlık boşluk, ruh yiyen bir iblis için yakıttır. Ama bir ruhu yok edersem, karanlık Şeytan'a geri döner ve onu daha güçlü hale getirir. Bu yüzden çok az kişi ruhları yok etme gücüne sahip ve ben bunu bir hevesle yapmıyorum." Ayrıca yok ettiği her ruh için yüklü bir bedel ödeyeceğini belirten bir sözleşme imzalamıştı ve bu bedel genellikle buna değmiyordu. Çok az şey gücünün bir kısmından ya da krallığının bir diliminden vazgeçmeye değerdi. "Bir ruhun iç tesisatına bu ani ilgi neden?"

Jim Bob yavaşça arkasına döndü, her zaman ciddi olan yüz ifadesi bu kez düpedüz acımasızdı. "Şeytan'ı hapishanesinden kurtarmak için bir komplo kurulduğuna dair söylentiler var. Acaba yeterince ruh yok edilirse kaçmak için gerekli güçleri kazanabilir mi?"

Azagoth, Jim Bob'un dikkatle eğitilmiş yüz hatlarını inceledi ama her zamanki gibi okunacak bir şey yoktu. Yine de, onun

Soru boş bir soru değildi; Azagoth'un bu konudaki hislerini araştırıyordu. Hatta belki de bu işe dahil olup olmadığını.

"Muhtemelen," diye düşündü Azagoth. "Ama o kadar çok ruhu yok etmem bile yüzlerce yıl sürer. O zamana kadar Şeytan büyük olasılıkla özgür olurdu. Kehanete göre tabii ki."

"Elbette." Jim Bob konuşurken elini gelişigüzel ateşin önünde salladı ama eğer ısınmak istiyorsa başka bir yere gitmesi gerekiyordu. Azagoth'un şöminesi kalbi kadar soğuktu ve Lilliana'nın onu terk ettiği günden beri de öyleydi. "Bu konuşmalardan herhangi birini duydun mu?"

Köşedeki iblisin ölmesine neden olan da bu konuşmaydı. Azagoth, Şeytan'ı kurtarmak için birden fazla komplo kurulduğunu biliyordu ve şimdi kendisinin de bunların çoğunun merkezinde olduğunu biliyordu.

Çocuklarının ölümü bir mesajdı: Bize yardım edin, yoksa başka türlü.

Azagoth'un elinde sorumlu her orospu çocuğu için bir tırpan dolusu "yoksa" vardı ama Cennet'in bu işe karışmasına izin vermeyecekti. Şeytana Özgürlük davasını desteklemesi için kendisine yapılan baskıdan ne kadar az haberdar olurlarsa o kadar iyiydi.

Aslında lanet bir hashtagleri vardı.

Özgür Şeytan hareketinin sahip olmadığı şey, bütünlüğü sağlayacak tek bir liderdi. Sheoul'daki en güçlü iblisler ve düşmüş melekler, Cehennem'i yeniden büyük yapmak için kendi benzersiz vizyonlarının arkasında durabilecek takipçiler için kampanya yürütüyorlardı.

Ve hepsi Azagoth'un yardımının satın alınabileceğini düşünüyor gibiydi.

Ya da zorlanmış.

Elini küçümser bir hareketle salladı. "Şeytan hapsedildiği sürece onu kurtarmak için konuşulacaktır. Özgür olduğu zamanlarda da birileri hep onun ölümünü planlıyordu. Bu hayatın döngüsü. Ben olsam endişelenmezdim."

Jim Bob homurdandı. "Kıyametten daha önemli endişeleriniz mi var?"

Çocuklarının ve eşinin hayatı daha önemliydi, yani... evet.

Özellikle de Lilliana eve dönerken. Ares'in çocuğunun bir an önce doğması gerekiyordu. Lilliana'nın neden doğum için orada olmakta ısrar ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Şeytan'ın topları tarafından, Süvari'nin eşi yıllardır hamileymiş gibi hissediyordu.

Lilliana gideli dokuz ay olmuştu ve her gün, her dakika ona işkence gibi geliyordu. Kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Bunu fark etmesi uzun zaman almıştı ama artık fark etmişti ve Lilliana'nın hak ettiği erkek olmak için çalışıyordu.

"...ve sonra alternatif bir evrenden gelen uzaylı melekler tarafından kaçırıldım," dedi Jim Bob. "Anal sondadan önce bana pizza verdiler."

"Ne?" Azagoth düşüncelerine yeniden odaklanarak tersledi. En uygunsuz zamanlarda Lilliana'ya gidiyorlardı. Gerçekten eve dönmesi gerekiyordu. Lanet olası Ares. "Pizza hakkında bir şey mi söyledin?"

Jim Bob gözlerini devirdi. "Pizza mı? Seni bunalımdan çıkaran şey bu mu? Alternatif evren ya da anal sonda değil mi?"

Azagoth iterek masasından uzaklaştı. "Açım, azgın değilim." Aslında bu tam olarak doğru değildi. Elbette birkaç büyük pepperonis yiyebilirdi. Günlerdir bir şey yememişti. Lilliana gittiğinden beri de pek bir şey yememişti.

Ama gerçekten de çok azmıştı. Seks yapmadan bu kadar uzun süre geçirmeyeli asırlar olmuştu ama daha da önemlisi, Lilliana olmadan hiç bu kadar uzun süre geçirmemişti.

Geçmişte sonsuz sayıda cinsel partneri olmuştu. İblisler kendilerini ona atmış, Cennet de bebek Memitim'ler yapması için onu meleklerle beslemişti, yani hayır, seks sıkıntısı çekmemişti. Şanslıydı çünkü düşmüş melek Operasyon Şefi Zhubaal'ın da dediği gibi, "Azrail'in azgın halinden daha korkutucu bir şey yoktur."

Evet, fena halde azmıştı. Ama damarlarında dolaşan tüm kötülüğü rağmen, Lilliana yokken onu baştan çıkarmaya çalışan kadınlara göz ucuyla bile bakmamıştı. Binlercesi vardı ve bunların oğ merhamet karşılığında seks takası yapmak isteyen iblislerdi. Ama merhamet ona göre değildi ve homurtuları onları uzaklaştırıp ruhlarını yeni, kâbus gibi kazılarına götürürken gülmüştü.

Hiç baştan çıkmamıştı, bir kez bile. şeytani tarafı bile bir succubus'tan sakso almak için Lilliana'ya ihanet etmezdi.

Ama şeytani tarafı bu oyundan zevk alıyordu. Lilliana'nın gidişiyle pençelerini ona geçirebileceklerini düşünerek ofisine gelen meleklerle ve düşmüş meleklerle oynamaktan zevk alıyordu.

Jim Bob'un parmakları yüzünün önünde şakladı. "Yo. Ne oluyor lan? Boynuzlarını ve dişlerini bir kenara bırak. Ve hırlamayı kes. Kanatlarımı kaşındırıyor."

Azagoth bir kez daha kendi düşüncelerinin bataklığından çıkarken gözlerini kırıpştırdı. Avıyla oynadığı anıları kaslarının derinliklerinde yanan cinsel farkındalıkla çarpışırken, vücudu karanlık bir şehvetle titreşti. Soğuk etine bir sıcaklık yayıldı ve zaten dayanılmaz derecede sert olan siki nabzının ritmine göre zonklamaya başladı.

Nabzı.

Lanet olsun, kalbi yeniden atmaya başlamıştı.

"Lilliana," diye nefes aldı, onun varlığı ruhunu doldururken sevinç nefesini kesiyordu. "O burada. O evinde."

Daha önce hiç hissetmediğ güçlü bir enerji imzası olan başka bir farkındalık dalgası onu delip geçti.

Ne oluyor lan?

Sahiplenici, dumanlı bir hırıltı göğsünü titretti ve kanatlarıyla birlikte tüyleri de diken diken oldu. Burada başka biri daha vardı. Deli gibi güçlü biri.

Lilliana yalnız değildi.

Yedinci Bölüm

Lilliana, Sheoul-gra'nın içindeki portal pedinin üzerinde dururken titrek bir nefes aldı, taşa kazınmış semboller sıcak bir şekilde parlıyordu. Etrafında bir esinti dönüyor, sürekli çiçek açan narenciye ağaçlarının yapraklarını sallayarak keskin ve tatlı kokularını burnuna getiriyordu. Çimenler dönümlerce uzanıyor, şırıl şırıl akan dereler ve aşınmış patikalarla bölünüyordu; arada sırada da eski Yunan sütunları ya da şeytani heykeller özelliiksiz gri gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Birkaç metre ötede, bir zamanlar kan akan bir çeşme, düzinelerce Düşmemiş melek ve Memitim'i barındıran ek binalara giden kaldırım taşlarına kristal su sıçratıyordu. Ve çeşmenin ötesinde, Azagoth'un sarayı, soluk duvarları pırıl pırıl parlayarak her şeyin üzerinde yükseliyordu.

İçini bir rahatlama kapladı ve geçici olarak gerginliğinin yerini aldı. Diyar Azagoth'un ruh haline uyum sağlamıştı ve eğer geri döndüğünde bir zamanlar burada hüküm sürmüş olan türden bir çürüme ve kötülükle karşılaşsaydı ne yapacağından emin değildi.

Azrail'in diyarı güzel ama rahatsız edici olabilir; bakın ama çok yakından değil, dokunun ama hissetmeyin.

Karnı döndü ve yuvarlak karnının içinde bebek, sanki endişesinin geri dönüşünü hissediyormuş gibi kıpırdandı.

Ancak yaşadığı şey için kaygı çok yumuşak bir kelimeydi. Gerçekten de, kocasını aylardır ilk kez görmesine sadece birkaç dakika kala dehşete kapılmıştı. Onu terk ettiğinden beri ilk kez.

Ve onun hamile olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Reaver'a, onu Ares'in Yunan adasından dış geçide ışınladığında kendisine eşlik etmesine gerek olmadığını söylediği için neredeyse pişmanlık duyuyordu. En azından Malefiz'e, cehennem köpeğine izin vermeliydi.

Onunla gelmek için adada her yerde gölgesi oldu. Tazı, Cara hayvanın dikkatini Lilliana'nın uzaklaşmasına yetecek kadar dağıtana kadar yanından ayrılmayı reddetmişti. Geyik büyüklüğündeki köpeği özleyecekti ama Cara, cehennem tazısı ona bağlandıysa Mal'in onu bulacağına dair güvence verdi.

Lilliana, bırakın insanları yiyen bir hayvanı, eve bir bebek getirmeyi bile açıklamakta yeterince zorlanacaktı.

Avuçlarını karnındaki bebeğin üzerine koyarak iniş pistinden çıktı ve kalbi deli gibi çarparak saraya doğru ilerlemeye başladı. Azagoth şimdiye kadar onun varlığını hissetmiş olmalıydı.

Daha bu düşünce geçmeden ensesindeki deri karıncalandı ve olduğu yerde durdu.

O buradaydı.

Onun arkasındaydı.

Arkasını dönüp onunla yüzleşmeliydi. Ama lanet olsun, buna hazır değildi.

Gözlerini kapatarak uzun, düzensiz bir nefes verdi ve konuştuğunda sadece fısıldayabildi. "Azagoth."

"Bana bak, Lilliana."

Azagoth'un emredici ama yumuşak sesi içinden bir duygu titremesi geçirdi. Skype üzerinden neredeyse her gün konuşuyorlardı, bu yüzden onun eve dönmesini istediğini biliyordu. Ama bir zamanlar ona başka çocuk istemediğini söyledikten sonra çocukları hakkında ne hissedecekti? Dokuz ay boyunca bunu ondan sakladığı gerçeği hakkında ne hissedecekti?

Kendini her şeye hazırlayarak etrafında döndü.

Birkaç metre ötede duran Azagoth'tan karanlık bir güç yayılıyordu; parlak obsidyen kanatları arkasında sertçe katlanmıştı, kısa saçları ayakkabıları, pantolonu ve gömleği kadar siyahtı. Kollarını kıvrarak Thanatos'tan çaldığı dövmeleri ortaya çıkarmıştı ve elleri iki yanında kenetlenmişti.

Onu hiç okuyamıyordu ve bunu nasıl değerlendireceğinden emin değildi.

Zümrüt gözleri sadece bir kalp atışı için onunkilerle buluştu ve sonra karnına düştü.

"Sanırım sana söylemem gereken bir şey var..."

Arkasından bir yerlerden kahkaha sesleri geldi ve Azagoth'un kafası iki oğlu Journey ve Maddox'un patikanın hemen yukarısında belirmesiyle tekrar yukarı kalktı. İki Memitim, birazdan yakınında olmak istemeyecekleri bir şeyin ortasında kalacaklarından habersiz, cep telefonlarıyla oyalanıyorlardı.

Azagoth tısladı, kanatlarını açarak onu kollarının arasına aldı ve havaya kaldırdı. Yere düşerken ciğerlerinden nefesler çekildi ama Azagoth onu sıkıca kavradı, ürkmüş oğullarına dalış bombası atarken bile güvenli ama nazikti. Yatak odalarının önündeki balkona inmek üzere avluyu boydan boya geçmeden önce sert bir dönüş yaparak onları yere düşürdü.

Lilliana ayağını yere basarken biraz sallandı ama Azagoth'un kolu sağlam bir destek bandı olarak yerinde kaldı. "Azagoth-"

"Şşş." Umutsuz bir öpücükle onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. "Seni özledim," diye fısıldadı dudaklarına karşı.

Tanrım, o da onu özlemişti ve bir rahatlama çılgılığıyla onun karşısında eridi.

* * * *

Azagoth dudaklarında Lilliana'nın tadını hissedince inledi. Sanki aylardır açlıktan ölüyormuş da sonunda kendisine gurme mutfağından bir lokma sunulmuş gibiydi.

Bu yeterli değildi, sadece bir iştah açıcıydı ve öpücüğü kesip karnını ezmek için geri adım atarken lanet okudu.

Hamile karnı.

Vay anasını.

Kocaman kehribar gözleriyle ona baktı. "Yani kızgın değil misin?"

Kahretsin, evet, öyleydi. Ama hayır. Nasıl olabilir ki? Evet. Hayır. Hayır. Siktir. İçinde o kadar çok duygu birbirine karışmıştı ki, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Belli ki aylardır hamileydi ve ona söylememişti. Onu terk ettiğinde hamile olduğunu biliyor muydu? O bir aptal gibi karanlıkta tutulurken başka kim biliyordu?

Evet, biraz kızgındı. Ama aynı zamanda onu en başta iten bir ahmaktı.

Siktir et. Çok karmaşıktı ve açıkçası şu anda umurunda bile değildi. Lilliana'nın evde olması ve şeytani tarafının bile heyecanlanması gibi ele alması gereken başka ihtiyaçları vardı.

Ve eşine sahip çıkmak istiyordu.

"Bunu sonra hallederim," dedi kabaca, eteğini avuçlayıp yukarı çekerken. "Şu anda sana ihtiyacım var."

"Evet." Kendini ona doğru attı, kollarını ona doladı ve bacağıyla kalçasını kavradı. "Acele et."

Tırnakları adamın omuzlarına batıyor, şişmiş karnı adamın karın kaslarına baskı yapıyordu ve bu işin yürümesine imkân yoktu.

Çaresizliğinin izin verdiği kadar dikkatli bir şekilde onu döndürdü ve korkuluklara dayadı.

Omzunun üzerinden ona baktı, uzun kestane rengi saçları sırtına dökülmüştü, ağzı yaramaz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve bu gülümseme tam da onun sikine isabet etmişti. "Burası mı?"

Sabırsızlıkla hırslayarak bir saniyesini ayırıp kendi alanına baktı. Bir grup Düşmemiş ve Memitim etrafta dolaşıyor ve belli etmemeye çalışarak balkona bakıyorlardı. Journey ve Maddox'un lanet olası bir hoparlörü olmalı.

Bir düşünce ve fısıltıyla, krallığının dış kenarlarından kalın siyah bir sis yuvarlandı ve toprağı örttü

karanlıkta ve balkonunda
mahremiyet içinde. "Güzel,"
diye mırıldandı.

Hayır, bunda hoş bir şey yoktu. Eğer isteseydi bu sis
asit, zehir ya da milyonlarca et yiyen yaratık içerebilirdi. Bu
haliyle, dokunduğu her şeyin üzerinde kül rengi bir kalıntı
bırakacaktı. Daha sonra yağmur çağırması gerekecekti.

O zaman onun içinde de sevişebilirler.

Seni terk etti. Sana yalan söyledi.

Evet, öyleydi. Ama o da bir erdem abidesi değildi, bu
yüzden iç sesini bastırdı, çünkü şu anda onunla bağlantı
kurmaya, aralarındaki bağı yeniden tesis etmeye ihtiyacı
vardı... güvenlerini değilse bile.

Kadın da aynı fikirde gibiydi, eli geriye uzanıp adamın
kalçasını kavradı ve onu daha da yakına çekti. Avucunun
pantolonunun içindeki sıcaklığı neredeyse onun sonunu
getirecekti. Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman.

Eteğinin altına uzanıp külotunu yırtarken, bir daha asla
böyle ayrı kalmayacaklarına yemin etti. Asla.

Parmakları onu ıslak ve şişmiş buldu, o kadar hazır ki
dizlerinin bağı çözüldü.

Lilliana beklentiyle kıvranıyor, ince omuzları her nefes
alışında yükselip alçalıyordu. Tırnakları adamın bacağına o
kadar sert batıyordu ki acı veriyordu. Lezzetli, günahkâr bir
acı.

"Acele et," diye tekrar fısıldadı.

Bir yanı onun isteğini reddetmek istiyordu - kendisine
yalan söylendiği için kızgın olan bir yanı. Bu işi uzatmak, onu
zevkle cezalandırmak istiyordu.

Mantıklı yanı bunun pek de ceza olmadığını fark etti.

İçindeki azgın kısım daha fazla bekleyemedi. Bir
hırıltıyla fermuarını yırtıp açtı.

Adam ereksiyonunun başını kadının merkezine
bastırırken kadın inledi ama adam çılgınca bir hamleyle
kadının içine girmek istese de dikkatli davrandı. Onun
çocuğu

Onun içindeydi ve ikisini de incitme riskini göze alamazdı.

Çok yavaşça, onun davetkâr sıcaklığının içine girdi, kaygan duvarları erotik bir okşamayla şaftını kavradı.

Uzun süre dayanamayacaktı ama sorun değildi. Hayatının aşkı ona geri dönmüştü ve kaybettikleri zamanı telafi etmek için önlerinde uzun yıllar vardı.

Adam içini doldururken içini çekti ve adam hareket etmeye başlayıp neredeyse çok hızlı olan yavaş bir ritim başlattığında iç çekişi boğuk bir "Evet "e dönüştü.

"Bunu özlemişim," diye homurdandı, kadının kalçalarını sıkıca kavramıştı.

Lilliana'nın içine doğru pompaladı, zevk yayıldıkça ve yoğunlaştıkça itişleri daha sert ve daha hızlı geliyordu. Lilliana'nın onu iterken çıkardığı yumuşak sesler, her darbeyi coşkuyla karşılaması, onu daha da yükseğe çıkardı. Başından beri mükemmel bir cinsel uyum içindeydiler ve neredeyse bir yıllık ayrılığın ardından hiçbir şey değişmemişti.

Doruk noktasının ilk kıpırtıları taşaklarında ve omurgasının tabanında karıncalandı ve kendini fazla kaptırmadan elini bacaklarının arasına soktu ve şişmiş tomurcuğunu buldu. Anında gelen orgazmla sarsılarak haykırdı.

Kadının zevki onunkini tetikledi ve adam fizikselin ötesine geçen bir coşkuyla kükredi. Zihinseldi, duygusaldı, o kadar güçlüydü ki kanatları patladı ve kendini onun içine boşaltırken onları bir tutku kozasıyla örttü. Serbest kalışı doruğa ulaştı, azaldı ve tekrar doruğa ulaştı, saymayı unutana ve bacakları onu zar zor destekleyene kadar döngüyü tekrar tekrar tekrarladı.

Sonunda, şehveti hafiflerken, başka bir açlık kükreyerek odak noktasına geldi. Bu açlığın yoğunluğu onu şoke etti ve hiç düşünmeden kızın başını çevirip boğazını ısırıldı. Adam güçlü bir şekilde çekerken inledi, hem bağlantıya hem de sadece onun verebileceği tatlı besin nektarına aç kalmıştı.

Aklının bir köşesinde daha nazik olması gerektiğini biliyordu ama içindeki canavarı ehlileştirmeden önce,

başka bir ses farkındalığını delip geçti.

Baba.

Bebeği. Lanet olsun, bebeği hissedebiliyordu.

Binlerce kez baba olmuştu ama çocuklarının çoğuyla tanışmamıştı bile. Tanıdıkları ise yüzyıllar olmasa da onlarca yıl öncesine kadar hayatına girmemişti. Bu, kendi bebek yavrularını ilk kez kucağına alışıydı. Sevdiği bir dışiden ilk kez bir çocuk sahibi oluyordu.

Bu onun için her şeydi.

Sis dağıldı ve dünyası yeniden doğru hale gelirken yukarıdaki gökyüzü parlak maviye döndü. Devasa kanatlarını bedenlerinin etrafına gererek onları gözden uzak tuttu.

"Azagoth," diye nefes nefese kaldı. "Gökyüzü. Hiç bu kadar parlak olmamıştı."

Doymuş ve öldürücü bir dopaminin etkisinde olan adam, dilini ısırik yarasının üzerinde gezdirerek yarayı kapattı ve onu kendine doğru çekti. Eşinden ayrı geçirdiği dokuz acı dolu ayın ardından, saatlerce süren kemik kıran yalnızlık sona ermişti.

"Lilli," diye mırıldandı onu nazikçe dikleştirirken, böylece sırtı göğsüne gelecek ve hâlâ birbirlerine bağlı olacaklardı. "Seni çok seviyorum."

Adamın ellerinden birini karnına götürdü ve adamın kalbi avucunun altındaki hareketle çırpındı. "Ben de seni seviyorum."

Bundan sonra konuşmak zorunda kalacaklardı. Çok konuşacaklardı.

Ama şu anda kendisine verilen hediyein tadını çıkaracaktı.

Eşi. Onun
bebeği.

Sekizinci Bölüm

Onun
bilgisayarı.
Bebeği.

Cipher dizüstü bilgisayarını üzerinde durduğu buzdan kaideden alırken, hayatı boyunca hiçbir şeyi görmekten bu kadar mutlu olduğunu sanmıyordu.

"Siz pislikler bunun icabına baksanız iyi olur." Elini pürüzsüz koruyucu kılıfın üzerinde gezdirdi. "Bir çizik var. Bak, tam şurada. Şerefsizler," diye mırıldandı.

Lyre, Bael'in el konulan ganimetlerinin bulunduğu odanın kilidini açan iblis pisliklerine, "Bizi yalnız bırakın," dedi. "Bundan sonrasını ben halledebilirim."

Çuvallara sarılmış şişmiş insan cesetleri gibi görünen ve kokan iblisler, buz zemin ve kürk halılar üzerinde ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerlediler. Cipher bundan önce Bael'in kalesini çok az görmüştü ama şimdi her şey ya buzdan, ya kemikten ya da kürkten yapılmış gibi görünüyordu ve hiçbir şey erimiyordu... buzdan yapılmış, çalışan şömineler bile.

İçinden geçtikleri kapı bile opak, kömür renginde buzdan yapılmıştı. Lyre'ye göre, Bael Cennet'teki abartılı kristal sarayları özlemiş, bu yüzden yakındaki yanardağdan ve lav dolu hendekten gelen yoğun ısıya dayanabilecek büyülü buzdan eski evinin bir kopyasını yaratmıştı.

Cipher, inanılmaz derecede yetenekli bir sanatçı tarafından duvarlara kazınmış işkence sahneleri göz önüne alındığında, kalenin gerçek, tam bir kopya olduğundan şüpheliydi. Her şey çok... grafikti. Bael de tam bir melekken hasta ruhlu, sapkın bir piç miydi?

Cipher bebeğini çalıştırmak için çirkin piçlerin arkasından kapı kapanana kadar bekledi. Bunu yaptığında, işlemci fanının vızıltısı onu neredeyse orgazm edecekti.

Ama Lyre'in sana verdiği gibi olmazdı. Bu düşünce karşısında neredeyse yüksek sesle inliyordu.

Lyre yakınında duruyordu, gür gece yarısı saçları sert bir düğümle bağlanmıştı, ağzı acımasız bir kesikten biraz daha fazlasıydı. Lyre burada olduğu için onun düşündüğü kadar heyecanlı görünmüyordu. Bael bunun için onu ödüllendirecek, terfi falan verecekti. Ona acı çektirdiğinde Flail'in yaptığı gibi sırtıyor olmalıydı. Bunun yerine, Lyre duş alıp giyindikten sonra onu aldığından beri dikkati dağınıktı. Belki biraz da üzgündü.

Umursadığından değıl.

Şifre ekranı açıldığında, dizüstü bilgisayarını gizlice Lyre'in meraklı gözlerinden uzaklaştırdı ve kodu girdi. Bu kodun da parmaklarıyla girilmesi gerekiyordu, başka hiçbir şeyle değıl. Bael'in yordakçılarının hiçbirinin bilgisayara girememesinin nedeni buydu.

Hem geliştirdiğı hem de bilgisayarına yüklediğı teknolojiden haberleri yoktu.

Aptallar.

"Bunu yapacağına inanamıyorum." Lyre pantolonunun yan cebinden çıkardığı bir flash belleğı ona uzattı.

"Derin dondurucuda yaşamaktan bıktım," dedi ve bu yalan değıldi.

Ama esas olarak... esas olarak biraz özgürlük satın alması gerekiyordu. Ve biraz da iyi niyet. Aptal değıldi -Lyre ve Flail ondan listeyi ilk kimin alacağını görmek için bir yarış içindeydiler. Flail bir Neethul ateşinde kızartılsa onu kurtarmazdı ama Lyre'ye yardım ederse karşılığında bir şey alabilirdi. Bir iyilik, hatta belki de zamanı geldiğinde kullanabileceğı bir güven ölçüsü.

Kartlarını doğru oynarsa, bu cehennemden gerçekten kaçabilirdi.

Ekran yanıp sönerek ona sabit diskindeki üç özel bloktan birini seçme seçeneğı sundu. Oyun bölümü korumalı değıldi ama buna ihtiyacı yoktu. İkinci bölüme parola koruması koymuştu ama onu da

Böylece çok küçük bir ihtimal de olsa birisi bilgisayarına girerse, eninde sonunda temel iş dosyalarına ulaşabilecekti. İçinde Azagoth'un krallığı ve teknolojisiyle ilgili bazı hassas bilgiler vardı ama ortaya çıkması halinde Sheoul-gra'nın tehlikeye gireceği kadar kritik bir şey yoktu. Ayrıca bazı kötü bubi tuzakları ve dosya başka bir bilgisayara indirildiğinde çalışacak bir bilgisayar virüsü de vardı.

Üçüncü bölmeyi açmak için kan gerekiyordu. Kan ve yazarken sadece sesiyle söylediği bir şifre.

"Arkanı dönmeni istiyorum," dedi. "Neden?"

"Kıçına bakmak istiyorum."

Gözlerini kırptırdı.

"Gerçekten mi?"

Evet, ama asıl sebep bu değildi. Ayrıca, ciddi saftı. Sheoul'da bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabilmişti?

"Listeyi istiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerini devirerek topuğunun üzerinde döndü ve duvara baktı. "Azagoth'la ya da arkadaşlarınızla iletişime geçmek gibi bir düşünceniz varsa, bir daha düşünün. Bu odadaki buz, WIFI da dahil olmak üzere tüm elektronik sinyalleri engelliyor."

Hay sikeyim. Planının önemli bir parçası gitti. Kahramanların gelip günü kurtarma kısmı. Sanırım tek başınaydı.

Ne yazık ki erişiminin olmaması Bael'in güvenlik sistemlerini devre dışı bırakamayacağı anlamına geliyordu ki bu da kaçıışı çok daha zor hale getirecekti, özellikle de Bael teknolojiyi Sheoul'daki diğer sefil savaş lordlarının benimsemediği şekilde benimsediği için. Çoğu hâlâ Karanlık Çağ'da yaşıyordu.

Sessizce küfrederek başparmağını bir dişiyle ısırdı ve dokunmatik yüzeye bir damla kan bulaştırdı. "Han Solo" diye fısıldarken parmakları o kadar yıpranmıştı ki harflerin çoğu solmuştu.

Al bakalım, Hawkyn. Star Wars, Star Trek'i yener. Her biri.

Tek kişilik. Zaman.

Hawk muhtemelen bunun için çenesini kıracaktı ama buna değecekti.

İçine bir pişmanlık sızısı saplandı. Sheoul-gra'yı özlemişti.

Arkadaşını özledi. Tüm arkadaşlarını özledi.

Ama onu arıyorlardı. Aradıklarını biliyordu. Şüphe, bu düşüncenin hemen ardından kükreyerek geldi.

Hawkyn, Maddox, Journey, Emerico... Cennet'ten düştükten sonra onun dayanakları olmuşlardı ama Hawkyn'in söylemeyi sevdiği gibi - elbette Trek'ten alınmıştı - "Çoğunluğun ihtiyaçları azınlığın ya da tek kişinin ihtiyaçlarından daha ağır basar."

Bu da onu kurtarmanın riski çok büyükse, daha büyük bir iyilik için kurban edileceği anlamına geliyordu. Mantıklı geliyordu. Ama bu daha az berbat yapmadı.

"Arkanı dönebilir miyim?" Lyre'in dumanlı sesi onu irkiltip şimdiki zamana döndürdü.

"Hayır."

Klavyeye dokundu, tuşların tıklama sesi sıcak bir günde içilen soğuk bir bira kadar tatmin ediciydi. Azagoth'un insan alemindeki çocuklarını bulmak için yaptığı tüm araştırmaları içeren dosyaları getirirken sırf o tatlı müziği duyabilmek için birkaç gereksiz vuruş bile yaptı.

Yüzlerce çocukla ilgili binlerce dosya yaş gruplarına göre düzenlenmişti ve en büyük koleksiyon Memitim çocuklarının en yaşlılarıydı. Plan, daha fazla bakıma ihtiyaç duyacak olan küçükleri getirmeden önce en yaşlıları getirerek, araziye tanımlarına ve yerleşmelerine izin vermektir. Cipher kaçırılıp Sheoul'a götürülmeden önce operasyonun birinci aşamasındaydılar.

O zamandan bu yana birkaç ay geçmişti. En büyük çocuklar şimdiye kadar toplanmış ve Azagoth'un krallığına güvenli bir şekilde yerleştirilmiş olmalıydı. Bael'e o listeyi verecekti ve pişin yordakçıları çocukların peşindeyken, onların çoktan toplanıp Azagoth'a götürüldüğünü bilmeden, bir kaçış planı yapıyor olabilirdi.

Birkaç tuşa bastı ve liste ortaya çıktı. Kırk isim, dünyanın dört bir yanına dağılmış ergenlik çağındaki çocuklar. Umarım hepsi güvendediydi.

Lütfen güvende olmalarına izin verin.

Tek bir tanesinin bile ölümünden sorumlu olamazdı.

"Sorun nedir?"

Bir ara arkasını dönmüş olan Lyre'a bakarak başladı.

"Hiçbir şey. Neden?"

"Tereddüt ediyor gibi görünüyorsun."

"İkinci düşünceler mi?" Homurdandı. "Bir canavara Azrail'in masum çocuklarına kim bilir neler yapabilmesi için erişim izni vermek konusunda mı? Hayır, gerçekten sorun değil."

"Masum mu? Memitim?" Elini reddedici bir şekilde salladı. "Onlar savaşçı, tıpkı diğer melekler gibi."

Kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Uzun parmakları her zaman kalçasında taşıdığı bıçağa kayd ve adam birden onun bu şeyle ne kadar iyi olduğunu merak etti. Gösteriş için miydi, yoksa gerçekten tehlikeyle dans edebiliyor muydu? "Yani, kanatları olan tam melekler değiller ama güçlü dövüş yetenekleri var."

Bilmiyordu. Gerçekten hiçbir fikri yoktu. "Bu yetişkin Memitim'lerin bir listesi değil. Hâlâ insan diyarında insan ebeveynlerle yaşayan küçüklerin listesi. Melek olduklarını bile bilmiyorlar ve güçlerini yetişkin olana kadar alamıyorlar."

"Ne?" Parmakları titredi. "Bunların onlar olduğunu bilmiyordum. Memitim'i istediğini sanıyordum."

"Bir fark yaratır mı?"

Botuna bakarken kibirli bir şekilde burnunu çekti. "Tabii ki hayır."

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı. "Onlarla ne yapmayı planladığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Tekrar ona baktı. "Peki bu liste de neyin nesi? Yani, belli ki çocuklarının bir listesi, ama neden onların bir listesi var ki? Azagoth'un binlerce çocuğu yok mu?"

Binlerce. Adam çağlar boyunca çok üretken olmuş. "Memitim'i yaratmak için binlerce yıl boyunca yılda yetmişden fazla çocuk doğurduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Bu temel melek bilgisi." Azagotik bilgileri tarih kitaplarından ezbere okurken gözlerini tavana dikti. "Tam melek annelerden doğan çocukları, yetiştirmeleri için insan ailelere verilir. Yetişkinliğe kadar gerçeği öğrenemezler, o zaman onlara kökleri hakkındaki gerçek söylenir. Yeni melek güçleri ortaya çıktıkça, dünyaya bağlı koruyucu melekler olmak üzere eğitilirler ve sonunda kanatlarını kazanıp Cennete yükselene kadar Primori adı verilen özel insanları güvende tutmak için çalışırlar." Adamın kendisine baktığını görünce yanaklarına şiddetli bir kızarıklık yayıldı. "En sevdiğim tarihi karakterlerden biriydi, bu yüzden tarih derslerimde ve araştırmalarımnda odak noktamdı."

"Araştırma mı?"

"Melekken bu benim işim sayılırdı." Kulağa çok sıkıcı geliyordu.

"Evet, artık çiftleştiği için Memitim'i doğurmuyor ve insan aleminde kalan tüm çocukları Sheoul-gra'ya getirmek istiyor." Cipher Azagoth'un çocuklarıyla ilgili kalan tüm dosyaları gelişigüzel sildi ve ardından geliştirdiği sanal parçalayıcı programı çalıştırdı. "Cennetin kabul etmesi çok uzun sürdü ama sonunda ona bu çocukların isimlerini ve bilinen son yerlerini verdiler."

"Hmm." Lyre bilgiyi işlemcisinden geçirirken burnu kıpırdadı. Olması gerekenden daha şirindi. "Belki de Azagoth'a bir şey için şantaj yapacak. Geldiğimden beri Azagoth'la ilgili kafasında bir şeyler var."

İlginç. "Peki bu ne zamandı?"

"Kıyametin kopmasından kısa bir süre sonra."

Bu da sadece birkaç yıl önceydi. "Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı tekrar ekranına bakarken.

"Neyi açıklıyor?"

"Neden kötölük yaymıyorsun?" Azagoth ve krallığıyla ilgili daha fazla dosyayı sildi. "Henüz tamamen doymuş değilsin."

"Ben de öyleyim," dedi biraz savunmacı bir tavırla. Ayağını yere de vurabilirdi ve adam ona şüpheli bir bakış attı.

"Bir Düşmemiş olarak ne kadar zaman geçirdin?" diye sordu.

"Yok."

"Hiç mi?" Ooh, muhtemelen o porno dosyasını silmeli. "Yakalandınız ve hemen buraya mı getirildiniz?"

"Hayır." Savunması yükselirken gözleri parladı. Bu onun için hassas bir konu gibi görünüyordu. Bu bilgiyi dosyalaması gerekecekti. "Kendi özgür irademle geldim."

Demek o da başka bir Flail'di. Kendini Sheoul'un kötölüklerine maruz bırakmak istemişti. Böyle bok çuvallarına hiç saygısı yoktu.

Yine de onun Flail'e hiç benzemediğini kabul etmek zorundaydı. Azagoth'un reşit olmayan çocuklarının listesini istemesi dışında. Bunun bir önemi yoktu. Bu cehennem çukurundan çıkacaktı ve umarım ikisini de bir daha görmeyecekti.

Flaş belleği USB girişine taktı ve kendisine biraz zaman kazandıracağını umduğu isimleri içeren dosyayı indirdi.

"Tamamdır." Sürücünün fişini çekip Lyre'a uzatırken midesi bulandı. "Bael'e onu kışına sokmasını söyle."

Dudaklarında bir gülümsemenin en ufak izi belirdi. Bunu seksi bulmaması gerekirdi ama bulmuştu. Hem de çok.

"Bunu söylemeyi ne kadar istesem de, bırakayım da kendin söyle." Küçük diski avucunun içinde zıplattı ve ifadesi ciddileşti. "Cipher, umarım bu diske koyduğun şey bir numara değildir, çünkü eğer öyleyse, ikimiz de bunu kanla ödeyeceğiz. Ve iyileştiğimde sana kötülüğe ne kadar doymuş olduğumu göstereceğim."

Tehdidin Flail'den gelse bu kadar sevimli olacağından şüpheliydi. Ama her halükarda endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Flaş bellekte hiçbir numara yoktu.

En azından Cipher gidene kadar Bael'in öğreneceği bir şey yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

Cipher'ı Bael'in taht odasına doğru götürürken flash bellek Lyre'in avucunda zafer kazanmış gibi hissettiriyordu. Al bakalım, Flail. Ben kazandım. Hem de büyük bir zafer.

Yüz ifadesi taş kesilmiş olan Cipher'a baktı. Okunamaz.

Ama listeyi indirdiğinde ya da listedeki isimler hakkında konuştuğunda böyle olmamıştı.

Çocukların isimleri.

Beklenmedik bir suçluluk dalgası onu içine çekti. Bael ve Moloc'un Memitim'in, kendi başlarının çaresine bakabilecek eğitilmiş yetişkinlerin peşinde o l d u ğ u n u biliyordu. Ama bunların küçük çocuklar olduğunun ortaya çıkması başını döndürmüştü ve bunu gizlemeye çalışmasına neden olmuştu.

Kahretsin, bu onu rahatsız etmemeliydi. O düşmüş bir melekti.

İstekli bir düşmüş melek. Şimdiye kadar gözeneklerinden kötülük akıyor olmalıydı. Umursamamasını sağlayacak bir kötülük. Masumların acı çekmesinden zevk bile alabilir.

Bunun yerine, lanet olası listeyi yavaşça gözden geçiriyor ve Bael'in onunla ne yapacağını merak ediyordu.

Ama sonsuza dek oyalanamazdı ve sonunda Bael'in evine vardılar. Köpek dişlerinden salyalar akan iki şık, siyah saçlı Canis iblisi onları içeri aldı.

Bael ve kardeşi Moloc, kardeşlerin desteklediği bir darbenin ardından Horun bölgesinin kontrolünü ele geçiren dişi düşmüş melek Rancor ile bir harita üzerinde toplanmışlardı.

Üç düşmüş melek de Revenant'a bağlılık yemini etmişti, ancak Lyre düşmeden önce, gizlice ona karşı çalıştıklarına dair kanıtları ortaya çıkarmıştı. O zamanlar ve bir tarihçi olarak, Şeytan'a sadık olanlardan rahatsız olsa da Sheoul'daki siyasi dinamikler onu büyülemişti. Cennetteki Güçler, Cehennemin Kralı olarak Revenant'ı desteklediklerini açıkça itiraf etmemişlerdi, ancak o kesinlikle hapsedilmiş alternatife tercih edilebilirdi.

Ama Cennetteki ailesi tarafından ihanete uğramış bir melek olarak Lyre, hizmetlerini Revenant'ın bir düşmanına satmayı bilerek seçmişti. Düşükten bir saat sonra Bael'e gelmişti.

Ertesi gün pişman olmuştu.

Ancak aceleyle verdiği kararın sonuçları üzerinde durmanın bir anlamı yoktu ve anlaşılmadan istediğini aldığı sürece, seçimini iyi yaptığını düşünecekti.

Muhtemelen.

Üç düşmüş melek bir birim olarak dönüp ona ve Cipher'a baktı.

Kız flash belleği uzatırken Bael sırttı, fenerlerin dumanlı hale getirdiği havada dişleri parlıyordu. İblislerin tasarlayabileceği ya da insanlardan çalabileceği en iyi teknolojiye erişimi vardı ama dekor zevki ortaçağdan kalmaydı.

"Sonunda." Cipher'ı yoğun bir bakışla kıstırdı. "Bana hizmet etmeye hazırsın."

"Sana hizmet etmek mi?" Cipher güldü ve Lyre irkildi. Bael kendisiyle alay edilmesinden hoşlanmıyordu. "Benim sadakatimi hak etmiyorsun. Sheoul'un davasına hizmet ederim ama seninkine değil."

Bael'in dudağı kıvrıldı ve aslan dişleri ortaya çıktı. "Sheoul'un davası benim davamdır."

"O zaman bana listemin nasıl kullanılacağını söyle." Cipher'ın derin sesi sakın ve kararlıydı ama bakışları nefretle parlıyordu. "Azagoth'un çocuklarına zarar vermenin Sheoul'un nihai çıkarına olduğunu düşünemiyorum."

"Bu," dedi Bael, "seni ilgilendirmez." Sürücüyü parmakladı. "Eğer bu bir numaraysa, seni öldürürüm."

"Siktir git," diye hırladı Cipher ve bu kez Lyre başıyla onayladı. Bael kendisiyle alay edilmesinden hoşlanmıyor olabilirdi ama eski moda saldırganlığa saygı duyuyordu. "Bunlar Azagoth'un insanlar âleminde kalan tüm çocuklarının isimleri."

Bael sürücüyü kardeşi Moloc'a fırlattı, o da yakındaki bir masanın üzerinde duran tablete taktı. Bir süre sonra Moloc

baktı. "Burada sadece kırk isim var. Nasıl bu kadar az olabilir?"

"Çocukların çoğu çoktan toplandı ve Sheoul-gra'ya götürüldü."

"Eğer yalan söylüyorsan-"

"Evet, evet." Cipher ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, sanki bir engerek yuvasında durmuyormuş gibi rahattı. "Beni öldüreceksin."

Moloc'un kara gözleri zehirli bir Sheoulin gülü kadar karardı. İki kardeş arasında en sakin ve mantıksız hareketlere en az eğilimli olan oydu. Ama aynı zamanda en zekisiydi ve bu da onu Bael'den çok daha korkutucu yapıyordu.

Tableti bir kenara iterken, "Seni öldürmek sadece başlangıç olacak," dedi.

Rancor, Cipher'a Lyre'in sulu bir hamburgere baktığı gibi baktı ve bileziği ile kolyesinden sarkan ürkütücü gözbebekleri de onun aç bakışlarına eşlik etti.

"Şimdi onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Rancor dudaklarını yaladı ve Lyre öfkelenildi. "Gel benim için çalış, sana iyi davranacağım."

"O benim," diye tersledi Bael. "Onu Azagoth'tan çalmak için çok şeyi riske attım."

"Ben kimseye ait değilim." Cipher üç düşmüş meleğin de gözlerinin içine baktı ve Lyre ona cesareti için puan vermek zorunda kaldı. Ya da aptallığına. Bunu zaman gösterecekti, diye düşündü. "Sana istediğini verdim. Şimdi bana söz verdiğin şeyi ver. Özgürlüğümü."

Bael bir meleğin kafatasından yapılmış en sevdiği fincana uzandı. Kanla dolu gibi görünüyordu. "Sadakatinizi kanıtlayana kadar özgürlüğünüz kısıtlı olacak."

Cipher'ın gözlerinde için için yanan öfke mavi bir ateş gibi parlıyordu. Artan öfkesi seksi olmamalıydı ama öyleydi. Bu, Dailon'un birini öldürmeden önce onda çekici bulduğu yoğun ama sessiz öfkenin aynısıydı.

"Anlaşma bu değildi Bael."

"Bize isteyerek gelmedin," dedi Moloc, sesi son derece makul ve sakindi. "Özgürlüğünü hak etmek zorundasın."

Bael kadehi ağzından indirdi ve dudaklarındaki kanı yaladı. "Endişelenme solucan, senin için bir kullanım alanı bulacağım. Siber yeteneklerine yakışır bir tane."

"Evet," diye mırıldandı Rancor. "Düşmüş melek güçlerinle iblis ağını ve insan internetini kasıp kavurabilirsin ve yaratabileceğin virüsler, canlı yaratıklara bulaşabilecek virüsler... evet, paha biçilmez olacaksın."

Lyre bir an için Cipher'ın karşı çıkacağını düşündü ama sonra omuz silkti. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Bael içerken kadehinin kenarından Cipher'ı izledi ve kadehi ağzından indirdiğinde dudaklarından kan damladı. "Sana daha fazla özgürlük vereceğim ama sadece yanında Lyre olursa. İyi niyetime ihanet edersen, kahvaltıda bağırsaklarını yerim." Bileğine bir fiske vurdu. "Defol, solucan. Lyre, kal."

Lyre başını onaylarcasına eğdi ve Cipher'a nefesinin altından, "Beni dışarıda bekle. Git hadi. Fikrini değiştirmeden önce." Cipher oradan çıkmazsa Bael muhtemelen kahvaltı yapacaktı.

Cipher, kendisi de dahil olmak üzere herkese son bir kez bakarak oradan ayrıldı. Ve üç bölge patronuna dönmeden önce onun geri çekilişini uygun olandan biraz daha uzun süre izlemiş olabilir.

"İstediğin şeyi yaptım," dedi. "Flail'in yapamadığı şeyi. İntikamımı nasıl alacağım hakkında konuşmak istiyorum."

"Yine mi bu?" Bael küçümseyerek dudağını büktü. "Yapacak daha önemli işlerim var."

"Ne gibi?" Hayal kırıklığı sözlerini sertleştirdi ama lanet olsun, beklemekten yorulmuştu. "Bu isimleri ne için kullanıyorsun?"

Rancor bileziğindeki yanıp sönen gözbebeklerinden birini dürtmekten başını kaldırıp baktı. "Bunların hepsi Şeytan'ı hapishanesinden çıkarma planının bir parçası."

Şeytan'ı hapisten çıkarmak mı? Bunun hakkında konuşulduğunu duymuştu ama bildiği kadarıyla kimse böyle bir şeyin mümkün olduğuna gerçekten inanmıyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu. "Kehanete göre, serbest bırakılmadan önce neredeyse bin yılı var."

"Kehanet." Moloc pençe uçlu elini sallayarak alay etti. "Her kehanetin sonsuz yorumu vardır. O zamana kadar beklememiz gerekse bile, Cennet ve Cehennem arasındaki Son Savaş için Sheoul-gra'daki tüm ruhların bizim tarafımızda olması gerekecek."

"Saçmalık!" Bael elindeki fincanı odanın diğer ucuna fırlatarak kanı buzdan duvarın üzerine sıçrattı ve anında dondurdu. "Beklemeyeceğiz! Azagoth ruhları serbest bırakacak ve o-"

Moloc'un eli Bael'in omzuna indi ve saniyeler içinde öfkesini dindirdi. Bael ani öfke nöbetlerine yatkındı ve bir şekilde kardeşi onu her zaman bir dokunuş kadar küçük bir şeyle sakinleştirebiliyordu.

"Gitmelisin," dedi Moloc ona.

Sadece bir aptal gitmesi söylendikten sonra kalır.

Görünüşe göre Lyre aptalın tekiydi. "Bael bana haksızlık edenlerden intikam almama nasıl yardım etmeyi planladığını anlatana kadar olmaz."

"Sabırlı ol dişi," dedi Moloc. "Cennet ve Cehennem arasındaki savaş, yok etmeye çalıştığınız melekleri ortaya çıkaracak."

Bekle... Plan bu muydu? Hiçbir şey yapmamak mı? Bunu kendisi de yapabilirdi. "Bu, olması mukadder bir savaşın yan ürününden başka bir şey değil! Bin yıl beklemek istemiyorum!"

"Ben de öyle," diye mırıldandı Moloc. "Ben de öyle."

"Git aşkım." Bael kardeşinden ayrıldı. "Cipher'ın kanatlarını çöz ve düşmüş melek yeteneklerini keşfetmesine izin ver. Yakında onları kullanacağız."

Piçler. Bunların hepsi bir hiç için. Şey, hiçbir şey için değil. Flail'i alt etmiş ve Moloc ile Bael'den birkaç puan kazanmıştı.

Ama yine de bunların hiçbirini kazanılmış gibi hissettirmedi.

Onuncu Bölüm

Lyre, Bael'in evinden muhteşem yüzünde müthiş bir çatık kaşla çıkmıştı. Sadece kanatlarını çözeceğini söylemiş, sonra da devasa buzdan kaleden aceleyle çıkarken sessiz kalmıştı. Lav hendeğinden geçen asma köprüden dışarı çıktıklarında, ikisini de gri çöl kumu, sarp tepeler ve garip, cılız bitki örtüsünden oluşan tuhaf bir diyara götürdü.

"Neredeyiz biz?" Kaba deri botlarına doğru sürünen dikenli siyah bir sarmaşıktan kaçınmak için yana kaydı.

Bir gardiyan, su toplamasına neden olan ayakkabıyı, ciddi şekilde yıpranmış bir kot pantolon ve başka bir mahkûma ait olması gereken bir tişörtle birlikte duşa giderken ona fırlatmıştı. Aslında mezbahadaki bir gider ve bir kova ılık sudan ibaretti. Kahretsin, Sheoul'dan nefret ediyordu.

"Hiçbir yerin ortasındayız."

"Bunu görebiliyorum." Bir başka sarmaşık, bu seferki kırmızı ve bir damar gibi atıyor, birkaç adım boyunca onları takip etti. "Kanatlarımı çözeceğini sanıyordum."

"Ben buradayım. Güvenli bir yerde." Onu kum ve çakıldan oluşan düz bir alana doğru götürdü, yüz ifadesi Bael ve yandaşlarının yarattığı hayal kırıklığıyla hâlâ buruşuktu. "Güçlerin ve kanatların olması gerektiği gibi, aylar ya da yıllar içinde gelişmedi. Yani kanatların çıktığında ne olacağını kim bilebilir? Ayrıca, kanatlarınızın neden bir gecede geliştiğini bile bilmiyoruz."

Evet, kaçırıldıktan bir gün sonra neden sırtındaki kanat çapaları dikilmiş ve kanatları içeriden bağlanmış olarak uyandığına dair bir cevap almak isterdi. Resmi hikaye, o bayginken ortaya çıktıkları ve onları bağlaması için hemen bir büyücünün çağrıldığı yönündeydi.

Ona balık gibi geldi. Kimse o kadar hızlı kanatlanamazdı ve hangi güçleri beraberinde getirdiklerini bilmeden onları bağlamak ona dar görüşlülük gibi geliyordu.

Yine de Bael her zaman mantıkla ya da öngörüyle hareket etmezdi. Dürtüsel, narsist ve duygusal olan Bael, kişisel kaprisleri onu çılgınca maceralara sürükleyen bir diktatördü. Moloc'un dizginleyici varlığı olmasa, Cipher adamın bırakın koca bir bölgeyi, kendi bağırsak hareketlerini bile yönetebileceğinden şüpheliydi.

"Demek beni bu çorak topraklara hiçbir şeyi yok etmeyeyim diye getirdiniz."

"Aynen öyle." Açıklığın ortasında durdu ve etraflarındaki bitki örtüsü onların varlığından heyecanlanmış gibi titredi. "Gömleğini çıkar ve arkana dön."

Eğer kanatlarının sırtından fırlayacağını hissetme beklentisiyle derisi titremiyor olsaydı, bariz bir şekilde uygunsuz bir şey söylerdi. Gücün bir kez daha ona aktığını hissetmek. Evet, bu karanlık enerji olacaktı ama o eşsiz coşkudan uzun süre mahrum kaldıktan sonra, her türlü gücü yeniden deneyimlemek için can atıyordu.

İlahi güce izin verme hissinden farklı olur muydu? Bağımlılık yapar mıydı?

Lyre bıçağı kalçasındaki kılıfından çıkardı. "Hazır mısınız?"

Evet demek için ağzını açtı ama beklentisi birden şüpheyile karıştı. Bu, düşmüş bir melek olarak yeni hayatını kabullenmesinin ilk adımı olacaktı. Etrafını saran kötülüğe kapıları açtığında geri dönüşü olmayacaktı.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Kanatları olmadan burada güçsüzdü ve Bael'in pençelerinden kaçmak için elde edebileceği her avantaja ihtiyacı vardı.

"Cipher?" Lyre'ın eli hafifçe sırtının küçük kısmına indi ve düşüncelerinden sıyrıldı.

"Evet," dedi kabaca. Bunu yapması gerekiyordu ama kötülüğün onu tüketmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etmişti.

Onu tamamen. "Ama beni Bael'in bölgesinden çıkıp kaçırmaktan alıkoyan ne?"

"Kendi istekleri dışında buraya getirilen tüm Düşmemişlerin başına gelen şeyle aynı." Acıma, gözlerindeki gümüşü bir kaşık dolusu su gibi sıvı hale getirmişti ve söyleyeceği her ne olursa olsun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. "Bael bir Orphmage'a kanatlarını bir bağlama büyüyle lanetletti. O sana güvenene ve lanet kalkana kadar onun diyarından ayrılamazsın."

Lanet olsun. Bu onun acil kaçış planlarını mahvetti. Ama pes etmeyecekti. Hawkyn'e bir mesaj ulaştırabilirse, onu Cipher'ın Bael'e verdiği liste konusunda uyartabilir ve arkadaşları onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirdi.

Tişörtünü çıkardı ve Lyre'a sırtını gösterdi. "Do o."

Lyre bıçağı ona doğru yaklaştırdığında bir hava fısıltısı hissetti.

Kürek kemiklerinin yanındaki ikiz yara izleri, yeni kanat çırpıcılarının çıkacağı kanat çapaları. Bıçağın soğuk ucu derisini kesti ve acıya karşı dişlerini sıktı. Lyre iki kesik attı ve hızla çalışarak kanatlarını hapseden bağlayıcı ipi kopardı.

"Tamamdır."

Bunu ona söylemesine gerek yoktu.

Vücudundaki her hücre, sanki Sheoul'un ana bataryasına yeni bağlanmış gibi güçle şarkı söylüyordu. Soluk gri, yarasaya benzeyen kanatları kan kırmızısı jelatinimsi zardan oluşan şiddetli bir sprey halinde patlarken, sırtını ve omuzlarını zevk-acı kapladı.

İğrenç.

Limon uçlu beyaz Göksel kanatları ilk kez bu şekilde ortaya çıkmamıştı.

Daha fazla düşünmeye fırsatı olmadı. Buz gibi bir enerji akımı kolundan aşağı fırladı ve parmak uçlarından püskürerek onu bir toz yığını ve çırpınan kösele kanatlar içinde geriye doğru fırlattı.

"Ne oluyor lan?"

"Oh, vay canına!" Hançerini kınına sokan Lyre ona doğru koştu. "Bu eriyen buzdu. Baksana."

Bir buz sütunu dokunaçlı çalılardan birini kaplamış ve kaskatı dondurmıştu. Ancak onlar izlerken buz hızla eriyerek bitkiyi sıvıya dönüştürdü. Birkaç dakika içinde, çalının olduğu yerde bir su birikintisinden başka bir şey yoktu.

Diğer çalılar da donmuştu ama buz içinde değil. Korku içinde. Bu çok kötüydü.

"Sana bunun kaotik olabileceğini söylemiştim-"

Lyre'ı uyarmak için elini uzattı. Kontrolünün berbat olduğunu, avucunun içinden ona doğru bir ateş topu fırlatarak kanıtladı.

Ateş onu yuttu, şeytan yüzlü alevler ona gülüyor ve ısıırıyordu. Hayır! Hayır! Oh, kahretsin. Kız yere düşüp şiddetli bir acı içinde kıvrılırken çığlıklarını ta karnına kadar hissetti.

"Soretay! Dur!" Ona doğru koşarken Sheoulic dilinde emirler yağdırdı ama sözleri işe yaramadı.

Onun üzerine atladı ve vücuduyla onu sardı. Çirkin kanatlarını kızın etrafına sarmaya çalıştı, ancak piçler uslu durmadılar, bunun yerine alevleri körüklediler ve işe yaramaz bir şekilde çırpınırken ikisini de dövdüler.

Sonra, anlayamadığı bir nedenle, çığlık atan hayaletlerin sesi kesildi. Lyre onun altında gevşedi, bitkin, soluk soluğa nefesleri boynuna sıcak hava üflüyordu.

"Vay canına," diye homurdandı. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Kendini tek kolunun üzerinde yukarı itti ve ona baktı. Yüzünde yanık izleri vardı ve giysileri yanmıştı. Gömleğinin etek ucu tamamen yok olmuş, dümdüz göbeği açıkta kalmış, is lekesi göbeğinin altında bir hilal oluşturmuştu.

Diliyle temizlemek istedi. Yanlış takım için oynuyor olması çok kötü.

Artık aynı takım için oynuyorsunuz.

Hayır, değildi. Düşmüş bir melek olabilirdi ama bunu isteyerek yapmamıştı. Ve şeytan onu tamamen ele geçirene kadar, henüz onlarla aynı safta değildi. Ve asla Bael için oynamayacaktı.

Cidden dengesiz. Ŗu anda başka seçeneği yoktu ama bu yeni güçleri çözdüğünde buradan siktir olup gidecekti.

"Beni istediğin zaman bırakabilirsin," dedi Lyre usulca. "Tercihen yeni güçlerinden biri beni yakmadan ya da eritmeden önce."

"Tamam." Ayağa fırladı ve ona elini uzattı.

"Teşekkürler, ama hayır." Adamın eline bir engerek yılanıymış gibi bakarak ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "Ben sadece... şuradan izleyeceğim." Uzaktaki bir kayalığı işaret etti. Uzak mesafeyi.

Muhtemelen en iyisi buydu. Kaybedecek çok az şeyi olduğu için sınırlarını test edecek ve sınırlarını zorlayacaktı.

Peki ya sınırlar? Bunlar asla inanmadığı şeylerdi ve bu küçük kişilik kusuru bir kez olsun ona karşı değil, onun lehine işleyecekti.

On Birinci Bölüm

Lyre yirmi dört insan saatinden biraz fazla bir süre boyunca Cipher'ın güçlerini ve kanatlarını kontrol altına almaya çalışmasını izledi.

Pek iyi gitmemiştir. Uçlarında tırtıklı pençeler bulunan acayip damarlı kanatlarının kendi akılları varmış gibi görünüyordu. Düşmüş melek yetenekleri güçlüydü ama bir çocuğun hayal gücünden doğan doğal afetler gibi öngörülemezdi.

Sonunda, bir ağacı aşırı ısınmış bir mavi ışık akımıyla patlattıktan ve geri tepmeyle neredeyse kendini kızarttıktan sonra, ona seslendi.

"Aç mısın?" diye bağırdı. "Çünkü yiyebilirim."

Ayağını yere vurarak sinirli bir çığlık attı ve botunun tabanının altında yerde bir çatlak belirdi. Sağır edici bir patlama ve yavaş bir gümbürtü başladı ve saniyeler içinde duvarlar çöküp toprak parçaları yarığa yuvarlandıkça çatlak uzayıp genişlemeye başladı.

Bu iyi bir şey olamazdı.

"Kaçın!" diye bağırdı.

Büyüyen boşluktan uzaklaşarak ona doğru koştu.

Sonra birden dönüp ona doğru koşmaya başladı. "Cipher!

Hayır!" Ne halt ediyordu bu?

Kanatlarını açtı, adam yarıktan atlarken peşinden gitmeye hazırdı. Dik uçuşunun diğer tarafına geçmeyi başaramayacaktı. Eğer kanatları çalışmazsa-

Büyük kanatlarını çırparak onu kolayca gökyüzüne kaldırdı. Görkemli, zarif bir kavis çizerek alçaldı ve yükseldi. Ona doğru uçarken saf bir sevinç çığlığı yükseldi ve ona düşmüş melek kanatlarını ilk kez denediğinde hissettiği heyecanı hatırlattı. Onunkilerin büyümesi bir yıl sürmüştü ama onları çalıştırmak sadece dakikalar almıştı. Cipher sonunda kendi kanatlarını kontrol altına alabildiği için heyecanlanmış olmalıydı.

Kendi siyah deri kanatlarını omuzlarına doğru katlayarak onun inişe geçmesini izledi ama inişe geçtiği sırada bir kanadı başıboş kaldı ve kapalı pozisyonda dondu. Bir ağaca çarptı ve yere çarpmadan ve onun yanında durmak için yuvarlanmadan önce kurtarılamaz bir dönüş girdi.

Ortaya çıkan toz bulutu karşısında öksürdü. "Bu çok zarifti."

Toprakta yayıldığı yerden ona baktı. "Bana bunu videoya çektiğini söyle."

Büyülenmek istemedi ama yine de güldü. Mizah, Sheoul'a girdiğinden beri özlediği bir şeydi. Burada kimsenin mizah anlayışı yoktu. Olanlar da bunu bir işkence odasının zemininde bulmuş gibiydi.

"Öyle bir şans yok," dedi.

"Tamam. Ama bahse girerim viral olurdu." Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve sol kanadını geri çekme pozisyonuna getirmeye çalıştı. "Anlamıyorum. Bu şeyleri kontrol edemiyorum. Sanki benimle savaşıyorlar. Doğru hissettirmiyorlar."

Onlar da doğru görünmüyordu. Yara izleri ve yırtık pırtık kenarlarla gölgelenmiş gibi görünen bu kanatlar, daha önce gördüğü hiçbir acemi kanadına benzemiyordu.

"Hmm. Belki de kısıtlamalar yüzünden zarar görmüşlerdir." Onun arkasına geçti ve sessizce geniş, kaslı sırtına hayran kaldı. Uzun, terli bir seks turundan sonra tırnaklarının çizik izleriyle daha da iyi görünecekti.

Aklından geçenlere şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Evet, hücrelerinde onunla ilişkiye girmeye hazırdı ama bu ondan isim listesini almanın bir yolundan başka bir şey değildi. Sonuca giden bir yol.

Çoğunlukla. Zaten çok da zor olmazdı.

Ama şimdi işler farklıydı. Ondan hiçbir şey istemiyordu ve hâlâ Bael'in krallığının bir muhafızı olsa da artık tam olarak bir tutsak sayılmazdı. Ve şimdi kanatları çözüldüğüne göre, ondan yayılan güç ve kudret bir afrodisyak gibi onu sarıyordu.

Çok güzel olması da zarar vermedi.

Dikkatle sağ kanadını inceleyebilmek için aşağı doğru itti, avucunu uzun, esnek kemiklerin ve kalın, engebeli genişliklerin üzerinde gezdirdi.

"Bu nasıl bir his?"

"Hiçbir şey hissedemiyorum." Omzunun üzerinden ona baktı, sarı saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve ona seksi, eğlenceli bir ifade veriyordu. "Bana dokunuyor musun?"

Olmak istediğim şekilde değil.

Başını sallayarak eklemlerden birini esnetti. "Bunu hissedemiyor musun?"

"Hiç de değil."

"Tamam, kanadını uzatmayı dene."

Hiçbir şey olmadı. Sinirli bir küfür savurdu ve sonunda kanat tekrar katlanmadan önce dışarı fırladı.

"Bu kadar çaba gerektirmemeliydi, değil mi? Bu normal mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Öyle düşünmüyor musun? Sen düşmüş bir meleksin, değil mi?"

Yumruklarını kalçalarına sıkıştırdı. "Onlara karşı hırçın olursan kimse seninle seks yapmak istemez, biliyorsun."

"Ne?"

Onu görmezden gelerek kanatlarından birini uzattı. "Sana söyledim, ben sadece birkaç yıldır düşmüş bir meleğim. Her düşmüş meleğin deneyimi hakkında her şeyi bilecek değilim." Sert, kösele gibi zarın geniş bir alanındaki bir lekeyi dürttü. "Ama duyduğuma göre, kanatlar ilk kez patladığında, temel bilgileri öğrenmek sadece birkaç saat alıyormuş. Saatler önce uçuyor olman gerekirdi." Parmağını uzun kemikten aşağıya, tabana doğru sürükledi, parmağı kemikten yayılan elektrik cızırtısından karıncalandı. "İlk başta hassas mıydılar?"

"Hiç de değil. Olmalılar mıydı?"

Kendisi de dahil olmak üzere herkesin yeni kanatlarıyla ilgili hatırladığı tek şey buydu. En hafif dokunuşta acı çekecek kadar hassasiyet. Hassasiyet azaldıktan sonra kanatlar erojen bölgeler haline geliyordu. Cipher şu anda zevkten inliyor olmalıydı. Neredeyse o noktaya gelmişti ve kanatları onun kanatları bile değildi.

"Benimkiler çok hassastı," diye mırıldandı, tam deriden çıktığı yerde, kanadın tabanını çevreleyen bir yara izine odaklanırken. Eliyle yokladı, şekil bozukluğu olup olmadığını hissetti. "Acıyor mu?"

"Hayır. Neden?"

"Bu bir yara izi. Bir bağ izi gibi, belki. İpin sarıldığı yerde olmalı." Diğer kanadı kontrol etti ve ikiz bir yara izi buldu. Eyvah. Kendi kanatları da acıyla zonkluyordu. Kanatları bağlandığında çok acı çekmiş olmalıydı. "Diğerinde de aynı şey var."

"Mantıklı." Adam geniş omuzlarını yuvarladı ve kadının neredeyse ağzı sulanacaktı. "Kanatlarım şu anda hassas değil ama sen ipi çıkarana kadar çok acıyordu."

Bir keresinde, MÖ 263 yılındaki büyük şeytani savaşı araştırırken, bir düşman tarafından yakalandıktan sonra kanatları bağlanmış olan düşmüş bir meleklerle görüşmüştü. Acının o kadar büyük olduğunu söylemişti ki, ipi kesmek için kendi sırtına bir kılıç saplamıştı. Bir silaha erişimi olsaydı Cipher da aynısını yapar mıydı?

Ürperdi. "Bunu sana yaptıkları için üzgünüm."

"Öyle mi?" diye sordu adam yüzünü ona dönerken.

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Ona bir aptalmış gibi baktı. "Çünkü sen düşmüş bir meleksin."

"Bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum," dedi, "ama sen de öylesin. Peki daha önce kime güveniyordun? Ölümsüzdün, Azrail'le ve onun kutsal olmayan kinleri ve düşmüş hizmetkârlarıyla yaşıyordun. Onlara güveniyor muydun?"

"Bazıları," dedi savunmaya geçerek. "Birçoğu Memitim. Memitim için çalışan

tam teşekküllü Cennet melekleri haline gelirler."

Başını salladı, meleklerin ne kadar güvenilmez olduklarını çok iyi biliyordu, tam haleli olsun ya da olmasın, ailesi olsun ya da olmasın. "Eğer herhangi bir meleğe güveniyorsan, aptalsın demektir."

"Ben arkadaşlarıma güvenirim." Büyük kanatları kızgınlıkla çırpıldı ve birinden bir şimşek fırladı. Şimşek yakındaki bir kaktüsü buharlaştırdı ve ona mahcup bir gülümseme verdi. "Oops."

Kanatları katlandı ve itaatkâr bir şekilde ortadan kayboldu.

"Peki şimdi neredeler, bu arkadaşlar? Seni aradıklarını mı düşünüyorsun?" Bakışlarıyla onu eleştirel bir gözle taradı; kaslı bacakları ve sert kesimli üst gövdesinden kare, erkeksi çenesine ve zeki gözlerine kadar. Tüm bunları takdir ediyordu ama arkadaşları onu çok farklı görecekti. "Böyle görünsen ne yaparlardı sence? Düşmüş melek kanatları ve karanlık bir ruhla mı? Sana düşman olurlar. Seni öldürürler, Cipher."

"Hayır, yapmayacaklar."

Bir zamanlar o da kendi arkadaşlarına ve ailesine güvenmişti. Ve Cipher gibi o da uyarıları dinlememişti. "Dediğim gibi, sen bir aptalsın."

"Görünüşe göre birileri biraz kızgın." Bir sarışın kaşını yukarı kaldırdı. "Arkadaşların tarafından ihanete uğramışsın sanırım?"

"Aile." Cipher'ın toprak ve bitki örtüsü üzerinde yarattığı kavrulmuş ve kraterleşmiş yıkım alanına baktı. "Ama arkadaşlarım da beni terk etti. Eğlenceliydi. Çok eğlenceliydi."

En azından ailesinden hiçbiri onun yere yatırılışını ve kanatlarının koparılışını izlemekten zevk almamıştı. Harap olmuşlardı. Kız kardeşleri, hatta ona ihanet eden bile ağlamıştı. Hıçkırıklara boğulan annesi keder içinde yere yığılmıştı. Ve her zaman metanetli olan ve sürekli üst dudağını tutmaktan muzdarip babası, dökcek bir damla gözyaşı bulmayı başarmıştı.

Yine de gözyaşının onun için mi yoksa itibarı için mi olduğundan emin olamadı.

Nasıl yapabildin, diye fısıldamıştı muhafızlar ona doğrama tahtasına kadar eşlik ederken duyabileceği kadar yüksek sesle. Ailesine bu kadar utanç ve şerefsizlik getirmişti ve hepsi bir erkek içindi.

Ama o erkek risk almaya değerci. Eğer kız kardeşine güvenmekle ilgili kendi kötü kararı olmasaydı, kimse bir iblise aşık olduğunu öğrenemezdi.

O günü kafasında tekrar tekrar canlandırmış, Lihandra'ya ondan hiç bahsetmemiş olmayı dilemişti ve buluşmalarını ayarladığı için kesinlikle pişmanlık duyuyordu. Keşke Lihandra onun içindeki iyiliği görebilseydi, adaleti başka türlü sağlayamayanlar için bir şampiyon. Kendilerini savunamayanlar için.

Ve şimdi o öldü, Lyre rezil oldu ve kız kardeşi bunu Lyre'nin iyiliği için yaptığını ve Lyre'nin kanatlarını kaybetmesini istemediğini söyleyerek yaptıklarını haklı çıkarmaya çalıştı.

Doğru.

Lyresiel adında bir melek olan Lyre'nin ablasıyla çekişmeli bir ilişkisi vardı. Lihandra ile hiçbir konuda anlaşamamışlar, neredeyse bir yüzyıl boyunca hiç konuşmamışlar ve kavgalarıyla anne babasını ve küçük kız kardeşi Bellagias'ı çılgına çevirmişlerdi. Ancak Lyre, Lihandra'nın kendisinden "bir iblisle çiftleştigi" için Lyre'yi ihbar edecek kadar nefret ettiğine asla inanmamıştı.

Lyre kimseyle "çiftleşmemişti" ama bu tür meselelere başkanlık eden melek konseyi için bunun pek bir önemi yoktu. Önemli olan söz konusu iblisle çiftleşmiş olmasıydı. Evet, onunla yapmak istediği her şeyi itiraf etmişti.

Bekaretimi almasına izin verirdim ve sonra ikimiz de bayılana kadar ona binerdim. Sonra da bunu rüyalarımızda yapardık, çünkü o da bizi bu şekilde bağlayacak güce sahipti.

Konseyn her üyesi küplere binmişti. Ama onu cennetten kovduran şey erotik gündemi değildi. Hayır, değildi. Onu biraz rahat bırakmaya ve cilveleşmesini gençliğinde işlediği bir suç olarak görmeye istekliydiler. Elbette ağır bir ceza verilecekti ama kanatlarını kaybetmekle kıyaslandığında bu hafif bir tokat gibi kalacaktı.

Hayır, kolay kurtulurdu.

Eğer gidip iblislerini öldürmeselerdi.

* * * *

Yani Lyre ailesi tarafından ihanete uğramıştı. Bu berbat olmalı.

Cipher, tüm hatalarına rağmen, destekleyici bir aileye sahip olacak kadar şanslıydı. Elbette, işleri berbat edip kanatlarını kaybettiğinde hayal kırıklığına uğramışlardı ama ne anne babası ne de yirmi iki kardeşinden hiçbiri onu yerden yere vurmamıştı. Hatta birkaçı Sheoul-gra'da geçirdiği süre boyunca onunla iletişim kurmuş ve ailesinden gelen mesajları iletmişti.

Ama bu daha önceydi. Cennete geri dönmeye çalışan bir Düşmemişken. Gerçek bir Düşmüş olmasına nasıl tepki vereceklerdi? Lyre haklı mıydı? Arkadaşları ve ailesi ona sırtını döner miydi? Onu öldürmeye mi çalışacaklardı?

Lyre düşüncelere dalmış gibiydi, bakışları onun gidemeyeceği bir yere gidiyordu. Garip olan şey ise bunu istemesiydi. Çünkü her ne kadar ondan nefret etmesi gerektiğini düşünse de etmiyordu.

Belki de ondan nefret edecek kadar iyi tanı mıyordu.

Kahretsin, keşke internete ya da iblis ağına erişimi olsaydı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için biraz siber takip yapmak isterdi.

Sanırım eski yöntemlere sadık kalması gerekiyordu. Ugh.

İnternette bilgi toplamak çok daha kolaydı ve daha az konuşuluyordu.

"Ee," dedi, daldı. "Kanatlarını nasıl kaybettin?"

Yumruklarını kalçalarına, düşük bel kemerinin oturduğu yerin hemen üzerine sıkıştırdı. O yeni güçlerini denerken bir ara parlayıp gitmiş ve yanık izleri olmayan temiz kıyafetlerle geri dönmüştü. Bu kıyafeti kesinlikle onaylıyordu. Onu tanıdığı aylar boyunca hep toprak rengi ya da yumuşak tonlar giymişti ama bugünkü siyah kargo pantolonu, mükemmel, yuvarlak göğüslerini ve ince belini vurgulayan mor bir atletle eşleştirilmişti. Savaş botlarının bağcıkları da mor renkteydi.

Sütyeninin ve külotunun ne renk olduğunu merak etti.

"Birine nasıl gözden düştüğünü sormanın kaba bir soru olarak kabul edildiğini biliyorsun," diye homurdandı.

Evet, tamamen hastalıklı sosyal becerileri vardı. "Kaba olmak konusunda endişeli gibi mi görünüyorum?" Avucuna baktı ve yeni güçlerini kanatlarını açmadan kullanmak için bir kızıl ışık topu çağırdı. Belki bu şekilde daha fazla kontrol sahibi olabilirdi. Değişmeyen tek şey, düşmüş melek güçlerinden birini kullanırken cildinin yüzeyinde kayan yağlı, kötü niyetli havaydı. "İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil," diye iç geçirdi. "Bir iblise aşık oldum." "Bir iblise mi?" Eli şaşkınlıkla sarsıldı ve elindeki top

ışık yere düştü ve çarpmanın etkisiyle binlerce ışık parçasına dönüştü. "Sıcak mıydı? Yani, pullu ve burunlu değil miydi?"

"Tabii ki ateşliydi," dedi aşırı ısınmış bir ışık kıvılcımından kaçınmak için geriye doğru sıçrarken. "O bir... onlara ne deniyordu? Ter-taceo mu? Diğer insan erkek modellerine benziyordu."

"O bir model miydi?"

"O bir psikoterapistti."

Bok gibi sıkıcı geliyordu. Çok konuşuyordu. Ve adamın o kadar da çekici olmadığına bahse girerdi. "Hangi tür?"

"Somniatus."

Düşüncesini gözden geçirdi. O kadar da sıkıcı değil. "Bir kabus şeytanı."

İblis avcıları, onların en tehlikeli iblislerden biri olduğunu ve kurbanlarına savunmasız oldukları rüyalarında saldırdıklarını iddia ediyorlardı.

Kadın özlemle gülümsedi ve Cipher kıskançlık damlacıklarının vücuduna doğru ilerlemesine lanet etti. Lanet olası bir iblisi kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Cipher'ın yaptığı gibi ondan beslenmiş miydi? Dışlerinden ve dilinden akan tatlı nektarın tadına bakmış mıydı? Adamın onu bu şekilde ele geçirmiş olabileceği fikri bile onu biraz diken diken etmişti. Yine sebepsiz yere.

"O bir kâbustu," dedi usulca, "ama sadece bunu hak edenler için."

"Yani o iyi niyetli bir iblis miydi? Gerçekten mi?" Onu şüpheci olarak boyayın. "Somniati terörden beslenir."

Gülümsemesi hınzırlaştı, gözlerindeki parıltıyla eşleşti. "Başkalarına zarar verenlerden daha iyi kim terör estirebilir ki?"

Tamam, evet, bunu ona verebilirdi. Masumları incitmek hiç de sportmence değildi. Ama sert bir adama diz çöktürmek... Bu tatmin ediciydi.

"Yani bir iblisle sikiştiğin için kanatlarını mı kaybettin?" Cipher ağzından çıktığı anda sorduğuna pişman olmuştu çünkü şimdi onu çıplak hayal etmekten kendini alamıyordu. Başka bir erkekle. "Cennet'in bunu yapmayı birkaç yüzyıl önce bıraktığını sanıyordum."

"Seçiyor ve seçiyor gibiler," diye mırıldandı. "Ama hayır, Cennet'ten tek yönlü bilet almamın nedeni bu değil." Yine uzaklara, bok kahverengisi bir sıvıyla köpüren gölün ve kafatası şeklindeki sıradağların ötesine baktı ama bu kez yüz ifadesi öfkeyle kazanmıştı. "Ceza olarak Cennet alemine kapatılacaktım, bu yüzden cezam infaz edilmeden önce onunla vedalaşmaya gittim. Ama ben onun evindeyken saldırıya uğradık."

"Aegis mi?"

"Keşke bize saldıranlar o iblis avcısı aptallar olsaydı. Onlar melekti. Ben karşı koydum. Savaşmak zorundaydım."

onu korumak, biliyor musun?" Onun onaylamasını beklemedi. "Dailon'un yakalanmasına yardımcı olmak için orada bulunan acemi bir savaş meleğini yanlışlıkla öldürdüm."

Oh, lanet olsun. "Evet, bu işe yarar." Bir ışık topu daha yaptı ama bu sefer daha küçüktü. "Yani bundan sonra seni kovdular mı?"

"Oh, hayır," dedi, sesi acı ile damlıyordu. "Bu çok kolay olurdu. Önce beni ona işkence yapılırken ve öldürülürken izlemeye zorladılar."

Melekler tarafından gerçekleştirilen birkaç infaza şahit olduğu için yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir şey olmalı."

İpeksi saçlarının birkaç teli dağınık topuzundan kurtulmuştu ve sıcak bir esinti onları yanaklarına savurarak yüz ifadesini yumuşattı. O bu cehennem ortamına ait değildi ve ilk kez taktiksel nedenlerle değil, kişisel nedenlerle geçmişini öğrenmek istedi.

"İlişkimize başlarken anlamlı bir gelecek şansımız olmadığını biliyordum ama bunu anlamak için zaman istedim, anlıyor musun?" Başını eğdi, merakla onu izliyordu. "Bu konuda oldukça soğukkanlı görünüyorsun. Sen tanıdığım en rahat düşmüş meleksin."

"Şey, sadece birkaç yıldır düşmüş durumdayım. Gerçek Düşmüş birkaç aydır. Bilirsiniz, buraya sürüklenip Bael'in buz hapisanesine hapsedildiğim günden beri."

Yanaklarında utanç verici bir kızarıklık belirdi ve onu çok şaşırttı. "Bael'in Flail'i Azagoth'un diyarına sızma görevine gönderdiği zamanı hatırlıyorum. Bir süre kıskanmıştım." Acı bir kahkaha attı. "Bir tarihçi olarak onunla tanışmak için can atıyordum."

Kadının söyledikleri karanlık bir hal alınca kaşlarını çatı. "Yani Flail beni yakalamak için gönderilmedi mi?"

"İlk başta değil. Bael Azagoth hakkında bilgi istiyordu. Sen de bunu elde etmenin en iyi yoluydun."

Hay sikeyim. Eğer Flail'i yatağına ve dolayısıyla hayatına davet etmeseydi, Flail'in onun için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti.

siber becerileri Azagoth'a gitmişti. Hepsi onun suçuydu. Bu da Flail'in ölmesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Lyre bir an için onu inceledi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Merak ediyorum. Melekken nasıl biriydin?"

Ah, ne günlerdi ama. O günleri Cennet Sahillerinde sörf yaparak, Sonsuz Dağlarda kayak yaparak ve sadece Cennette bulunan çökmekte olan malzemelerden hazırlanmış yemeklerle ziyafet çekerek geçirmişti.

"Ben rahat bir orospu çocuğuydum," dedi. "Tüm Tip-A'ları kızdırdım, biliyor musun?"

"Bu yüzden mi düştün?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve adam aniden saçlarının dişlenmeye karşı hassas olup olmadığını merak etti. "Yanlış pisliği mi kızdırdın?"

"Hayır. Bir Primori ile yattım."

"Oh...kahretsin." Gözlerini dikti. "İnsan mı?"

"Primori olmasının sebebi bekareti olan insan bakire." Yaptıkları onun koruyucusu olan Hawkyn'i de mahvetmişti. O zamanlar Hawkyn'i tanımıyordu, bu yüzden gerçekten umursamamıştı. Bugüne kadar Hawk'in onu affettiğine inanamamıştı.

"Onunla yattığında Primori olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

Daha sert baktı. "Primori'nin ne olduğunu biliyor muydun? Mesela Memitim tarafından korunduklarını çünkü onlarla ilgili bir şeyin dünyanın kaderi için önemli olduğunu?"

"Şey, onu Primori yapan şeyin bekareti olduğunu bilmiyordum. Ben de daha sonrasına kadar bakire olduğunu bilmiyordum." Yine de, bırakın Memitim'in koruması altındaki bir insanı, herhangi bir meleğin bir insanla yatması bile yasaktı. "Ama evet."

"Lanet olsun. Sen bir pisliksin."

Homurdandı, çünkü bu çok açıktı. "Evet."

Ama geri alabilseydi, alırdı. İnsan Felicia ile balayında olduğu Fiji'de tanışmıştı. Yalnızdı. Nişanlısı onu mihrapta terk etmişti ve

Balayının parası ödenmişti, yalnız gitmişti. Öfkeli ve kırgındı ve kendisini terk eden adam için biriktirdiklerini bir başkasına vermek için intikam dolu çılgın bir kaçamağa hazırды.

Tatil köyünde birkaç ülkeye siber saldırı planlayan bir iblisi izliyordu ve Felicia gözünü ona dikmişti. Genç, kibirli ve gerçekten çok kolay biri olarak, nişanlısını unutmanın bir yolunu arayan bu ateşli, sıkı vücutlu kadınla takılmak istemişti.

Sonra Hawkyn ortaya çıktı, "Hey, o Primori ve senin geri çekilmen gerekiyor, Halo."

Kimse Cipher'a geri çekilmesini söylemedi.

Bu yüzden Memitim'i görmezden geldi ve Hawkyn tekrar ortaya çıkıp Felicia'nın otel odasının kapısını çaldığında, tam da birbirlerine girmeye başlamışlardı ki Cipher'ın canına tak etti. Tam bir melek olarak Hawkyn'den çok daha güçlüydü ve Memitim'i geçici bir komaya sokup ıssız bir adaya ışınladı.

Sonra Felicia'ya unutamayacağı bir gece yaşattı.

O günle ilgili pek çok pişmanlığı vardı ama Felicia'ya bakmak bunlardan biri değildi. Onunla seks yapmamalıydı; bu çok açıktı. Ama nişanlısı tarafından ihanete uğramanın acısını atlatmasına yardımcı olmak için yaptığı diğer her şeyden pişmanlık duymuyordu. Çok fazla değildi ama sonrasında ağladığında ona sarılmıştı. Ona yemek getirmiş ve akşamdan kalmalığı boyunca ona bakmıştı. Ve kendine zarar vermekten bahsettiğinde, onu bu düşünceden vazgeçirmişti.

Eve döndüğü gün, hızlı bir yargılama ve kanat ameliyatı için Cennet'e çağırılmıştı.

Hayır, Felicia ile yatmak buna değmezdi. Eğer yatmasaydı Felicia'nın kaderi ne olurdu bilmiyordu ama daha bir yıl önce onu kontrol ettiğinde mutlu bir evliliği, iki yetişkin çocuğu, torunları ve Florida'da bir sahil evi olan Connecticut'lı bir diyetisyen olduğunu görmüştü. Umarım, en azından onun için, hayatı Cipher araya girmeseydi olacağından daha iyiydi.

Lyre onu merhametle geçmişinden çekip çıkararak, "Hadi ama pislik herif," dedi. "Yapacak işlerimiz var."

"Yemek?" diye sordu umutla. Midesi isyan etmeye başlamıştı.

"Sana yeni evini gösterdikten hemen sonra."

Sheoul'da bir ev bulduğu için heyecanlanmamalıydı ama her şey son yedi ayını geçirdiği yerden daha iyi olmalıydı. "Yani artık bir hapisane hücresinde bir buz kütlesinin üzerinde uyumak zorunda kalmayacağım mı?"

"Hayır. Eğer bir iblis olsaydın, bir gecekondu kasabasında pis bir kulübede yaşardın. Ama şanslısın, sen düşmüş bir meleksin, bu yüzden bir üst sınıfa geçtin." Kara kaşlarını salladı. "Sheoul'da, düşmüş melekler seçkinlerdir. İnsan dünyasındaki süper zenginler gibi. Farklı kurallar geçerlidir. Tıpkı senin lüks hapishanede olduğun gibi."

Bu lüks müydü? Daha ne kadar kötü olabileceğini bilmek bile istemiyordu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Zarif kemerli, gece yarısı siyahı kanatları sırtından fırladı. "Bana elini ver, sana göstereyim."

Onun elini tuttu, birbirlerine uyumları hoşuna gitmişti. "Uçacak mıyız?"

"Kanatlarınızdaki lanet Bael'in diyarında bile parıldamanızı engelliyor, bu yüzden uçmaya alışsanız iyi olur."

Sertçe vurduğu yerdeki çukurları işaret etti. "Ne kadar iyi gittiğini gördün."

"Bu yüzden elini tutuyorum," diye açıkladı. "Sana yardım edeceğim."

Kız havalanıp onu da kendisiyle birlikte havaya çekmeden önce, uçmasına yardım etmek için zaman ayıracak olmasına duyduğu şaşkınlığı sindirme fırsatı bulamadı. Ama sessizce teşekkür etti, çünkü bu düşmüş melek işinde ne kadar çabuk ustalaşırsa, buradan o kadar çabuk kurtulacaktı.

Belki o da seninle gelir.

Bu ani düşünceyle irkildi, uçuşta bocaladı ve neredeyse dalışa geçiyordu. Ama Lyre'in yetenekli, güçlü kolları onu yakaladı ve kanatları onları zahmetsiz bir zarafetle sonsuz gökyüzüne çıkardı.

Evet. Belki onunla gelirdi. Ya da belki onu öldürmek zorunda kalırdı.

Ama bu kesinlikle daha sonrası için bir çıkmazdı.

On İkinci Bölüm

Lyre'in evine olan uçuş olması gerekenden iki kat daha uzun sürmüştü ama kesinlikle ilginçti. Ve bazen de korkutucuydu. Daha önce hiç uçak görmemiş birinin yaptığı bir uçağın test uçuşu gibi.

Cipher Düşmüş Melek Uçuşu 101 dersinde kesinlikle başarısız oldu ama Lyre ona çabası için A, küfürleri için de A+ verdi.

"Anne...siktir!" Bir kanadı kırılıp sertçe yuvarlanırken bağırdı. Lyre, kontrolden çıkıp dairesine doğru uçarken kaçınmaya çalıştıkları konut yapılarından birine çarpmadan önce onu zar zor yakaladı. "Bu saçmalık!"

"Neredeyse geldik." Koluna yapışarak, çirkin canavar formundaki Şeytan'ın elli katlı iki heykeli arasında ona rehberlik etti. Heykellerin gözleri onları takip ederken her zamanki gibi ürperdi. "Bank sağda."

"Bunlar apartman mı?" Kanatlarını sertçe çırpı ama havada zar zor durabildi. "Arı kovanına dönüşmüş dev termit tepelerine benziyorlar."

O da hep öyle düşünürdü. "Tam orada." Onu yapılardan birinin tepesine yakın bir açıklıktan geçirdi ve pişmiş kil zemine indi.

Cipher şaşırtıcı bir zarafetle yere indi ve etrafına bakınırken kanatlarını bir kenara bıraktı. "Güzel bir yer."

"Sanırım." Botlarını tekmeleyerek çıkardı. Evde her zaman yalınayak dolaşmayı tercih ederdi, sadece bir dakikalığına orada olsa bile. "Burası cennet değil."

Hayır, konut bir hakaretti ve bunun tek nedeni zayıf ve acemi bir düşmüş melek olarak kendisine mevcut en küçük odaların tahsis edilmiş olması değildi. Aynı zamanda duyularına da açık bir hakaretti. Cennetteki evi geniş ve renkliydi, uçsuz bucaksız, turkuaz bir denizin üzerinde süzülen özel bir bulutun içinde yer alıyordu. Bu... bu küçüktü ve

Sıkıcıydı ama odanın ortasındaki pelüş İran halısının ötesinde bir dekorasyon yapacak motivasyonu yoktu.

Dekorasyon bir tür kalıcılık anlamına geliyordu ve ruhunu Bael'e satmış olmasına rağmen nedense bu tür bir düşünceye teslim olmak istemiyordu.

"Sheoul-gra'daki yatakhanelere benziyor." Hiç kullanılmamış iki kişilik yemek masasına baktı. "Bir mutfak alanınız olması dışında."

"Yemeklerinizi nereden aldınız?"

Duygusal dudakları hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kafeteryalar. Ama yemekleri güzeldi." Adam onun botlarını çıkardığını fark etti ve o da aynısını yaptı. Bu kibar jest onu hem eğlendirdi hem de dengesini bozdu. Sheoul'da kimse kibar değildi. Asla. "Gerçi her zaman böyle değildi. Sheoul-gra'ya ilk geldiğimde her yer harabeydi. Bir Tim Burton filminde yaşamak gibiydi. Lilliana'dan Önceki Kabus."

"Ne?"

Kıkırdadı ve duvarlardaki mağara resimlerinin iblis versiyonlarına baktı, eğer kadim bir laneti uyandırmaktan korkmasaydı bunları örtbas ederdi. "Azagoth eşiyle tanışmadan önceki hayat şimdikinden çok daha farklıydı. Lilliana harika biri."

Sesindeki hüzünlü nota, kalbinin etrafına inşa etmek için gerçekten çok uğraştığı duvardan birkaç tuğla düşürdü. Şeytan bunu istediği kadar çabuk yapamıyordu.

"Sheoul'u gerçekten özlüyorsun, değil mi?" "Evet."

Bir tuğla daha devrildi ve bu kadarı yeterliydi. Vites ve konu değiştirme zamanı.

"Bu konuda bir şey yapamam," dedi, "ama sana kendi evini bulabilirim. Senden hâlâ ben sorumlu olduğuma göre, yan daireyi alacaksın. Bael, içeri girebilmen ama ana girişten çıkamaman için orayı korumaya aldı." Evinin arka tarafındaki dar kapıyı işaret etti. "Benimkiyle bağlantılı kapıyı kullanmanız gerekiyor."

"Bu kovan deliklerinin hepsi birbirine bağlı mı?"

"Evet." Yatağın yanından geçip mutfaktaki buzluğa doğru ilerledi. Gerçek bir buzdolabı alabilirdi ama diğer dairelerin çoğunun aksine onunkinde elektrik yoktu.

"Diğer insanları nasıl dışarıda tutuyorsunuz?" Cipher'ın ayak sesleri onun arkasından geliyordu. "Sanırım koğuşlar?"

"Doğru tahmin ettin. A mısın?" Eğilerek küçük buz kutusunu açtı ve dn yerel pazarlardan birinden aldığı bir çift bludbeouf drm çıkardı. "Bunlar insan dnerine benziyor ama iblis ineklerinden yapılıyor. Ve belki biraz da cehennem

."

Doğruldu ve Cipher'ı kıına bakarken yakalayınca sözünü kesti. Yaptığı şey bu değilmiş gibi davranma nezaketini bile göstermedi. Onun yerine, kızın leğen kemiğinden sıcaklığın, beyninden de şüphenin yayılmasına neden olan ukala bir sırtışla karşılık verdi.

"Ne?" diye sordu, tüm masumiyeti ve ekiciliğiyle. "A olup olmadığımı sordun."

Sandviçi ona uzattı ve kendi sandviğini masaya fırlattı. "Bunu yemiyorum."

"Ne? Güzel bir kıın olduğunu mu?"

"Bunu yemiyorum..." ıplak ayaklarına kadar her yerini işaret etti. "ok nazik davranıyorsun. Bael sana aylarca işkence etti. Seni arkadaşlarına ve eski patronuna ihanet etmeye zorladı ve şimdi dairemde ereksiyon halinde ve kötü ocuk sırtışıyla mı duruyorsun? Gerçekten de şeytan'ın iyi bir kölesi gibi hizaya girdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Revenant," dedi yemeğinin paketini açarken.

"Ne?"

"Revenant artık kral." çalının bir ucundan sarkan, damlayan bir et parçasını drtt. "Revenant'ın kölesi demeliydin."

Bael ve Moloc'un dediği olursa olmaz.

"Her neyse. Senin oyunun ne Cipher?"

Birden omurgası duvarı öpmeye başladı ve Cipher boynunu öpüyordu ve sandviçi hangi cehennemdeydi?

"Benim oyunumun adı," diye hırladı boğazına doğru, "Hayatta Kalmak. Ve bu da canlı hissetmek demek. Yapabildiğin yerde zevk almak demek, böylece bok vurduğunda hayatta kalabilirsin. Ve yedi aylık boktan sonra, müthiş bir zevk açığım var."

Yalan söylüyordu. Elleri onu kendine doğru çekerken ve dudakları omzunun kıvrımındaki hassas deriyi emerken, söyledikleri konusunda dürüst olduğunu biliyordu. Ama tüm gerçeği söylemiyordu.

Onu gerçeklerden uzaklaştırıyordu. Ya özgürlüğünü kazanana, ya kaçana ya da Sheoul'un kötülüğü seçimini elinden almadan önce intikamını alana kadar zamanını bekliyordu.

Aslında umurunda da değildi, çünkü adam haklıydı. Canlı hissetmeye ihtiyacı vardı. Zevk için yakıt alması gerekiyordu çünkü buradaki kötülük gerçekten kötüydü.

Bacağını kaldırarak onun kalçasına doladı. Adam yavaşça dalgalanırken, fermuarının arkasındaki sert çıkıntı kadının merkezine doğru sallandı; erkeksi bir vücut dalgası, kadının kafa derisinden ayak parmaklarına kadar heyecan verici bir karıncalanmaya neden oldu. Kahretsin, bu işte iyiydi. Daha başlamamışlardı bile ve sahip olduğu her kadınsı içgüdü gemideydi ve daha fazlasını talep ediyordu.

Cipher başını kaldırdı, yanaklarında bir kızarıklık, gözlerinde ilkel bir açlık vardı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu, çünkü o da açlıktan ölüyordu.

"Bu senin için sorun olur mu?" Ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Yoksa önce yemek mi istersin?"

Şaka mı yapıyordu? "Yemek ister misin?"

"Yemek mi? Hayır." Dizlerinin üzerine çöktü ve üç yumuşak, hızlı hareketle pantolonunun düğmelerini açıp ayak bileklerine kadar çekti. İki hamlede pantolonu odanın diğer ucuna fırlattı.

Adam ona baktı, ifadesindeki keskin, erkekçe ihtiyaç, kadının arkasındaki duvar için sevinmesine neden oldu. Duvar

Biri ona böyle bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Hayır, bu şekilde değil. Dailon ona şehvetle bakmıştı ama bir şekilde daha uysal görünüyordu. Belki de bekareti bir şaperon gibi aralarında durduğu içindi. Dalga geçmeye istekliydi ama "bir meleği kirletmeye" daha az istekliydi.

Dailon'un anısı kalbini sızlattı. Belki de şimdi bunu yapmanın zamanı değildi. "Cipher-"

Adamın sıcak ağzı külotunun ipeğinden tümseğini kapladı ve kadın bağırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Tamam, yanılıyordu. Bunu yapmanın tam zamanıydı ve dili vadisini yoklarken inledi, yalamalarından gelen nemlilik ıslak uyarılmışlığıyla karıştı. Diliyle onu okşadı ve klitorisinin üzerindeki his törpülediğinde kalçalarını salladı ve mutluluğun ilk titremeleri ona gizlice yaklaşırken boğuk bir ses çıkardı.

Ama onu reddetti, piç kurusu, külotunun elastik bacağından bir dişini geçirirken arsız bakışları onunkileri yakaladı. Bacaklarını kabaca ayırıp kumaşı narin bir yırtıkla yararken boğazında erotik bir hırıltı yuvarlandı. Artık ona karşı açıktı, sıcak teni serin havaya ve onun bakışlarına maruz kalmıştı. Yüzü ısındı ve içgüdüsel olarak bacaklarını kapatmak istedi ama adam onu esir tutuyordu ve karşı koyacak iradesi yoktu. Özellikle de adam mavi gözleri alev alev yanarken ona baktığında.

"Çok güzelsin," dedi, o kadar saygılıydı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Bakışlarıyla onu tutarak, açık ağzıyla onun cinsel organını yakaladı ve derinden öptü.

"Cipher," diye fısıldadı başını duvara yaslayıp Sheoul'daki hayatın soğuk sefaletinden başka bir şey hissetmek için kendine izin verirken. "Bu... çok... iyi."

Kadının bedeninde titreşen, nefesini ve düşüncelerini alan uğultulu bir ses çıkardı. Saçlarını kavrayarak ona doğru eğildi, dudakları şişmiş tomurcuğunu kemirirken dudaklarına bindi. Onları bir yandan diğer yana fırçaladı ve dilinin düz kısmıyla onu yalamadan önce nazikçe emdi.

Başparmağını içine daldırdı. Adam onun ağzını açarken, sularını yayarken ve onu kızdırırken ecstasy dalgaları ona çarptı.

"Evet," diye inledi. "Oh, evet."

Adamın dili onu çizginin ötesine taşıyıp orgazmik bir mutluluğa sürüklerken haykırdı. Keskin zevk patlamaları leğen kemiğinden göğüslerine kadar yayıldı, nefesini ve neredeyse bilincini aldı.

Doruk noktası azalırken bacakları jöle gibi oldu, ama adam onu yakaladı ve yatağa doğru döndürürken kaldırdı. Bacaklarının arkası yatağa çarptı ve ikisi de dağınık bir uzuv karmaşası içinde yatağa yuvarlandılar. Adamın erkeksi ağırlığı onu lezzetli bir şekilde sabitledi ve kadın kollarını adamın etrafına doladı, kalçalarını adamın iri vücuduna uydurmak için açtı.

Gülümseyerek ona baktı, bakışları onunkilere kilitlenmişti, kot pantolonunu yırtmak için elini vücutlarının arasına sıkıştırdı. Adam, kadının erişimine izin vermek için bir dirseğinin üzerinde durarak yer değiştirdi. Parmakları kumaşın altında sert uzunluğunun dış hatlarını buldu ve üst düğmeyi açmadan önce onunla oynayarak onu sıkarken nefesi kesildi.

Patlayan düğmenin tıkırtısına serin bir esintinin yumuşak fısıltısı eşlik etti.

Oh, kahretsin.

Bir varlık hissederek donakaldı. Cipher'ın kafası girişe doğru döndü ve duvarlarda yankılanan kan dondurucu bir gümbürtüyle hırladı.

Orospu çocuğu.

Lyre'in Flail'in kapıda durduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

* * * *

Cipher ayağa fırladı ve kendini Lyre ile Flail'in arasına koydu, kanatları onları durduramadan önce filizlendi. Ama lanet olsun, Lyre giyinirken onu Flail'in görüşünden koruyorlardı ve sivri bir neener-neener gösterisi yaptılar,

Kanatlarım seninkilerden daha büyük. Ve eğer yanlışlıkla Flail'i kontrol edilemeyen silahlarından biriyle vurursa, daha da iyi olur.

Küçük mü? Evet. Umurunda mıydı? Hayır. Çünkü güçlerini kontrol altına aldığı anda, onu kasten ve ölümcül bir şekilde çarpacaktı.

"Bir şeyi mi böldüm?" Lyre pantolonunu giymek için çabalarken Flail sahte bir masumiyet ve iri gözlerle sordu. Eliyle dairenin girişini işaret etti. "Lyre, evini meraklı gözlerden ve istenmeyen ziyaretçilerden korumak için koğuşlar kurabileceğini biliyorsun, değil mi?" Sahte masumiyet alaycı bir acımaya dönüştü. "Ah, unutmuşum. Yapamazsın."

Cipher'ın bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Lyre'in kırmızı suratlı öfkesi bildiğini açıkça gösteriyordu.

"Ne istiyorsun, Flail?" Ona doğru ilerledi, onu balkondan aşağı atmaya hazırlanıyordu. Artık bir hücreye kapatılmamıştı, kanatları bağlı değildi ve müthiş bir kin besliyordu.

Etrafında bir enerji aurası oluştu. Onun saldırmasına hazırды, bu da aptal olmadığını kanıtlıyordu. "İyi haberlerle geldim."

"Dur tahmin edeyim." Cipher durdu, onu aşağıdaki uçuruma atmayı erteleyecek kadar meraklanmıştı. Uçabildiği düşünülürse bu zaten anlamsız olurdu. Ama eğlenceli olacaktı ve Lyre'a da söylediği gibi, bir zevk açığıyla hareket ediyordu. Özellikle de kaltak, alacağı zevki yarıda kestiği için. "Seni yavaşça ve acı çektirerek öldürecek tedavisi olmayan bir hastalıktan muzdaripsin. Öyle mi? Çünkü bu harika bir haber olurdu."

Eğlenmiş görünmüyordu. Mizah konusunda her zaman eksik kalmıştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu daha da iyi olabilir. Bael'in güvenini kazandın. Bir dereceye kadar," diye düzeltti. "Senin için bir görevi var."

"Tamam, kabul ediyorum," dedi, sesi şüphecilikle doluydu. "Bu ani fikir değişikliği neden?"

"Listeniz tuttu." Flail deri koltuğa oturup ayaklarını eski bir sandıktan yapılmış derme çatma sehpaye uzatırken CIPHER'ın midesi yere çarptı. "Azagoth'un çocuklarından birini hakladık. Neredeyse ikinci bir tane daha buluyorduk ama lanet Memitim geldi ve her şeyi mahvetti."

Oh...kahretsin. Oh, lanet olsun. Oh...siktir!

CIPHER'ın dizlerinin bağı çözüldü ve dik durmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Haberlerden etkilenmemiş gibi davranmak için. Ama gerçekte kusmak istiyordu.

Masum bir çocuğun ölümünden sorumluydu. Ve herhangi bir çocuğun değil. Azagoth'un çocuğu. Bir meleğin.

"Her neyse, tebrikler. Değerinizi kanıtladınız." Kadın ona lanet olası listeyi indirdiği flash belleği fırlattı. Üzerine basmak istedi. Kırmak. Paramparça etmek. "İçinde Bael'in düşmanlarından bazılarının isimleri var. Senden onları öldürecek bir bilgisayar virüsü geliştirmeni istiyor. Ayrıca insan nüfusuna yayılacak bir virüs istiyor. Korkunç bir şey. Zombi yapabilir misin?"

Hâlâ midesini bulandıran bir şekilde sürücüye baktı. "Bilgisayar virüsleri böyle çalışmaz." Sesi düz ve hissizdi ve Flail'in bunu fark etmemesini umuyordu.

"Onları çalıştıracaksın. Yeteneklerine güveniyoruz. Kanatların da sana yardımcı olacak."

Kanatları mı? "Bana yardımcı olacak şey dizüstü bilgisayarım, internet ve şeytan ağına erişimim."

"Bu," dedi Flail bilmiş bir gülümsemeyle, "bir seçenek değil. Dizüstü bilgisayarını kullanabilirsin ama o olduğu yerde kalacak. Ağlara erişmeniz gerekirse Bael'inkini kullanabilirsiniz."

Bael'in cihazlarının canı cehenneme. Düşmüş meleğin bölgedeki her bilgisayardaki her tuşa basışını izlediğine şüphe yoktu. Ama CIPHER bilgisayarının hacklenemez ve ağ üzerinde görünmez olmasını sağlamıştı.

"Şimdi," dedi ayağa kalkarken. "Avlamam gereken Memitim var. Azagoth ya devamıza katılacak ya da sevdiği her şeyi kaybedecek."

"Seni kaltak."

Kontrol edilemeyen öfke ona çarptı. Bunu kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Bu şeytani pisliklerin eski hayatını hâlâ umursadığını bilmelerine izin veremeyeceğini biliyordu. Eski arkadaşlarını. Ama masum bir çocuğu öldürdüklerini ve hâlâ Azagoth'un yavrularını öldürmeyi planladıklarını bilmek tüm mantığını ve rahat doğasını yok etti.

Kendini etrafını saran kötülüğe açarak, kötü niyetin yağlı yanığı hücrelerine sızarken coşku ve öfkeyle kükredi. Sonra da ilk ortaya çıkan düşmüş melek yeteneğiyle Flail'e saldırdı.

Avucundan bir ateş akımı fırladı ama Flail bunu görünmez bir kalkanla engelledi. Yer değiştirdi ve bir dizi buz parçasıyla Flail'in savunmasına saldırdı. Lyre yoğun saldırı altında geri çekildi ama Flail'in güçleri aniden çıldırdı ve parçalar temas ettikleri anda asit tozuna dönüşen lanet kartoplarına dönüştü. Bu toz Lyre'ın zemininde, duvarlarında ve tavanında delikler açtı ama Flail'e ya da kalkanına hiçbir şey yapmadı.

"Tüm yapabildiğin bu mu, Cipher?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandı.

Muzaffer bir edayla sırttan Flail, muhtemelen yıkıcı bir vuruş yapmak için elini kaldırdı ama Lyre hücum ederek kendini diğer dişinin üzerine attı. Saldırıya hazırlıksız yakalanan Flail tökezledi ve bir kalp atışı sonra bir çığlık atarak balkonun üzerinden kayboldu.

"Açıklığı koruyun," diye bağırdı ve Lyre'ın bunu yapamadığını çok geç hatırladı. Kendisi de nasıl yapacağını bilemediği için lanet okudu.

Buna gerek olmadığı ortaya çıktı. Flail uçarak yükseldi, onlara gösterişli bir el salladı ve karanlık gökyüzünde kayboldu.

Öfke, adrenalin ve hayal kırıklığıyla titreyerek ona parmağını vurdu. Memitim'i öldürecek ve Azagoth'u uyarmak için bile çaresizdi.

"Kahretsin, ondan nefret ediyorum," diye tersledi Lyre, bakışları Flail'in gittiği yöne kilitlenmişti.

"Ölmesi gerekiyor."

Lyre dişlerini göstererek ona döndü. "O zaman belki de şu virüsler üzerinde çalışmalısın," diye önerdi, gözlerindeki gümüş rengi karararak tunç gibi bir ölüme dönüşüyordu. Cehennem kadar seksiydi ve kendini ona her açtığında daha da büyüyen şeytani tarafı kıpırdandı.

Sakin ol, dostum. Öldürmemiz gereken düşmüş melekler var.

Bu, içindeki seks düşkününü tatmin etmiş görünüyordu ve yenmemiş sandviçine uzandı. Ne de olsa bir erkek enerjisini korumak zorundaydı.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi. "Hadi gidip bir veba salgını yapalım."

On Üçüncü Bölüm

"Lütfen lordum, size her şeyi anlattım!"

Azagoth boynuzu ıslak bir kemik ve et çatırtısıyla kafatasından çekip çıkarırken iblis çığlık attı, kavrulmuş, şişmiş dudaklarından kan fışkırıyordu.

"Bu sonuncusuydu." Azagoth kanlı fildişi parçasını yere fırlattı ve başka bir boynuza çarparak durdu. "Koparacağım bir sonraki çıkıntılı vücut parçası biraz daha güneyde olacak. O yüzden bana bilmek istediğimi söyle."

İblis inledi, yorgunluktan ve Azagoth'un en sevdiği işkence sehпасına kemikli bileklerinden asılmanın verdiği gerginlikten yığıldı. Sheoul'un Islith bölgesinden güçlü bir iblis olan Malachi'nin hediyesi olan maun raf, ofisinin en uzak duvarını süslemek için mükemmel bir şekilde boyutlandırılmış ve ruh tünelinin yanında elverişli bir konumda bulunan güzel bir şeydi. Ancak bu Croucher iblisi tünelden geçmemişti, ruhuna bir griminion eşlik ediyordu.

Hayır, oğulları Journey ve Maddox o piçi kendileri içeri sürüklemişlerdi.

Azagoth'un cep telefonu masasından bip sesi çıkardı. Uygunsuz bir zamanlamaydı ama Lilliana'ya her zaman hemen geri döneceğine dair yemin etmişti, özellikle de şimdi doğum yapmak üzereyken.

"Hey, Hawk," diye seslendi omzunun üzerinden. "Lilli'den mesaj mı geldi?"

Hawkyn birkaç dakika önce Cipher'la ilgili haberlerle gelmişti. O ve Journey bir şekilde Bael'in iblis ağına girmeyi başarmış ve düşmüş meleğe bir mesaj bırakmışlardı. Şimdiye kadar cevap gelmemişti.

Azagoth Cipher'ın durumu hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Bael'in Cipher'ı almasının bir sebebi vardı ve Azagoth kaçırılma olayının onunla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Lilliana Düşmemiş meleklerin genel olarak her yerde avlandığını ve Sheoul'a girmeye zorlandığını söylemişti ve bu doğrudu. İblisler ve düşmüş melekler her yerde Günlerin Sonu için hazırlanıyorlardı, artık bir zaman çizelgesi vardı.

Ama Cipher'ın kaçırılması kişisel bir olaydı, çünkü aklı başında hiç kimse Azagoth'un koruması altındaki birini kaçırmazdı.

Bu da bunu her kim yaptıysa Azagoth'un dikkatini çekmek istediği anlamına geliyordu.

Azagoth onlara dikkatini çekmenin neden çok kötü bir şey olduğunu gösterecekti.

Hawkyn Azagoth'un telefonunu çevirdi ve ekrana baktı. "Evet, ben Lilliana. Akşam yemeği için ne zaman plan yapacağımızı bilmek istiyor. Suzanne'ın bir tarifini senin üzerinde denemek istiyor. Diyor ki...oh, anlıyorum. Senin üzerinde denemek istiyor." Hawk'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ve telefonu bırakıp sanki zehirli bir Croix engereğiymiş gibi geri çekildi. "Bu konuda çok açık sözlü."

Azagoth güldü. Kahretsin, bunu tekrar yapmak doğru geldi. En azından iyi, saf ve hoş olan her şeye gülmek doğru geliyordu. Lilliana yokken komik olan tek şey, bunu hak eden insanların çektiği acılardı.

"Suzanne geçenlerde afrodizyaklar ve yiyeceklerle ilgili bir bölüm yaptı," dedi Azagoth. "Lilliana bunun ilginç olduğunu düşündü."

Hawk, kız kardeşi ve seks aynı konuşmanın içinde geçtiğinde her zaman yaptığı gibi ürperdi. Azagoth bunu anladı. Suzanne onun kızıydı, bu yüzden o da bu konuya girmekten hoşlanmıyordu.

"Bilmek istemiyorum." Hawkyn iblisi işaret etti. "Zaten o adama işkence ediyor olman gerekmiyor muydu?"

"Bunun senin tarzın olduğunu düşünmemiştim." Azagoth'un tüm çocukları onun özel ilgi alanlarını miras almamıştı. Yine de Maddox ve Emerico umut vaat ediyordu.

Hawkyn'in ifadesi karardı. "O piç kız kardeşlerimden birini öldürmeye çalıştı. Kimin için çalıştığını ne kadar çabuk öğrenirsek, onları o kadar çabuk yok edebiliriz."

Azagoth başıyla onayladı. Maddox, Croucher'ın sorgusu için kalmak istediğinde de benzer bir şey söylemişti. Mad, Primori'lerinden birine göz kulak olması için çağrıldığında hayal kırıklığına uğramıştı.

İblis'e geri döndü. "Yani," dedi, ellerinin söz verdiği parçalamayı yapacak pençeleri oluşturmasını izlerken, "sen ve iblis arkadaşlarının insanları terörize ettiğiniz bir gecenin ardından masumca sokaklarda dolaşırken kızıma rastladığınız konusunda hâlâ ısrarcı mısınız? Gretchen'in babası olduğumu bilmiyor muydun?"

Azagoth, insan diyarında yetişmiş küçük çocuklarından biri olan Gretchen'le hiç tanışmamıştı ama artık Sheoul-gra'da güvendeydi ve Gretchen buraya yerleşip yaşadığı şoku atlattıktan sonra kendisini tanıtacaktı.

Azagoth keskin pençelerinden birini iskelet göğsünde gezdirirken iblisin gözlerinde korku titreşti.

Alçaldı ve iblis titremeye başladı. Daha da alçaldı ve sertçe yutkundu, cılız boğazındaki damarlar şişkinleşti.

Aşağıya.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı iblis, gözleri artık vahşileşmişti. Azagoth pençesini yumuşak karın derisine sapladı.

"Tamam... Ne?"

"Onu öldürmek için gönderildik," dedi aceleyle ve şimdi nihayet bir yere varıyorlardı. "Ama onun senin kızın olduğunu bilmiyorduk! Yemin ederim!"

Bu büyük olasılıkla doğrudu. Astlara çok fazla şey söylemek aptalca olurdu, özellikle de bu bilgi onların bir emri yerine getirmekte tereddüt etmelerine neden olacaksa.

Azagoth hoş ve sakin bir sesle, "Sana inanıyorum," dedi. Hatta parmağını duraklatarak iblisin bir anlığına rahatlamasına izin verdi. Umudu hissetmesine izin verdi.

Umut aptallar içindi. Bu yaratık ne olursa olsun korkunç ve acı dolu bir şekilde ölecekti.

Besbelli.

"Memitim'in insan alemindeki tüm çocuklarımı toplaması ve sıranın Gretchen'a gelmesi senin için ne büyük şanssızlık." Ona tam zamanında ulaşmışlardı. Beş dakika sonra cesedi muhtemelen kısmen yenmiş ve bir Alman ormanına ya da tarlasına atılmış olarak bulunacaktı. "Ama şansınızı değiştirebilirsiniz." Sesini boğuk bir fısıltıya indirirken dişlerini göstererek eğildi. "Kızımı öldürmen için seni kimin gönderdiğini söyle bana."

Sessizlik havada asılı kaldı ve Azagoth uzun bir an boyunca iblisin reddedeceğini düşündü. Ama tam elini bırakıp bir şeyleri patlayana kadar sıkmaya başlayacakken, Croucher boyun eğmiş bir inilti çıkardı.

"Bael," diye homurdandı. "Düşmüş melekler Bael ve kardeşi Moloc."

Azagoth gerildi. İsimler şaşırtıcı değildi; Moloc ve Bael yüzyıllardır Azagoth'un sabrını sınıyor, ona ait olan ruhları ellerinde tutmanın yollarını arıyorlardı. Ama Azagoth'un Hawkyn'e dönerken sabrını taşıran şey bu değildi.

"Bael," diye hırladı. "Cipher'ı kaçıran piç kurusu." "O zaman bunların hepsi birbiriyle bağlantılı," dedi Hawkyn ama gerçek bağlantıyı kaçırıyorsun.

Azagoth her şeyi çok net bir şekilde ortaya koydu. "Cipher'ın insan âlemindeki tüm çocuklarımın yerlerine erişimi var."

Hawkyn'in zümrüt gözleri -Azagoth'un gözleri- bu ima kafasına dank edince kocaman açıldı. "İmkânı yok." Başını iki yana salladı. "İmkânı yok. Cipher Bael'e hiçbir şey vermezdi."

"Emin misiniz?"

"Evet. Biliyorum," diye ısrar etti Hawk. "O bize asla ihanet etmez. Size asla ihanet etmez."

Hawkyn arkadaşının masumiyetinden o kadar emindi ki. Azagoth onun kadar emin olabilmeyi diledi. Ya da birazcık emin olmayı. Cipher bir değerdi ve sadıktı. Ama içinde

Azagoth'un binlerce yıllık yaşamında, sadık insanların dönüştüğünü görmüştü. Herkesin bir bedeli vardı... ya da bir kırılma noktası.

Biri kapıya vurdu. "Hawkyn! Baba!"

Journey'nin sesindeki aciliyet Azagoth'un ensesindeki tüyleri diken diken etti. Zihninin bir hareketiyle ağır ofis kapısı açıldı.

Journey aceleyle içeri girerken, "Ne oldu?" diye sordu. "Bu Amelia," diye nefes aldı Journey.

"Kim?"

"Amelia," diye tekrarladı Şahin sefilce. "Kahretsin."

"O senin... ah... sikiklerinden biriydi." Journey bakışlarını yere indirdi ve Azagoth'un içgüdüğü de onunla birlikte gitti. Bunun nereye varacağını biliyordu. "İnsan aleminde bir kız kardeşti. Jasmine'le birlikteydin. Onu almaya gitmiştik. O... o listedeki son kişiydi. O öldü."

Ani öfke Azagoth'un kanını aside çevirdi. Hawkyn'in üzerine yürürken içindeki her şey yandı.

"Hâlâ bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi çarpıktı, sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyordu. "Cipher'ı bulun. Onu hemen bulun."

"Ama baba-"

Azagoth'un içindeki iblis onu kontrol etmeye çalışıyordu ve onu dizginleyecek ruh halinde değildi. Canavar serbest kalmak üzereydi.

"Sana tek bir merhamet öneriyorum oğlum," diye hırladı. "Cipher'ı bul. Onu bul ve öldür. Çünkü yapmazsanız, ben yaparım." Oğulları orada öylece durdu. "Gidin!"

Ofisten dışarı fırladılar ve Azagoth canavarını serbest bıraktı. Bazı kuralları çiğneyecekti ve insanlar çocuklarını öldürmenin bedelini ödeyeceklerdi. Göze göz.

Croucher'larla başladı.

Bölüm On Dört

Lyre ve Cipher'ın onun evinden bilgisayarına ulaşmaları için geçen bir saat içinde Cipher'ın öfkesi, Azagoth'un çocuğunun ölümündeki rolünü geçici olarak arka plana atabileceği kadar körelmişti.

Yine de intikam çok ön plandaydı.

Kanayan bir insanın izini süren bir vampirin dikkatiyle dizüstü bilgisayarını çalıştırdı.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Lyre kapıyı arkalarından kilitlerken sordu.

"Ne, virüs mü yazayım? Tabii ki."

"Bael'in istediği türden virüsler mi?"

Cipher acı bir kahkaha attı. "Hayır. İnsanlar internet başladığından beri bunu deniyor."

"Ama e-postaları ya da dosyaları açtıktan sonra ele geçirilen ya da lanetlenen insanlarla ilgili hikayeler var."

Başını salladı, bunlara aşinaydı. Bunun gibi düzinelerce virüs türü için kod yazmıştı ama güçsüz bir Düşmemiş olarak bunları çalıştırma yeteneğinden yoksundu. Şimdi belki yapabilirdi. Bael'in ölmesini istediği düşmanlar gibi kişileri öldürmek için mükemmel olabilirlerdi.

"Bunlar bireyler için faydalı, ancak kapsamı sınırlı ve süreleri çabuk doluyor. E-postaları silerek ya da uygulamayı kapatarak büyülerin bozulabileceğinden bahsetmiyorum bile. Ama Bael ayrıca bilgisayardan insan dünyasına yayılabilecek ve sonra da yayılmaya devam edebilecek büyülü bir bilgisayar virüsü yaratmamı istiyor. Bu mümkün değil."

En azından öyle olmadığını umuyordu.

"O zaman ne yapıyorsun? Bir veba salgını yaratacağını söylemiştin."

Öyle demişti ama gerçekten de bir vebaya yol açacaktı. Çünkü Azagoth Bael'in onun arkasında olduğunu öğrendiğinde

çocukların ölümüyle Azagoth bir salgın haline gelecekti. Cipher'ın tek yapması gereken, Bael'in düşmanlarına yönelik virüslerden birinin içine bir mesaj saklamaktı. Virüs etkinleştğinde, bir alt program iblis ağı aracılığıyla Azagoth'a bir uyarı gönderecekti. Bael'in bundan asla haberi olmayacaktı.

"Cipher?"

Doğru ya. Ona cevap vermesi gerekiyordu. Muhtemelen ona gerçek planlarını anlatmamalıydı. Kızın yutacağını umduğu saçmalıkları kusmak için ağzını açtı. Ama daha bir şey söyleyemeden kanatları sırtından fırladı, o kadar büyük bir güçle burkuldu ve büküldü ki acı içinde homurdandı.

"Ne oldu?" Lyre ona doğru koştu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Kendi kendilerine ortaya çıktılar ve-"

Derisinin yüzeyinde bir elektrik ürpertisi cızırdarken ve iğne ucu kadar ışık noktaları görüşünü doldururken sözünü kesti.

"Bu da ne...?" Gözlerinin önünde şeffaf camgöbeği glifler belirdi. Rastgele sayılar, harfler ve semboller havada şekil alıyor, bazıları zemini sıyrıp tavana sarılıyordu. Vay anasını.

"Bu bir kod," diye fısıldadı.

"Kod? Ciph? İyi misin?"

Ciph. Ona lakabıyla hitap etmişti. Samimi hissettirdi. Doğru hissettirdi.

Ve şu anda konsantre olması gereken şey bu değildi. Hayır, ortalıkta dolaşan programlama dili çok daha önemliydi.

Çünkü garip.

Gözlerini kırptırdı. Belki de halüsinasyon görüyordu. Lyre sandviçlerin içinde ne olduğunu söylemişti? Şeytan eti ve zebaniler mi? Belki de kötü gitmişlerdi.

"Hey, Lyre... o sandviçler kaç yaşındaydı?"

"Onları dün aldım." Kaşlarını çattı. "Neden?"

Gözlerini kapatarak başını salladı. Belki işletim sistemini sıfırlayabilirdi. Ama hayır, gözlerini tekrar açtığında atmosferik grafiti hâlâ oradaydı.

"Bunu görebiliyor musun?" diye sordu. Lyre etrafına bakındı.

"Neyi görebiliyor muyum?"

"Semboller." Bir grubu işaret etti. "Yeşilimsi mavi semboller."

Kadın gözlerinin içine baktı ve sonra aklını kaçırmış gibi ona döndü. "Ben bir şey görmüyorum. Neler oluyor? Beni garipleştiriyorsun."

"Bilmiyorum. Bu bir çeşit dil." "Dil mi? İblis dili gibi mi?"

"Programlama dili gibi." O izlerken, karakter kümeleri ve varlıklar kendilerini yeniden düzenlediler. Bir Yunan omega sembolü dönerek tilde operatörünün dalgalı işaretine dönüştü ve kodların sıralı bir şekilde dizilmesine neden oldu. Tanık olduğu şey anlam kazanmaya başladığında, "Lanet olsun," diye nefes aldı. "Bu bir büyü. Lanet olsun, bir büyü görüyorum!"

"Bir büyüü nasıl görebiliyorsun?" Dikkatini çekmek için kolunu tuttu ama gözlerini kaçıramadı. "Ne tür bir büyü?"

"Bilmiyorum." Şeytani bilgisayar diline özgü semboller titreşirken diğerlerinin durağan olması büyüleyiciydi. "Bunun bir büyü olduğunu nasıl bildiğimden bile emin değilim. Ya da belki bir lanet." Hawkyn'le birlikte ortaya attığı bir teoriyi hatırladı ve sonunda ona baktı. "Biliyor musun, bazı insanlar evrendeki her şeyin aslında matematiksel kodlardan oluştuğuna inanıyor ve eğer onu görebilir ve ona erişebilirsen, onu kontrol edebilirsin. Yeniden programlayabilirsin. Silebilirsin."

"Bu delilik." Kaşlarını çattı ve bunu tekrar düşünmüş gibi göründü. "Sence bu doğru mu?"

"İnanmıyordum," diye itiraf etti. "Ama aktif büyülerin kaynak kodu olduğuna da inanmıyordum." Bu çok çılgıncaydı. Bu onun eşsiz düşmüş melek yeteneği miydi? Eğer öyleyse, müthiş bir şeydi.

"Peki, gördüğün büyü nedir?" Lyre bir kitap rafına doğru ilerledi. "Belki de kitaplardan biri büyüdür."

Kitaplara bir göz attı ve yan yatmış deri ciltli bir kitabın etrafını küçük kod satırlarının çevrelediğinden emin oldu. Ama bunun odada uçuşan milyonlarca satırlık programlama diliyle bir ilgisi yoktu.

"Kahretsin, internete erişmem lazım. Bunların bir kısmını bulutumda sakladığım çevirmene takabilirsem-" Sert bir nefes aldı, zihni ani netlikle sarsıldı. "Bu internet erişimini engelleyen bir büyü."

Lyre arkasını döndü ve ağzından kaçırdığı için aptallığına lanet etti. Onun düşman olduğunu unutup duruyordu.

Düşman gibi hissetmiyor.

Hayır, hissetmiyordu. Ama Flail de kendini düşman gibi hissetmemiştir... ta ki çok geç olana kadar.

"Şaka yapıyorsun," dedi ve tam "evet, saçmalıyorsun" diyecekken, "Kırabilir misin?" diye ekledi.

Bu beklenmedik bir şeydi. "Benden mi istiyorsun?"

"Evet, tabii ki. Geri koyabilirsin, değil mi? Cipher, bu Hediyen." Kadının heyecanı onunkinin ne olduğunu merak etmesine neden oldu. "Onunla pratik yapmalısın."

"Yani Bael beni kullanmaya zorlayabilir mi? Evet, harika."

Tısladı ve onun kolunu yakaladı. "Bael bunu asla bilmemeli. Yeteneklerinden asla kimseye bahsetme. Özellikle de Bael gibi birine."

"Ona söylemeyecek misin?" Adam ona yan yan baktı. "Sana tüm yeteneklerimi ona rapor etmeni söylemediğine inanamıyorum."

"Biliyordu," diye itiraf etti. "Ama bilmediği şey ona zarar vermez."

Oh, evet öyle. Cipher yemin etti.

"Patronunu pek sevmiyorsun, değil mi?" Onun cevabını beklerken birkaç kişiye odaklandı

koddaki karakterleri yeniden düzenlemek için düşüncelerini kullanıyor.

Hiçbir şey yok. Belki de büyü sesle etkinleştirilmiştir.

Lyre kürk kaplı bir buz bankına oturdu. "Ondan nefret ediyorum."

Bir kulüp kurabilirler. "O zaman neden onun için çalışıyorsun?" Kodu inceledi ve başka bir yol düşündü. "Peki Sheouluc dilinde silmek ne demek?"

"Altun. Onun için çalışıyorum çünkü beni cennetten kovduran insanlardan intikam almak istiyorum."

"Evet, bunu anlıyorum," dedi. "Ama neden Bael gibi dengesiz bir deli? Neden Revenant gibi sıradan bir deli değil?"

"Çünkü intikam almak istediğim insanlar Cennet'te ve Cennet de Revenant'ı destekliyor."

İnce bacaklarını bankın üzerine atarken ona baktı. Daha bir saat önce arasında olduğu bacakları.

Lanet olası Flail.

"Onu desteklemiyorlar," dedi. "Sadece onu Şeytan'a tercih ediyorlar."

Küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Aynı şey."

Hayır, değildi. Cennet'in Revenant gibi müttefiklere ihtiyacı vardı ama duyduğuna göre Yüce Güçler onun yönetimine karışmıyordu. Eğer Revenant birinin bir melekten intikam almasına yardım etmek isterse, Cennet buna kızabilirdi ama sonuçta ona ihtiyaçları vardı.

Tamam, belki de onu desteklediler.

Kadının haklı olduğunu kabul etmek istemeyerek tekrar koda odaklandı ve kurbanı olarak rastgele bir büyük harf seçti. "Altun!"

Kod ona sadece güldü. Gerçek anlamda değil ama öyle hissettirdi.

İç geçirerek Lyre'a döndü. "Peki intikamını aldıktan sonra ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hayatınla ne yapmak istiyorsun? Bael'in Azagoth'a eziyet etmesine yardım ederek mi? Bael'in Azagoth'a işkence etmesine

Armageddon?"

Dizlerini göğsüne doğru çekti, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Gerçekten bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Yani kendini sonsuza dek Bael'e ve onun kötülük imparatorluğuna, sadece intikam almak amacıyla ve sonrasını hiç düşünmeden mi zincirledin? Biraz basiretsizce görünüyor."

Gözlerindeki gümüş hançer gibi parlayarak dik dik baktı. "Peki, merhaba, bunu yapmadan önce bir Primori'yi mahvetmenin sonuçlarını düşündün mü? Yoksa kendi kendini tatmin etmeye ya da kendini yok etmeye mi kararlıydın?"

"Touché," diye mırıldandı. "Ama kendimi savunmak için söylüyorum, asla ikiyüzlü olmadığımı söylemedim." Bu, ondan bir gülümseme kopardı ama mesafeliydi. Sinirlerine dokunmuştu. Maddox bilgi almak için baskı yapmaya devam etmenin en iyi zaman olduğu konusunda ısrar etti. Cipher her zaman bunun tam tersinin doğru olduğunu düşünmüştü ama yine de bir şans daha verecekti. "Konu dışı olacak ama Flail senin koğuşları ayarlayamadığını söylerken ne demek istedi?"

"Hiçbir şey," dedi sarsak bir omuz silkmeye. "Bu benim becerilerim arasında değil."

Garip görünüyordu. Perdeler var olan en temel büyü türüydü. Elbette, bir tanesini nasıl kuracağını bilmiyordu ama bunun nedeni düşmüş melek güçlerine sadece bir günlüğüne erişebilmiş olmasıydı. Bir ya da iki gün içinde bunları iyice kavraması gerekirdi. Lyre bu bilgiyi yıllar önce edinmiş olmalıydı.

"İlerlemen nasıl?" Ayağa fırladı. Belli ki başka bir şey hakkında konuşmaya hazırdı. "Kodlardan herhangi birini silebildin mi?" Adam başını sallayınca, kadın başını eğdi ve "Dokunabiliyor musun?" diye sordu.

"Daha önce denedim. Elim içinden geçti." Birden Cennet'te üç boyutlu programları nasıl manipüle ettiğini hatırladı ve aklına bir fikir geldi. "Ama belki de onlara dokunmama gerek yoktur."

Parmak uçlarına enerji toplarken kanatları titredi ve sanki bir gruba vurmaya çalışıyormuş gibi uzandı.

karakterler. Titreştiler ve bu sefer daha sert bir şekilde tekrar denerken nefesini tuttu.

Evet!

Üç rakam ve şeytani bir glif ana gruptan ayrılarak havada asılı kaldı. Hedefini sembolleri manipüle etmekten onları yok etmeye çevirerek, her bir kod satırını işaret etti ve parçalanıp parıltılı bir ışıltıya dönüşmelerini izledi.

"Ben yaptım!"

Lyre dik oturdu. "Artık burada internet var mı?"

Kalan son kod satırlarını da patlattı. "Yapmalıyız." Bilgisayarına döndü ve bir bağlantı aradı. Sinyal yandığında bir çığlık attı. "Aktif bir iblis ağımız var, bebeğim."

Aylardır ilk kez heyecanlı ve umutluydu, doğruca özel gelen kutusuna gitti. Ivır zıvır. Ivır zıvır. Daha fazla çöp.

Ve Hawk'tan bir e-posta, yedi ay öncesine ait.

Seni arıyoruz.

Hepsi bu kadardı. Dört kelime. Ama o dört kelime her şey demekti.

Hawk'tan bir tane daha, altı ay öncesine ait.

Seni arıyoruz.

Vazgeçemediklerini anlaması için her ay bir tane olmak üzere daha fazlası vardı. Ama en sonuncusu kalbinin bir dakikada bir mil pompalamasına neden oldu.

Seni bulduk. Bedora geçit anahtarını çevir.

Deli gibi sııttı. Hawkyn ve Journey, Bael'in özel ağına girmiş ve Cipher'a güvenlik sistemini kapatmanın bir yolunu vermişti. Cipher'ın sadece ona erişmesi gerekiyordu.

"Um...Cipher? Neler oluyor?"

Lyre'ın sesindeki aciliyetten telaşlanarak başını kaldırdı. Bir zamanlar opak olan duvarlar şeffaflaşmaya başlamıştı ve aniden bir klakson çaldı.

Kod... oh, lanet, oh, kahretsin!

"Arıza emniyetini kaçırdım." Nasıl bu kadar aptal olabilir?
"Ne?"

Parmakları klavyenin üzerinde uçuştı. Bir mesaj iletmesi gerekiyordu. Hızlıca. "Büyüde, büyü bozulduğunda alarmı tetikleyen bir kod vardı."

Kapı patlayarak açıldı ve silahlarını çekmiş zırhlı muhafızlar içeri doluştu.

O. Oldu. Sikildi.

On Beşinci Bölüm

Arkadaşı Cara bebek Aleka'yı kucağına alırken Lilliana dizüstü bilgisayarının kamerasına gülümsedi. "Sheoul-gra'ya döneli sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama yemin ederim büyümüş."

Cara, Cennet koyunlarının altın yünlerinden yapılmış bir battaniyeye sarılmış olan bebeği kolunun arasına alarak şefkatle pembe yanağını okşadı. "Ben de öyle düşünüyorum." Avucunu karnının üzerinde gezdirirken Lilliana'nın göğsünde bir özlem kıpırdandı. Kendi çocuğunu kucağına almak için sabırsızlanıyordu. Sadece bir ay kalmıştı. O ve Cara birbirlerinden birkaç gün sonra gebe **kalmışlardı** ama bir melek olarak Lilliana fazladan dört ila beş haftalık gebelik süresi vardı.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz," dedi. "Aramak için fırsat bulduğunuza çok sevindim."

"Keşke burada olsaydın." Cara iç çekti. "Etrafımda olmanı özlüyorum. Malefiz de seni özlüyor. Adada seni arıyor ve mızızlanmayı bırakmıyor."

Suçluluk ve keder Lilliana'nın kalbini sıkıştırdı. Zavallı Mal kendini terk edilmiş hissediyor olmalıydı. "Belki de onu buraya göndermelisin. Azagoth'un bunu sorun etmeyeceğinden eminim. Zaten cehennem köpekleri İç Mabet'e uğramıyor değiller."

"Emin misin?" Lilliana'nın başını sallaması üzerine Cara devam etti. "Azagoth'la işler nasıl gidiyor? Seni gördüğünde ne yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Kızacağını düşünmüştüm," dedi Lilliana. "Ama neden ayrıldığımı ve ona hamile olduğumu neden söylemediğimi anladı."

Bu tam olarak doğru değildi, çünkü henüz bu konu hakkında konuşmamışlardı. Azagoth bu konuyu açmamıştı ama o da çok meşguldü. Konuşma yaklaşıyordu ve o da bunu biliyordu.

"Peki seni ilk gördüğünde tepkisi ne oldu?"

Lilliana'nın yanakları yandı. "Şok oldu..." "Peki ya

sonra?"

"Sonra beni balkona uçurdu ve kıyafetlerimi yırttı."

"O yapmadı!" Cara güldü. "Vay canına. Bu kulağa leziz bir skandal gibi geliyor ve tam da Ares'in beni dokuz ay boyunca görmedikten sonra yapacağı bir şey. Bebek hakkında ne hissediyor?"

Lilliana arkasından gelen ayak seslerini duydu ve gelenin Azagoth olduğunu anladı. Kapının dışında bekleyen koruması başka birinin içeri girmesine asla izin vermezdi. Bir kalp atışı sonra Azagoth'un derin sesi odada yankılandı.

Elleri Lilliana'nın omuzlarına inerken, "Oğlumuzun ya da kızımızın gelmesi için sabırsızlanıyorum," dedi.

Uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Döndüğünden beri çok sevecen ve özenli davranıyordu. Daha da iyisi, duyguları kontrolden çıkmadan önce bile olmadığı kadar açıktı.

"Peki," dedi Cara, "ikinizin birlikte biraz zaman geçirmesine izin vereceğim." Burnunu kırıştırdı. "Sanırım birinin bezinin değişmesi gerekiyor." Azagoth'a baktı ve güldü. "Az önce büyük kötü Azrail'in bebek bezi değiştirdiğini hayal ettim. Bu beni haftanın geri kalanında iyi bir ruh halinde tutacak." El salladı. "Sonra konuşuruz!"

Ekran karardıktan sonra Lilliana sandalyesinde dönerek Azagoth'a baktı. Gündelik kıyafetleri içinde çok yakışıklı görünüyordu; siyah kot pantolonu, kömür rengi Henley'i ve savaş botları ona kimsenin ölümcül bir tehlikeden daha azıyla karıştırmayacağı rahat bir hava veriyordu.

"Bu güzel bir sürpriz oldu," dedi. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Ara verme zamanı gelmişti ve seni görmek istedim." Derin zümrüt gözleri ciddileşti. "Sanırım konuşma vakti geldi."

Oh. Bunu dört gözle beklemiyordu. Hem de hiç. "Sana hamile olduğumu neden söylemediğimi bilmek istiyorsun."

Kitap okumak için kullandığı şezlonga uzandı, bacaklarını açtı, ön kollarını dizlerine dayadı.

"Neden gittiğini biliyorum ama bunu benden neden sakladığını bilmiyorum."

Ne söyleyeceğini düşünürken koltuğunda kıpırdandı. Garipti; Yunanistan'dayken her gün ona ne söyleyeceğine hazırlanırdı. Kafasında tekrar tekrar düşünmüştü. Ama şimdi hiçbir şey bulamıyordu.

"Sanırım..." Nefes aldı, kendini destekledi. "Sanırım ilk başta çok erkendi. Düşünecek başka bir şey olmadan sorunlarını çözmeni istedim. Bu yüzden göstermeye başladığımda sana söylemeye karar verdim, ama seninle her konuştuğumda... yapamadım. Tüm çocukların için çok endişeleniyordun. Birçoğu tehlikede idi ve sonra asla birlikte bir çocuk sahibi olamayacağımızı söyledin... Çok gerildim."

Uzun bir süre sessizce oturdu. "Bunu hatırlıyorum," dedi sessizce. "Maddox ve Emerico pislik yapıyordu ve sonra Meera öldürüldü." Sesi alçaldı ve dumanlı bir ton aldı. "Kötü bir gündü." Uzandı ve onun elini tuttu. "Ama yanılmışım. Hayatımda senden ve çocuğumuzdan daha çok istediğim bir şey yok ve sana yemin ederim, ikinizin de güvende olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum," dedi. "Sheoul-gra'da birinin genç oğullarınızdan birini öldürdüğünü ve sizin de çılgına döndüğünüzü biliyorum. Ama koruma gerçekten gerekli mi? Katilin düşmüş bir melek olması gerektiğini kendiniz söylediniz ve hepsini dışarı attınız."

Geriye kalan tek düşmüş melekler onun güvenilir yardımcıları ve onların eşleriydi. Bir avuç Düşmemiş de kalmıştı ama onlar da yıllardır onunla birlikte cennete geri dönmeye çalışanlardı ve eğer çocuklarını öldürüyorlarsa bu mümkün olamazdı.

"Seninle işimi şansa bırakmayacağım." Sözleri kesik kesik ve güçlüydü; tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bu savaşı kazanamayacaktı ve nihayetinde bir gölgeye sahip olmak o kadar da can sıkıcı değildi.

"Tamam." Kaderine razı olarak onun elini sıktı. "Ne olursa olsun, sana bebekten bahsetmediğim için üzgünüm. Ama," diye ekledi, "gittiğim için pişman değilim. Gitmem gerekiyordu. Ve senin de buna ihtiyacın vardı."

Alçak bir hırıltı göğsünü titretti. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Adamın elini dudaklarına götürürken güldü. Bu, umduğundan bile daha iyi gitmişti. "Neden günün geri kalanında izin almıyorsun? Kronoglass'ı çalıştırıp bizi sıcak, güneşli ve özel bir yere götürebilirim."

"Belki sonra," dedi ve ona ruh hali hakkında çok şey anlatan şakacı bir göz kırptı. Genelde şakacı tavrı kedinin fareyle oynadığı türdendi. "Bazı VIP ruhlar geliyor."

"VIP ruhlar mı?"

Gözlerinde bir gölge titreşti ve gülümsedi, kadının tüylerini diken diken eden hastalıklı, kötü niyetli bir gülümsemeydi bu. "Moloc ve Bael'in oğulları. Bölgelerinin prensleri."

İnançsızlıkla nefesi kesildi. "Ne? Nasıl? Sen mi gönderdin griminions for them?"

"Griminionlar sadece ruh biçer. Öldürmezler." Gülümsemesi daha da koyulaştı. "İç Mabet'ten ruhlar gönderdim."

Bu kez nefesi boğazında tıkanı, yaşadığı şokun yoğunluğuyla bir anlığına orada hapsoldü. "Reenkarne olmadıkları sürece ruhları serbest bırakmak yasak değil mi?"

"Cennet öğrenmezse yasak değildir." Hâlâ yasak olduğunu iddia edebilirdi ama telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Onaylamıyor musun?"

"Hayır, elbette değil," dedi şiddetle. "Moloc ve Bael çocuklarınızı öldürten canavarlar. Onların oğulları adil bir oyun." Durakladı. "Onlar kötü, değil mi?"

"Journey ne diyor? Mucho evil? Onlar öyle." Telefona bakıp sırtıttı. "Buradalar."

"Onlarla ne yapacaksın?" Sanki tahmin edemiyormuş gibi. Kedi fare oyunu oynayacaktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Pek sayılmazdı ama Azagoth'un ketum yapısı onu terk etmesinin nedenlerinden biriydi ve Skype üzerinden konuştukları aylar boyunca, kanlı detayları bilmesine gerek olmasa da, onun gerçekte ne olduğundan "korunmak" istemediğini açıkça belirtmişti.

"Sanırım babalarının çocuklarınızı neden öldürdüğünü anlatmaları için onlara işkence edeceksiniz." Onun başını sallaması üzerine, "Herhangi bir teorin var mı?" diye sordu.

"Bir darbe planladıklarından ve Şeytan'ı serbest bırakıp Revenant'ı yok etmede rol oynamamı istediklerinden şüpheleniyorum."

Bu hiç hoş değildi. "Haklıysan ne yapacaksın?"

"Yanılıyorsam ben de aynı şeyi yaparım." Ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. "Ne olursa olsun, Bael ve Moloc ölecek."

* * * *

Ruhları yok etmenin bir bedeli olması berbattı ama Şeytan'ı bir damla güçle takviye etmek Azagoth'un bugün ödemeye fazlasıyla razı olduğu bir bedeldi. Bael ve Moloc'un oğulları birer canavardı ama bundan da öte, onların karanlığı Şeytan'a geri dönecek ve o piç kurusu Azagoth'un sorumlu olduğunu bilecekti. Bu bir tür mesajdı, Azagoth bunun yerine Şeytan'ın yavrularını yok etseydi daha iyi olabilecek bir siktir gitti.

Bir saat sonra Azagoth, Hawkyn'in onu beklerken yerde bir delikte volta attığı kütüphanesine girdiğinde hâlâ ciddi bir ruh yok edici yakıyordu.

Azagoth daha kapıyı kapatmadan Hawk, "Cipher'dan haber aldım," dedi.

"Ondan haber aldın mı? Onu öldürmen gerekiyordu." Hawkyn Azagoth'un keyfi yerinde olduğu için şanslıydı çünkü Cipher'ın ölmesini gerçekten ama gerçekten istiyordu.

Hawkyn telefonunu uzattı. "Bunu gönderdi. Sanırım acelesi vardı ama ana fikri anladım."

Liste çıktı. Çocukları kurtarın. Bael, Memitim'in peşinde. Azagoth gözlerini devirdi. "O bir şeytan evlat. Ona güvenemezsin."

Hawkyn, "Sen de kötüsün," diye işaret etti.

"Aynen öyle. Yoluma çıkan ya da benim olana zarar vermeye çalışan herkesin canına okuyacağım. Yalan söyleyeceğim, hile yapacağım ve öldüreceğim. Aşmayacağım hiçbir çizgi yoktur. Cipher'ın da aynısını yapacağını düşünmüyor musun?"

"O uzun süredir Gerçek Düşmüş değil. Bizim için kayıp değil." Telefonunu geri aldı ve kaydıldı. "Ayrıca Journey'nin yerleştirdiği böceklerle güvenlik sistemini devre dışı bıraktığında griminionların girmesini engelleyen korumaları yıkabileceğini düşündüğünü söylüyor."

Güvenlik sisteminde bir hata olduğunu bilmiyordu ama bunun pek de önemi yoktu. Yine de koğuş meselesi merak uyandırıcıydı. Bael ve Moloc'un griminionları uzak tutma becerisi, on yıllardır bölgelerinden hiçbir ruhun toplanmadığı anlamına geliyordu. Azagoth'un düşmüş meleklerin oğullarını yakalamak için Sheoul-gra'dan saldırdığı ruhlar bile girememişti. Onlar Sheoul'un diğer bölgelerinde dolaşırken erkekleri almak zorunda kalmışlardı.

"Cipher bunu ne zaman yapabilir?" Azagoth sordu.

"Bilmiyorum. Ona ulaşmaya çalıştım ama cevap vermiyor."

Kapıya bir vuruş oldu ve Z'nin sesi kalın ahşabın arkasından gürledi. "Az önce Reaver ve Revenant'ın yolda olduğu haberini aldım."

Z daha konuşmayı bırakmadan Azagoth'un kemikleri bir diyapazon gibi titreşti ve bir nükleer enerji patlaması ona çarptı. Onlar buradaydı. Hay sikeyim. Hiç havasında değildi. Konu o dangalaklarla uğraşmak olduğunda hiç havasında değildi.

"Ben gidiyorum." Hawkyn ya Reaver ve Revenant'ı kaçırmak ya da Azagoth'tan uzaklaşmak için endişelenerek kapıya yöneldi

Cipher'ı tekrar öldürmesini söylemeden önce. Belki ikisi de. "Ciph'ten haber alırsam sana haber veririm."

Kapıyı hızla açtı ve bir de ne görsün, Cennetin Prensi ve Cehennemin Kralı tam kapının önünde duruyordu.

Kısa bir süre başlarını salladıktan sonra Reaver ve Revenant içeri girdiler.

"Vay, vay," dedi Azagoth. "Bunlar Harika İkizler değil mi?" "Ne?" Revenant sordu.

Reaver, "Cumartesi sabahı çizgi filmlerinden bir kardeş süper kahraman takımı," diye açıkladı. "Düşmemiş olduğum zamanlarda, Wraith bana bu tür şeyleri çok izletirdi."

"Bu harika," dedi Revenant. "Benim büyüdüğüm Cehennem'de çizgi film gibi eğlenceli şeyler yoktu."

Reaver kardeşine öfke dolu bir bakış fırlattı. "Bunun peşini bırakamıyorsun, değil mi?"

Revenant siyah deri pardösüsünün içinde omuz silkti. "Hâlâ ağrıyan bir nokta var." Ateşin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye oturdu.

"Orası benim yerim," dedi Azagoth. "Çekil."

"Her neyse, Sheldon." Ellerini havaya kaldıran Revenant kanepeye doğru kaydı. Reaver'ın şaşkın ifadesi karşısında Rev tekrar omuz silkti. "Ben sitcomları severim. Beni dava et."

"İkinizin işi bitti mi?" Azagoth sordu. Bıkkınlık hakkında konuşmak. "Belki bana neden burada olduğunuzu söyleyebilirsiniz?"

Reaver ona döndü, vücudu gergin, ifadesi ciddi. "Sheoul-gra Anlaşması'nda kararlaştırılan sınırlarınızı zorlamamanız konusunda sizi uyarmak için buradayım."

"Ne dediyse o." Revenant çizme giymiş ayaklarını sehpa vurdu, Reaver ne kadar gerginse o kadar rahattı.

"Cennet en güçlü meleğini ve Sheoul'un efendisini gönderdiğine göre durum ciddi olmalı."

Revenant bir kahkaha attı. "Cennet beni hiçbir yere göndermiyor Ruh Adam. Buradayım çünkü bu benim de krallığımı ilgilendiriyor."

Reaver avucunu alevlerin üzerinde salladığında ocaktaki ateş çatırdadı ve tısladı. Ateşin ne kadar sıcak yandığını fark etmiş miydi? Aylardır soğuktu, alevleri soluk maviydi ve Lilliana yokken Azagoth'un kalbini yansıtıyordu.

Çevresinin ruh haliyle bu kadar bağlantılı olmasından, gözlemci bir göze ya da yarım bir beyne sahip olanlar tarafından bu kadar kolay okunabilmesinden nefret ediyordu.

Reaver ateşten uzaklaştı. "Ruhları Sheoul'a saldınız," dedi hemen konuya girerek. "Melek Konseyi küplere bindi. Biz de sana bu işi bırakmanı söylemek için buradayız."

"Konseyin canı cehenneme," diye homurdandı Azagoth. "Bael çocuklarımı öldürüyor. Ailemi savunmaya hakkım var."

"Sadece Sheoul-gra sınırları içinde."

Azagoth acı bir kahkaha attı. Bu kadar kısıtlayıcı kuralları kabul etmekle aptallık etmişti. "Sen ne yapardın, Reaver? Bael Limos'u öldürseydi ne yapardın? Ya da Logan'ı? Ya da çocuklarından veya torunlarından birini? Sırf bir parşömen parçasını imzaladın diye Cennet'te oturup hiçbir şey yapmaz mıydın? Sen ki hiçbir kurala uymadın... hiç?"

Reaver, "Ailem için çiğnemeyeceğim hiçbir kural yoktur," dedi.

"Ama bu konuda bu kadar bariz olamazsın," diye araya girdi Revenant. "Eğer intikam alacaksan, kinini kullan. Kimsenin haberi olmaz. Ama dostum, ruhları serbest bırakırsan sismik alarmlar çalmaya başlar."

"Ruhlar gerçekten umurumda değil." Reaver, Revenant'ın ayaklarını kenara itti ve kanepenin diğer ucuna oturdu. "Melek Konseyi'nin sakinleşmesi gerekiyor. Ama Bael... o ölemez."

"Oh, ölebilir," diye söz verdi Azagoth. Ölecekti. Yakında.

"Yani hayatta kalması gerekiyor."

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Yine de, muhtemelen bilmeli ve muhakeme arkasında Reaver'ın gülünç

Duyuru. "Veriyorum. Bael neden nefes almaya devam etsin ki?" Reaver sıkıntılı görünüyordu. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Azagoth meleğe baktı. "O zaman neden-"

"Onu Moirai'ler çağırdı," diye duyurdu Revenant sıkılmış bir ses tonuyla, sanki Moirai'ler, en vahim durumlar dışında kimseyle konuşmalarına izin verilmeyen efsanevi melek kahinler, Reaver'dan çay istemişler gibi.

Azagoth şimdiye kadar onların bir efsane olduğundan şüphelenmişti. Başka bir düzlemde ve aynı anda tüm zaman çizgilerinde yaşayan tecrit edilmiş melekler mi? Evet, saçmalık.

Ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Reaver, "Mevcut zaman çizgisinde istikrarsızlık görüyorlar," dedi. "Bael'in ölümünün daha da fazla istikrarsızlığa neden olacağını vurguladılar."

"Ve neden hakkında hiçbir şey bilmediğim ve Son Savaş'ta ve sonrasında Cennet'in lehine olduğu açık olan bir zaman çizgisinin istikrarsızlaştırılması umurumda olsun ki?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum, kardeşim," dedi Rev. "Eğer bir şey cennet için iyiye, bu benim için kötü olduğu anlamına gelir."

"Ortak bir amacımız varken ve bu da Şeytan'ın Son Savaşı kazanmasını engellemekken olmaz."

"Evet, Kaderlerinizin ne diyeceği umurumda değil." Reaver küfredince Azagoth konuşmayı kesmek için elini kaldırdı. "Sakin ol Halo. İntikamımı almam için Bael'in ölmesi gerekmiyor. Onu sonsuza kadar canlı ve acı içinde tutabilirim."

Revenant ayağa kalktı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Azagoth ikisinin arasına baktı. "Aramız iyi mi?"

"Evet," dedi Reaver. "Ama dikkat et. Ne yaptığın umurumda değil ama Melek Konseyi'nin canı sıkıldığında kötü adam ben olmak zorundayım."

"Hadi, kardeşim." Revenant kapıyı açtı. "Canım hamburger çekti."

Reaver'ın tek derdi fast food bir öğle yemeğiydi ve vedalaşmaya bile gerek duymadan oradan ayrıldılar.

Onlar gider gitmez seslendi, "Lilli? Orada olduğunu biliyorum."

Kütüphanenin arka tarafındaki gizli panel kayarak açıldı ve utangaç, muhteşem, hamile bir melek dışarı çıktı. "Özür dilerim. Kulak misafiri olmak istememiştim. Sizi görmek için sızıştım ve konuşmalarınızı duydum."

"Kütüphaneye gelmek için aniden gizli geçidi kullanma ihtiyacı mı hissettin?" Adam ona "saçmalama" der gibi baktı. "Korumanı ekiyordun, değil mi?"

Kızarma nezaketini gösterdi. "Belki."

Ona doğru yürüdü, elleri karnının üzerindeydi. Avuçlarının altında bebek kıpırdadı ve hareketi hissetmek için uzandığında, çocukla arasında oluşan anlık bağ karşısında kalbi durdu.

"Grim Junior yine seninle mi konuşuyor?" Bir kaşını kaldırdı. "Grim Junior mı?" "Ondan nefret mi ediyorsun?"

"Evet."

Gülüşü ofisini ve kalbini doldurdu. Ona tekrar kavuşmak çok güzeldi. "Sanırım isimler hakkında konuşmalıyız, değil mi?"

"Yakında," diye söz verdi. "Şu anda yapmam gereken çok şey var." "İntikam çok zaman alıyor sanırım." Kadın Reaver ve Revenant'ın az önce geçtiği kapıya baktı. "Onu alma planlarınıza gölge düşürmek istiyor gibiler. Ne yapacaksınız?"

"Ne düşünüyorsun, sevgilim?" Onun yanağını avuçladı ve başparmağıyla pürüzsüz tenini okşadı. Ona dokunmayı bir daha asla hafife almayacaktı. "Söyledikleri her şeyi görmezden geleceğim ve Bael'i öldüreceğim elbette."

Ve Cennet'in onu durdurmaya çalışmasına cesaret etti.

On Altıncı Bölüm

Bael'in büyük salonunun dışındaki antre buz gibiydi. Lyre soğuğu insanlar gibi hissettiğinden değil, tüm o dış gıcırtiları, hipotermi ve ölümle birlikte. Ama yine de oldukça rahatsız ediciydi ve ileride olabileceklerin dehşetiyle birleştğinde, titremekten kendini alamıyordu.

Bael onu neredeyse on iki saat boyunca burada bekletmişti. Cipher'ın kaderi hâlâ bilinmiyordu. Günün tek parlak noktası, kölelerinden biri oğlunun Azagoth'un ellerinde öldüğü haberini getirdiğinde ortaya çıkmıştı. Bael'in öfkeyle kükremesi ve haberciyi öldürmesi ona uzun zamandır yaşadığı en büyük zevki vermişti.

Sonunda büyük salonun devasa kapıları açıldı ve Bael'in Ramreel muhafızı içeri girmesi için işaret etti.

Zeminde yürürken nefesini, nabzını ve ter bezlerini kontrol etmek için elinden geleni yaptı; botları kemiklere ve dişleri koyu sarı fayanslara çarpıyordu.

"Lordum," dedi ve düşmüş meleğin daha fazla kemik ve dişten yapılmış bir tahtta oturduğu kürsüye ulaştığında derin bir şekilde eğildi. Kurumuş melek kanatları tahtın arkasını oluşturunuyordu, sararmış tüyler eski kurumuş kanla noktalanmıştı.

Hiç vakit kaybetmedi. "Azagoth'un oğlumu ve yeğenimi öldürdüğünü yeni öğrendim, bu yüzden çok kötü bir ruh halindeyim. Beni kızdırma Lyre," diye uyardı. "Bana Cipher'ın iblisweb bloğunu nasıl devre dışı bıraktığını anlat."

"Bilmiyorum," diye sakince yalan söyledi, burada bir değeri olan birkaç becerisinden birine güvenerek. "İstediğin virüsler üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarını kullanıyordu ve bir de baktım ki adamların odaya dalmış."

"Onu izlemiyor muydun?"

"Tabii ki onu izliyordum," diye tersledi. "Ama tüm bu teknolojik şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyorum."

Verdiği cevap onu yatıştırmış görünüyordu, belki de doğru olduğu için. E-posta ve arama motorlarını kullanabiliyordu ama geri kalan her şey onun için Stonehenge'in amacının insanlar için olduğu kadar gizemliydi.

Bael sandalyede arkasına yaslandı, daralmış bakışları bir silah gibi ona kilitlenmişti. "Hiç virüs yarattı mı?"

Başını iki yana salladı. "Karmaşık olduklarını ve zaman alacağını söylüyor."

"Zaman mı?" Alaycı bir ses çıkardı. "Bilgisayar becerileri ve kanatlarıyla birlikte gelen veba yeteneğiyle, parmaklarını sıklatıp istediğim şeyi bulabilmeli. Oyalanıyor. Oyalıyor ve ben de onu öldüreceğim! Onu kesip derisini yüzeceğim ve..."

Çılgınca, kaotik bir teğet geçti ve o çılgınca bir buhar bırakırken sessiz kalacak kadar onu iyi tanıyordu.

Sonunda işi bittiğinde, Cipher'ı birkaç düzine şekilde sakatlayacağına ve/veya öldüreceğine söz verdikten sonra, çekingen bir tavırla sordu: "Kanatlarıyla birlikte hangi yeteneklerin geldiğini nereden biliyorsun? Cipher henüz tüm yeteneklerinin farkında bile değil."

Bael tahtının kolunda duran bir kâseye uzandı ve pıhtılaşmış kan damlayan dikdörtgen bir şey çıkardı. Tiksinerek yutkundu ve içinde kötülük yeşermeye başladığında iğrenç şeylere karşı bir tat geliştirmeyeceğini umdu.

"O kanatların neler yapabileceğini biliyorum çünkü onlar Cipher'ın değil." Sanki az önce gözbebekleri patlayana kadar Cipher'ı kaynatmak için çığlık atmamış gibi sakin bir şekilde konuştu. "Onlar Asher'a aitti."

"Asher mı? O geçen yıl öldürüldü-" Cipher'ın kanatlarının dibindeki yara izlerini hatırlayarak şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Onun kanatlarını kestin, değil mi? Onları kestin ve Cipher'a naklettin." Çok tuhaf. "Ama neden?"

Bael kanlı parçayı ağzına attı ve çiğnedi. "Asher'ın özel yeteneklerine ihtiyacımız vardı ve Cipher mükemmel bir alıcı oldu."

Şaşırmaması gerekirdi ama lanet olsun, bu çok sinsice bir şeydi. Daha önce kanat nakli diye bir şey duymamıştı. Ama bu Cipher'ın güçlerinin ve uçma yeteneğinin neden bu kadar kontrolden çıktığını açıklıyordu.

"Peki bilgisayar virüsünüzü tam olarak nasıl kullanacaksınız?"

Bael bir şeyler geveledi ve yutkundu. "Virüslerinin ne yaptığına bağlı."

"Belki de bir dilek listesi hazırlayabilirsin," dedi alaycı bir tavırla.

"Bu iyi bir fikir, aşkım!" Adam ayağa fırladı ve kadının bir adım geri atmasına neden oldu. "Cennette çalıştırılacak bir virüs yapabildiğini düşünsene." Çılgınca bir coşku gösterisiyle kollarını başının üzerine kaldırdı. "Harika!" Ona sırtıttı. "İşte intikamını böyle alabilirsin."

Vay canına. Bu müthiş bir intikam olurdu. Kız kardeşinin ve onu mahkûm eden piçlerin cezasını çekmesini istiyordu ama Cennet'te bir veba salgını başlatmak, İncil ölçeğinde bir yıkıma davetiye çıkarabilirdi. İlk kez, Moloc'un kardeşinin deliliğini yatıştırmak için burada olmasını diledi.

"Evet," diye mırıldandı tekrar yerine otururken. "Cipher'a melekleri etkileyecek bir virüs istediğimi söyle. Ve milyonlarca insanı etkileyecek başka bir virüs. Ve yine tek tek iblislere ve düşmüş meleklerle gönderilebilecek bir tane daha." Sanki sözünü ettiği kitlesel yıkımı hayal ediyormuş gibi gözlerini kapadı. "Tarihteki en güçlü düşmüş melek olacağım."

Şeytan'ı saymazsak tabii. Ve aslında, eğer Cipher tüm bunları yapabilseydi, tarihteki Şeytan'dan sonra en güçlü düşmüş melek olurdu. Böyle bir güçle dünyayı yönetebilir.

"Lordum... izin verirsiniz." Boğazını temizledi. "Cipher nerede?"

Sanki evrensel egemenlik planının kilit noktasını unutmuş gibi gözlerini kırptırdı. "Ah. Şifre. İşkence Adası, belki?" Kasenin içindekileri karıştırmak için uzun bir tırnağını kullandı. "Flail onunla oynamak istedi. Acele edersen onu yakalayabilirsin."

Kahretsin!

Kapıya doğru yöneldi ama adam onu geri çağırdı. "Cipher iblis ağına erişebilir, ama sadece benim ağım," dedi. "Adamlarım her hareketinizi izleyecek."

"Elbette." Tekrar gitmek için döndü.

"Peki ya Lyre?"

Onun ses tonuyla içi jöleye dönüştü. Bu onun sadist sesiydi. Kör bir bıçağın kemiği kazıması gibi ses çıkaran. "Evet lordum," diye fısıldadı.

"Bana ait olduğunu biliyorsun."

Nefretini ve dudaklarına yerleşen "Canın cehenneme, seni pislik" sözünü yuttu ve bunun yerine zorunlu bir "Evet, lordum" dedi.

On milyonuncu kez, arzuladığı intikamı almasına yardım ederse ona sonsuza kadar dilediği sıfatla hizmet etmeyi kabul ettiğine pişman olmuştu. Öfke ve kederden aklını kaçırmıştı ve sonsuza dek her sıfatla hizmet etmenin sonuçları ilk kez gerçekten yüzüne çarpıyordu.

"Senin her şeyin bana ait," dedi ve aklı anında Flail'e gitti, onu yatakta bulduğunu söylemiş olmalıydı. "Bekaretin de dahil."

O biliyor mu? Şok nefesini kesti ve ardından omurgasına aldığı bir darbeye yere yığılıp soluk soluğa kaldı. Ağır ayak sesleri gök gürültüsü gibi düşüyor, yaklaşıyor, yıkımla tehdit ediyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bir şey onu yere yapıştırdı ve Bael'in kanlı çizmelerinin başının yanında durmasını sadece izleyebildi. Adam eğildi, sıcak, kokuşmuş nefesi kulağına üfledi.

"Bana herhangi bir şekilde ihanet edersen, bekaretini kılıçla alırım. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Adam saçlarını okşarken kadının tüyleri diken diken oldu. "Ama Şeytan'ı kurtarmak için Cipher'ı kullanmama yardım et ve onun yanında hizmet ederken kraliçemiz sen ol."

Oh, Tanrım. Onu doğru duymuş olamazdı. "Kraliçemiz mi?"

"Moloc ve ben. Biz biriz." Moloc onu saçlarından acı verici bir şekilde çekerek ayağa kaldırdı ve kapıya doğru fırlattı. "Git. Virüslerimi yap."

Ayaklarını altına aldı ve bir kalp atışında kapıdan çıktı.

Ramreel muhafızı, köşeyi dönene kadar boncuk gözlerle onu izledi, orada tökezleyerek durdu, dizlerini tuttu ve nefes almak için çabaladı.

Kendini neyin içine sokmuştu?

Cipher ile daha önce yaptığı konuşma aklına geldi. Ona musallat olmuş.

Kendinizi sonsuza dek Bael'e ve onun kötülük imparatorluğuna sadece intikam almak amacıyla ve sonrasını hiç düşünmeden zincirlediniz mi?

O sırada, söyledikleri aklına bile gelmemişti. Düştüğünden beri günlük hayatı tek bir şeyle ilgiliydi: intikam. Ama sonra ne olacaktı? Gerçekten de dört gözle beklemesi gereken şey bir tür kardeş-eş iblis kraliçesi olmak mıydı? Neden o? Neden kardeşlerin aşağılık eylemlere olan tutkusundan hoşlanıyor gibi görünen Flail'i seçmediler?

Ve intikam artık gerçekten o kadar önemli miydi? Hayatının büyük bir kısmını sadece hayatta kalmak, geri kalanını ise Bael'in Kıyamet'i başlatmasına yardım etmek dolduruyordu.

Kanatlarının kesilmesine neden olan aynı düşüncesizlik ona sonsuza dek sürecektir bir cehennem yaşatmıştı ve tek umudu kötülüğün onu öyle bir ele geçirmesiydi ki artık umursamıyordu. Çünkü şu anda umurundaydı.

O düşmüş bir melekti. Bael'in Şeytan, Cennet ve düşmanları için yaptığı planları duyunca heyecanlanması gerekirdi. Ama bu çok fazlaydı.

Bu çok fazlaydı.

Bu Flail'in heyecan duyması gereken türden bir şeydi ve eğer isterse-

Flail.

Bael, Cipher'ı görmeye gittiğini söyledi. Boş ver onu. Cipher onundu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atan Lyre, kalenin ana çıkışına doğru koşmaya başladı.

Dayan, Cipher. Ben de geliyorum.

* * * *

Cipher'ın Sheoul'da geçirdiği süre boyunca yediği tüm dayaklar arasında son birkaç saat içinde yedikleri en kötüsüydü.

Çok daha acı verici, ölçsüz işkenceler görmüştü ama ona göre bunlar dayaktan farklıydı. Dayakta yumruklar ve ayaklar, belki kör bir nesne ve bir sürü alay vardı.

Çok sinir bozucuydu. En azından acı içindeyken, acı beynini kapatıyordu. Ama bugün, ölümüne dövüşmek için arenaya çıkmadan önce onu antrenman olarak kullanan iblislerin gevezeliklerine katlanmak için bir kum torbası gibi asılmıştı. O ısınma turuydu.

Ve bir noktada kendisinin de arenaya atılıp atılmayacağını merak etti.

Bu düşünce hırpalanmış beyninden süzülürken bile Flail ortaya çıktı.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Bugün onun şanslı günü değildi.

"Görünüşe göre kendini sıcak sulara atmışsın," dedi, sesi bundan fazlasıyla mutlu geliyordu.

"Beni bilirsin," diye söylendi. "Her zaman ateşten çıkar ve tencereye girerim."

"Mmm." Eğitim odasının kapısını zihniyle hafifçe tıklatarak kapattı. "Bu yüzden mi Cennet'ten kovuldun?"

Ona kanatlarını neden kaybettiğiyle ilgili hiçbir şey anlatmayacaktı.

Yine de Lyre'a her şeyi anlatması garipti. Önemli bir şey değilmiş gibi ağzından kaçırmıştı. Ama Lyre ona ihanet etmemiş ya da işkence yapmamıştı. Ayrıca, Lyre'den hoşlanmadan edemiyordu. Onu iblis balıklarına yem ettiği zaman dışında, Lyre oldukça iyi biriydi. Aylarca Bael'in topraklarının topografyası, krallığına dağılmış Harrowgate'lerin yerleri ve en iyi dondurma çeşidi gibi sıradan şeyler hakkında konuşmuşlardı.

Dondurma muhabbeti onu buradan çıkarmaya yardımcı olmazdı ama diğer şeyler olabilir. Lyre ona istediği zaman bilgi vermemişti, hatta hepsini birden de vermemişti. Zaman içinde bunları bir araya getirmiş, işe yarayabilecek her şey hakkında zihninde notlar tutmuştu. Ama bilgi toplama sürecinde Lyre hakkında ondan nefret etmemesine yetecek kadar şey öğrenmişti. Ve şimdi gerçekten de ona karşı bir şeyler hissediyordu. İblisler ona saldırırken burada olmadığı için ona minnettar olmasını sağlayan koruyucu bir içgüdü. Ve şimdi burada olmadığı için, Flail ne yapmaktan hoşlanıyorsa onu yapacaktı. Yapmaktan hoşlandığı bir şey olmayacağını da garanti ediyordu.

Bileklerinden tavana asılırken ellerini bağlayan ipi test etti. Hiçbir şey değişmemişti. İp hem kaçmasını hem de güçlerinden herhangi birini kullanmasını engelliyordu. Odanın etrafındaki raflara kilitlenmiş yüzlerce silahtan birine ulaşmak için bile lanet olası ipi koparamıyordu.

Çok yazık, çünkü o mızraklardan birini Flail'in şeytani kalbine saplamayı çok isterdi.

"Sanırım sessizlik muamelesi görüyorum," dedi Flail raftan bir hançer alırken. "Merak ediyorum da

Sessizce ıgık at."

Bunun cevabını zaten biliyordu.

Cevap hayırdı.

Kapı öyle bir güçle çarparak açıldı ki bir parçası kırılıp duvara saplandı. Sonra, bir enerji kasırgası içinde, Lyre sanki onu çağırılmış gibi içeri daldı. Uzak durmasını istemeyi unutun. Gözlerinin yerinde lazerler olan belalı bir öfke yumağıydı ve çok ateşliydi. Hem de nasıl. Amına koyayım.

"Ondan uzak dur, seni kaltak."

Evet! Bilerek ya da bilmeyerek Aliens'tan alıntı yaptığın için bonus badass puanı.

Flail güldü ama Lyre bir yumruk savurdu ve kaltağı yere sererek kahkahasının ortasında kesip attı. Şaşırtıcı derecede güçlü darbe Flail'in birkaç dişinin yere düşmesine neden oldu.

Lyre geri çekilmedi, hatta yavaşlamadı bile. Savaş tecrübesi olan bir savaşçı gibi avantajını kullandı ve Flail dengesini kaybetmişken raftan bir kılıç alıp saldırdı. Flail saldırının etkisiyle geriye düştü ve tam kendi elemental kılıcını, devasa bir ateş kılıcını çağırıldığı sırada Lyre bir buhar bulutunun içinde kayboldu.

Ne oluyor be?

Sonra onu gördü. Buhar Lyre'dı. Flail etrafını saran, onunla alay eden, ona gülen duman ipine işe yaramaz bir şekilde vururken hayal kırıklığı içinde bağırdı. Aslında Lyre diğer dişiyle dalga geçerken yumuşak kıkırdamalar duyabiliyordu.

Lyre aniden yukarı doğru fırladı ve aşağı doğru dalarak puslu formunu adamın bileklerine doladı.

"Hayır!" Flail ona doğru koştu ama ip koptu ve yere düştü, elleri serbestti, gücü damarlarında dolaşıyordu.

Şimdi Flail ona yaptığı her şeyin bedelini ödeyecekti.

Ve sonra sıra Bael'e geldi.

On Yedinci Bölüm

Lyre o sürtükten bıkmıştı.

Bu yüzden Cipher'ın yere çarpması, kanatlarını açması ve Flail'i çağırdığı kaynar su dalgasıyla çarpması çok hoşuna gitti.

Bu yeni bir güçtü. Ve her türlü harikaydı.

Flail derisi kabarıp soyulurken çığlık attı, vücudundan buhar yükseliyordu. Bir şekilde ateşten kılıcıyla karşılık vermeyi başardı ve Cipher'ı kaburgalarından yakaladı. Yanmış ve haşlanmış etin kokusu, bir iblis aşçı bir çeşit lezzetli düşmüş melek çorbası hazırlıyormuş gibi havaya karıştı.

Dağlanmış yarasını kavrayan Cipher yere çarptı ve Flail'e doğru yuvarlanarak onu devirdi ve ciğerlerindeki rüzgârı savurdu. Nefes nefese kaldığında, hâlâ buhar formunda olan Lyre'ın aklına bir fikir geldi. Neden olmasın ki?

Harekete geçmeyi kafasına koyan Lyre, Flail'in açık ağzına doğru atıldı.

Flail çığlık atmaya çalıştı ama boğuluyor ve öğürüyordu ve Lyre sürtüğün ciğerlerine doğru kayarsa ne olacağını merak etti.

Flail'in ağzının dışında ne olup bittiğini göremeyen dişi, diğer dişinin nefes borusunu tıkayarak ve onun öfke ve panik içinde ciyaklamasına neden olarak etrafta kıpırdandı. Homurtular, çırpınmalar ve ardından her şey durgunlaşıp sessizleşti.

"Lyre?"

Lyre, Flail'in hareketsiz dudakları arasından kayarak yerde yatan Flail'in yanında cisimlendi.

Göğsünde bir mızrak vardı. Müthiş.

Lyre'ın başının arkasını kavrayan Cipher, hızlı olduğu kadar ateşli bir öpücük için onu kendine çekti. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şeylerden biriydi." Sert, hayranlık dolu bakışları Lyre'inkileri tuttu. "Müthiş bir hediye."

Beklenmedik öpücüğün şaşkınlığı ve telaşıyla beceriksizce omuz silkti. Şikayetçi olduğundan değil. Bunu istediği zaman yapabilirdi.

"Bu biraz işe yaramaz. Bir şeyleri çok iyi manipüle edemiyorum. Ama arada bir işe yarıyor." Bu iyi bir şeydi çünkü bu onun neredeyse tek düşmüş melek yeteneğiydi. Flail'i işaret etti. "Uzun süre baygın kalmayacak."

"Biliyorum," dedi acımasızca. "Onun işini bitirmeliyiz."

Bunu ne kadar istese de, şu anda Flail'i öldürmek imkânsızdı.

"Yapamayız. Ruhu ona gider gitmez Bael'in haberi olacak." Biraz zaman kazanmak için onu bağlayabileceklerini düşünerek odaya göz gezdirdi ama köşedeki tabut benzeri sandığı görünce aklına bir fikir geldi. "Onu işkence tabutunun içine sokalım."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "İşkence tabutu da ne? O sandığın silah saklamak için olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Flail'in bileklerini kavradı ve onu taş kutuya doğru sürüklemeye başladı. "Birini içine koyduğunuzda, on iki saat boyunca mühürlenir. İçindeki zavallı piç kurusu on iki saat boyunca dehşete kapılır. En çok korktukları şeylerin kâbuslarını görürler."

"İblisler gerçekten yaratıcı, değil mi?" Lyre'a geri çekilmesini işaret etti ve ardından Flail'in baygın bedenini omzuna aldı. "Onu öldürmeyi tercih ederdim ama bunu ileride bir hedef haline getireceğim."

"Sanırım herkesin isteklere ihtiyacı var." Yine de intikamın ötesinde hiçbir hedefi olmadığı aklına gelmişti. Bu onu boş hissettiriyordu.

Onu kabaca kutunun içine bıraktı ve kapağı kapattı. Ön taraftaki altın kilit dönerek parladı ve bir an sonra Flail'in boğuk çığlıkları işe yaradığını gösterdi.

"Hadi gel." Cipher'ın elini tuttu. "Buradan çıkmamız gerek." Durdu, beyninde bir fikir kıvılcımlandı. "Bekle."

İnternete erişiminizi engelleyen büyüü görebildiniz. Bael'in bölgesine girmenizi engelleyen büyüü kanatlarınızda görebiliyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

Sanki kanatları onlar hakkında konuştuklarını biliyormuş gibi çılgınca çırpınarak neredeyse onu ayaklarından düşürüyordu. Muhtemelen ona onlar hakkındaki gerçeği söylemeliydi ama şu an bunun için uygun bir zaman olmayabilirdi. Ölü düşmüş meleğin kanatlarını kontrol altına almaya çalışırken küfretti. Sonunda kıpırdamadan durdular, ancak onları bu şekilde tutmak için harcadığı çabadan dolayı titriyorlardı.

"Büyüü görebiliyorum," dedi, "ama tamamını değil." Flail'in yardım çığlıkları arka plandayken bir süre konsantre oldu ve sonra başını salladı. "Sanırım kodu değiştirebilmek için tamamını görebilmem gerekiyor. Lanet olsun. Ve neden kanatlarıma bir şey olmuyor?"

Cevap vermeye başladı ama kapının dışındaki sesleri duyunca vazgeçti. "Sana söyleyeceğim ama burada değil. Hadi gel."

Hızlı ve olaysız bir şekilde onu Bael'in düşmanlarını hapsedmeye ve işkence etmeye adanmış binadan dışarı çıkardı... ve eğlence için katletmek istediği diğer herkesi. Dışarı çıkar çıkmaz uçmaya başladılar; Cipher'ın irtifa ve rotayı korumakta zorlandığı bu uçuş da geçen seferki kadar iyi geçti.

Onun deyimiyle, iki yanardağ arasındaki bir yarıktan oluşan ve yuvarlak, siyahımsı-mor meyveler veren dikenli ağaçlardan oluşan bir meyve bahçesine dönüşen yakındaki Pislik Ağaçları Vadisi'ne giden yol boyunca lanet okudu. Vadiyi yaklaşık bir yıl önce keşfetmişti; Bael'in krallığında tamamen kâbus gibi olmayan birkaç yerden biriydi. Ağaçlarda yaşayan kertenkele-maymunlar bile sevimli sayılırdı.

En azından korkunç etoburlar değillerdi. Bu da bir şey sayılmalıydı.

"Burası neresi?" Cipher güdük ama yemyeşil sarı çimlerin üzerinde yavaş bir daire çizerek döndü ve her şeyi içine aldı. "Burası

Güzel. Garip, grotesk bir şekilde. Bu elmalar muhtemelen insanları yiyor, değil mi?"

Eğer olsaydı, iblisler şimdiye kadar onları silah haline getirmenin bir yolunu bulurlardı.

"Hayır, ama iğrençler. İçleri çiğ hamburger gibi. Cehennem aygırları ve cehennem kısrakları bunlara bayılır." Hüzünlenererek uzaktaki yanardağlardan birinin tepesinden püsküren kül bulutuna baktı. "Buradan gitmek mi istiyorsun? Bael'in diyarından yani. Sheoul'dan çıkmak."

Ona doğru döndü. "Bu hileli bir soru mu?"

Değildi, ama kendini açıklamaya çalışmak kolay olmayacaktı ve kelimeleri bir araya getirmesi biraz zaman aldı. Sonunda toparladığında sesi sanki yıllardır uyumamış gibi yorgun geliyordu. O da öyle hissetti.

"Her şeyi berbat ettim Cipher," diye iç geçirdi. "Bael ve Moloc'un planlarının bir parçası olmak istemiyorum."

"Ne planı?"

"Hepsini." Bael'in Dünya ve Cennet halklarına yapmak istediğini söylediği şeyi hatırlayınca yumrukları öfkeyle sıkıldı. "Kanatlarımı kaybettikten sonra o kadar kızgın, o kadar nefret doluydum ki doğru düşünemiyordum. Bael ve Moloc'la anlaştım çünkü intikam almak istiyordum ama sen bunu tekrar düşünmemi sağladın." Cipher'ın şüpheyile kaşlarını çatması üzerine yumruklarını kalçalarına geçirdi. "Ne yani, bana inanmıyor musun?"

"İstiyorum ama bu bir numara olabilir."

Flail'in neredeyse bir yıl önceki ihaneti göz önüne alındığında, neden böyle düşündüğünü anlıyordu. "Nasıl yaşadığımı gördün. Burada hayatın nasıl olduğunu. Bael'in insanlara nasıl davrandığını. Yalan söylemek için bir nedenim yok."

"Kendi canını kurtarmak da bir sebeptir," diye belirtti. "İntikam da bir sebeptir."

Sıcak, bayat bir rüzgâr saçlarını karıştırdı ve uzun atkuyruğunun boynunda dalgalanmasına neden oldu. Esintinin bir meyveyi yere düşürmesini ve bir kertenkele-maymunun ağaca tırmanmadan önce onu kapmasını izledi.

"Yanlış takımı seçtim, Cipher. Bir Düşmemiş olarak kalmalıydım."

"Sheoul'a girmenin cazibesini görebiliyorum," diye itiraf etti. Başını kaldırdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı; güçlü, erkeksi profili, volkanik faaliyetlerin turuncuya boyadığı gökyüzünü seyrederken heybetliydi. "Bir Düşmemiş olarak, çoğu meleğin güçleri yoktur ve olanlar da bunları büyücülük yoluyla elde etmiştir."

"Hâlâ bilmiyorum."

Bakışlarını tekrar ona çevirdi ve kız bakışlarının yoğunluğu karşısında ürperdi. Bazen çok rahattı, bazen de, şimdi olduğu gibi, kadınsı tarafının en uygunsuz şekillerde dikkatini çekmesine neden olan bir otorite havası taşıyordu.

"Hala neyi bilmiyorsun?"

"Güçlerim var." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama her şeyi ortaya dökmenin zamanı gelmişti. Eğer buradan çıkmak istiyorsa, en büyük umudu oydu ve ona güvenmiyorsa, ona yardım etmeyecekti.

"Yani, birkaç tane var ama zayıflar." "Küçük buhar numaranı gördüm. Bu bana pek de zayıf."

"Bugün işe yaradı ama çoğunlukla işe yaramaz. Küçük çatlaklardan ve anahtar deliklerinden geçebiliyorum ama zaten her düşmüş melek kilitli kapıları ve bunun gibi şeyleri aşabilir. Sana eşsiz gücünü asla açığa vurmamanı söylediğimi hatırlıyor musun? Bu benim gücüm ve buradaki herkes bunu zaten biliyor."

O kadar aptaldı ki, herhangi bir yeteneğe sahip olduğu için o kadar mutluydu ki, bu ilk gücü olarak ortaya çıktığında onu göstermişti. Aşırı saflığı yüzünden, bunun neredeyse tek yeteneği olacağını ve diğer düşmüş meleklerin diğer meleklerin sırlarını paylaşmaktan zevk aldığını fark etmemişti. Cennetteki arkadaşlarını ve ailesini kaybettikten sonra müttefik edinme arzusuyla hareket etmek inanılmaz derecede aptalcaydı.

"Beni birkaç kez iyileştirdin," diye belirtti Cipher. Onu daha iyi hissettirmeye çalışması çok hoştu ama pek bir işe yaramamıştı.

"Senin üzerinde kullandığım iyileştirme gücü mü? İşe yaradı çünkü senin iyileştirme yeteneklerin zaten çok güçlüydü. Ben yapamam

koğuşları ayarla. Zihinsel vuruşlarla bir sineği bile zar zor savurabiliyorum. Sahip olduğum tek eşsiz yetenek ise neredeyse işe yaramaz durumda."

"Cennetteki bir melekten sınırlı güçlere sahip düşmüş bir meleğe dönüşmek korkunç olmalı."

Acı acı güldü. "Sen öyle san. Ama ben de zayıf bir melektim. Bu yüzden tarihçi ve araştırmacı olarak görevlendirildim. Bunun için melek güçlerine ihtiyacınız yok."

Kadının söyledikleri üzerinde düşünüyor gibiydi. "Yani Bael'in pençelerinden kaçmak istiyorsun ve benden yardım istiyorsun. Söylediğin bu mu?"

"Yardıminızı hak etmiyorum. Ama istiyorum."

"Sonra ne olacak? İntikamını almak için yardım mı isteyeceksin?" "Ben bunu aştım," dedi. "Artık umurumda değil." Çünkü

Nedense gözleri doldu ve gözyaşları sel oldu.

"Gözyaşların öyle olduğunu söylüyor," dedi, parmağıyla bir damla yakalarken, dokunuşu o kadar nazikti ki gerçek gibi bile görünmüyordu. Böyle bir yerde değil. Cehennem aleminde değil.

"Sanırım... Sanırım ben... Bilmiyorum." Kesik kesik nefes alarak beyninde doğru kelimeleri aradı. "Kendimi... rahatlamış hissediyorum. Sanki artık o öfkeye tutunmama gerek yokmuş gibi."

"Evet, hâlâ kızgınlım." Kanatları görünürde bir sebep olmaksızın çırpındı. "Ve bu aptal şeyler yardımcı olmuyor. Cidden, ne oluyor lan?"

"Ah, ah, bu konuda..."

Ona şimdi ne olacak bakışı attı. "Sakin bana lanetli olduklarını falan söyleme."

Bunu nasıl nazikçe söyleyebilirdi? "Asher adında düşmüş bir melek tanıyor musun?"

"Neden ben-" Sözüünü kesti ve sonra başını salladı. "Bir melek olarak Taht Düzeni'nden geliyordu. Mısır'ın On Belası fiyaskosunun başındaydı."

"İşte bu. Korkunç bir karmaşa. İnsanlar hikayeleri tamamen yanlış anlamışlar." Bir nefes verdi. "Her neyse, kovulduktan sonra Moloc ve Bael'e katıldı. Revenant onu

geçen yıl öldürdü."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Farkına vardı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, kahretsin. Kanatlarım-"
"Onlar Asher'a aitti."

On Sekizinci Bölüm

Şoktan uyuşan Cipher, Lyre'dan uzaklaştı. Kanatları - Asher'ın kanatları- kendiliğinden katlanıp açıldı ve aniden onları koparma arzusu duydu. Hayır, arzu bile değildi. Umutsuz bir ihtiyaç.

Istırap ve öfke dolu bir kükremeye omzunun üzerinden uzandı ve bir tanesini kemikli çıkıntısından yakaladı. Kanadı vücudundan ayırmaya çalışırken acı kanattan boynuna doğru yayıldı. Onu ikiye ayıracaktı. Parçalayacaktı. Kıracaktı. Ölü bir meleğin kanatlarından kurtulmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

"Cipher, hayır!" Lyre onu zapt etmeye çalıştı ama Lyre onu sanki o tuhaf küçük sürüngen-primat şeylerden biriymiş gibi fırlatıp attı.

"Ne zamandır biliyorsun?" diye bağırdı, ihanet duygusu onu tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti.

Bunca zamandır Bael tarafından çalıştırıldığını biliyordu, arzuladığı intikamı almak için her şeyi yapabileceğini de biliyordu. Ama bu... bu iğrençti.

"Yeni öğrendim." Kadın tekrar ona doğru geldi.

"Saçmalık!" Öfke içinde zonkladı ve acıya karşı dişlerini sıkarak daha sert çekti. Diğer kanat sanki ortağını savunuyormuş gibi ona saldırdı, pençesi kafasını parçaladı.

Lyre durması için o şeyi yakaladı ama o da Lyre'a karşı en az Lyre'a karşı koyduğu kadar sert bir şekilde karşı koydu. Orospu çocuğu! Bu ürkütücü ve çarpık bir şeydi ve ne tür bir sapık kanat nakli yapmıştı?

Nerede olduğu düşünüldüğünde aptalca bir soruydu. Sheoul sapıklarla doluydu ve buradan siktir olup gitmezse o da onlardan biri olacaktı.

Kanatlarla mücadelesi hem onun hem de Lyre'ın dengesini bozdu ve çimenlerin üzerine düştüler, kanatları

Onu sıkı bir kozayla sarıyordu. Artan basınç kaslarını daha da sıkıştırdı ve kanatlar içindeki yaşamı sıkıştırmak için ellerinden geleni yaptıkça kemiklerini sızlattı.

"Sırt üstü yuvarlan." Bir kanat tekme atıp karnına çarpınca homurdandı, ama o şeyi güreştirmeyi ve omzuna yaslamayı başardı.

Yuvarlandı, piçleri altına sıkıştırdı. Sonunda nefes alabildi. Lyre yanına uzanmış, nefes nefese kalmıştı.

"Sana yemin ederim Cipher," dedi nefesleri arasında. "Bael az önce söyledi ve ben de doğruca sana gittim." Elini koluna götürdü ve Cipher elini orada bırakmasını umarken buldu kendini. Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, geçici bir dokunuştan daha fazlasını arzuluyordu. Başkalarının ona her dokunduğunda verdiği olağan acıdan daha fazlasını. "Adadayken sana anlatmaya çalıştım ama işler biraz çılgıncaydı."

Çıldırılmış mıydı? Delilik hâlâ devam ediyordu. Çıldırılmış olmasına rağmen Lyre'in yardım etmek için burada olmasına minnettardı. Ona gerçeği söylemek zorunda değildi ve onu Flail'in şeytani pençelerinden kurtarmak zorunda da değildi. Aylardır onun akıl sağlığıyla tek bağlantısı oydu. Onsuz hayatı nasıl olurdu? Diğer işleyicileri de en az Flail kadar ahlaksızdı; ona ya çoktan ölmüş ya da çok canlı yiyecekler getiriyorlar, eğlence olsun diye işkence yapıyorlar, buldukları her fırsatta kafasını karıştırıyorlardı.

Onu Flail'den kurtarmalarının ya da kanatlarının aslında onun olmadığını söylemelerinin hiçbir yolu yoktu.

Hem bu da neyin nesiydi böyle? Şimdi Flail'in neden kanatlarının virüs yaratmasına yardımcı olacağını söylediğini anlıyordu. Bu Asher'in uzmanlık alanıydı. Cipher'ın teknik becerileriyle birleşince, Bael bilgisayar kaynaklı bazı ciddi salgınlara güveniyordu.

Sırtüstü uzanmış, boş gözlerle gökyüzüne bakarken, çok y u k a r ı s ı n d a havada daireler çizen programlama kodunu izledi. Bunu Lyre ile birlikte

Eğitim tesisinin dışına ve yine bu tuhaf vadiye adım atmıştı ama henüz deşifre edememişti.

Bazıları tanıdık geliyordu, sanki amacını olmasa da konusunu biliyordu. Griminionlar. Ruhlar. Bu şeyler için büyü yapmak için hiçbir neden yoktu... eğer bunlar ölülerin ruhlarını Bael'in topraklarında tutan ve griminionları dışarıda tutan büyüler değilse.

"Cipher? İyi misin?"

"Ne? Oh, evet." İsteksiz bir şekilde başını salladı. "Sadece kızgıyım. Bu çılgınlık." Kanatları altında çırpınırken homurdandı. "O manyak herif bana başka birinin kanatlarını verdi ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, kanatların onun diyarından çıkamayayım diye büyülendiğinden emin oldu."

"Onlar aslında büyülenmişler, bu yüzden etrafta parlayamazsın diyarın içinde. Hiçbir acemi düşmüş melek buradan ayrılamaz."

Ona bakmak için başını çevirdi. "Yani sen de mi burada kapana kısıldın?"

"Evet. Hâlâ gözetim altındayım."

Yan yattı ve bir dirseğinin üzerinde doğrulup kalın atkuyruğunu omzundan sarkıtarak göğüslerinin üzerine düşürdü. Bunu ve dolgun göğüslerinin atletini nasıl doldurduğunu fark etmesi yanlış mıydı?

Hayır.

"Sence Bael'in sana kanatları vermesinin bir nedeni de düşmüş melekleri şeytana dönüştüren süreci hızlandırmak mıydı?" Bir esinti atkuyruğunu göğüs dekoltesine yerleşene kadar savurdu ve kız parmaklarını kalın saç tutamının üzerinde dalgınca gezdirdiğinde adamın içi kavruldu. "Demek istediğim, o kanatlar zaten kötölükle dolu. Sana da bulaşmış olmalı."

"Belki," diye düşündü, dilini kızın üstünün yakasında gezdirmeyi ne kadar çok istediğine değil, konuya yeniden odaklanarak. "Ama daha fazlasını hissedeceğimi düşünürdünüz." Kendini bu kadar kötü hissetmemesi onu şok etmişti. Onunla çarpışmayı, onunla olduğundan daha fazla savaşmak zorunda kalmayı bekliyordu.

"Ben de daha fazlasını hissetmeliyim." Sarı çimenlerden bir parçayla oynadı, sıvı cıva bakışları aşağıdaydı. "Benim sorunum ne bilmiyorum. Çok uzun zamandır kötü şeyler yapmak istiyormuşum gibi hissediyorum. Kötülüğün beni o kadar çok nefretle doldurmasını istedim ki burada mutsuz olmayayım."

Bunu anladı. Bir ya da iki kez umutsuzluğa kapılmasına izin vermiş, bir an için karanlık tarafa teslim olsa hayatın ne kadar kolay olacağını düşünmüştü.

Heh. Karanlık taraf. Star Wars göndermesi ve Lyre'in Aliens repliği arasında, önümüzdeki yirmi dört saat hayatta kalırlarsa bir bilim kurgu maratonu yapmaları gerektiğini düşündü. Patlamış mısır, pizza ve birayla birlikte. Kahretsin, neredeyse sarımsaklı sucuk tadı alabiliyor ve buz gibi sıvının boğazından aşağı aktığını hissedebiliyordu. Hawk ve Journey'i de davet edebilirdi.

İçini bir batma hissi kapladı. Ya ondan nefret ediyorlarsa? Ya kardeşlerinin listesinden vazgeçtiği için onu affedemezlerse? Sadece önümüzdeki yirmi dört saat içinde hayatta kalması gerekmiyordu, tüm arkadaşlarından ve Azrail'den de kurtulması gerekiyordu.

"Sanırım o noktaya gelmem çok uzun sürmezdi." Kuru kuru yutkundu. "Azagoth'un çocuklarından birinin ölümünden sorumlu olduğumu bilmek beni mahvederdi."

Hala olabilir.

"Çok özür dilerim." Avuç içi uzun, yatıştırıcı darbelerle kolunda bir aşağı bir yukarı gezindi ve nazik dokunuş karşısında teni karıncalandı. "Bael'in neyi amaçladığını bilmiyordum."

Sesini yumuşattı, kötü niyetten değil meraktan kaynaklanıyordu. "Fark eder miydi?"

"Dürüstçe mi? O zaman, hayır." "Peki ya şimdi?"

Kadın gözlerini kapattı ve adam, kadının tırnaklarının derisine nasıl battığının farkında olup olmadığını merak etti. "Şimdi sadece buradan gitmek istiyorum. Bael ve Moloc'un yapmayı planladıkları felaketlerin hiçbirinden sorumlu olmak istemiyorum."

Samur kirpikleri havalandı ve gözleri ani öfkesini yansıttı. "Artık içinde yer almak istediğim tek kötülük o şerefsizlere yönelik," diye homurdandı.

Tamam, bununla çalışabilirdi. "Birlikte kötü şeyler yapmak ister misin?"

"Ne gibi?"

"Mesela... Bael'in krallığını Azagoth'a açmak gibi." Tanrım, bunun bir numara olmamasını umuyordu. Her şeyi ortaya dökenecekti ve eğer Bael'e rapor verirse, ölmüş olacaktı. Ama sonuçta ona ihtiyacı vardı. Bunu onsuz yapamazdı. Ve en önemlisi, ona güvenmek istiyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu.

Başını salladı ve tavşan deliğinden aşağı indi. "Arkadaşlarım Bael'in güvenlik sisteminin arka kapısına bir kod yerleştirdi. Eğer bilgisayarına ulaşabilirsem onu kapatabilirim." Gökyüzüne baktı, ürkütücü turuncu derinlikleri gri kül dallarıyla kaplanmıştı. "Ve sanırım griminionların içeri girmesini engelleyen ve ruhları içeride tutan büyüü yok edebilirim. Hawkyn'e bir mesaj gönderebilirsem, her şeyi koordine edebiliriz. Kaçabiliriz."

"Ama kanatların hâlâ büyüü. Onun bölgesinden ayrılmana izin vermeyecekler."

Bu yüzden onları kaybetmek zorundaydı. "Onları kesmek zorunda kalacaksın."

Aniden doğruldu ve gözlerini dikti. "Ciddi misin sen? Cipher, bu çok acı verici olacak. Ve yeni kanatların çıkana kadar güçlerini yeniden şarj edemeyeceksin. Sahip olduğun tek şey çapa kemiklerinde depolananlar olacak."

Bütün bunlar berbat olacaktı. Hem de çok. Ama acı çekerek çok fazla pratik yapmıştı ve bir Düşmemişken güçleri olmadan onlarca yıl geçirmişti. Bunu tekrar yapabiliyordu. Güç bataryasında açılış salvosunu gerçekleştirmeye yetecek kadar enerji olduğu sürece, yeniden şarj olması bekleyebilirdi.

"Bu yüzden Azagoth'un yardımına ihtiyacımız olacak. Ve bir işitsel," diye ekledi. "Fırsatını bulursam Bael'i kendim bıçaklayacağım. Yapar mısın?"

Rakiplerimin arenada kullandığı silahı nerede sakladığını biliyor musunuz?"

"Onu yakındaki cephanelikte kilitli tutuyor. Ama içine girmek imkansız. Bir büyüyle kilitlenmiş."

"Tam bana göre."

"Oh, evet." Sırıttı. "Gerçekten harika bir yeteneğin var."

Aslında bunun oldukça işe yarayacağını görebiliyordu. "Umarım kanatlarla birlikte kaybetmem."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını kemirdi. "Kanatlar mevcut kemik yapınıza bağlandı. Vebayla ilgili olmayan yeteneklerin çoğu senin olmalı, Asher'ın değil. Ama her ihtimale karşı, belki de ruhları içeride ve griminionları dışarıda tutan büyüleri şimdi silmelisin."

Mantıklı. Milyonlarca satırlık koda bakarak konsantre oldu. Büyüyü yeniden programlamak ve bir zamanlayıcı eklemek istediğinden daha uzun sürdü ama yaklaşık bir saat sonra nihayet tatmin olmuştu.

Lyre'ın elini kavradı ve sıktı. "Hazır mısın?"

"Kanatlarını kesmeye mi?"

Biftek gibi kibar ve kolay bir şekilde dilimlenmeyeceklerinden şüpheleniyordu. Ama eminim. "Evet."

"Hayır."

Gülebilmeyi diledi ama yapabildiği en iyi şey vücudunun diğer tarafına uzanıp kalçasındaki kınından hançeri kapmak oldu. "Acele et. Seninle dövüşecekler."

Hızlı ve derin bir nefes alarak yüzüstü yuvarlandı ve yere tutunarak Lyre'a bedenini, geleceğini ve hayatını emanet etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Lyre hiçbir zaman alingan olmamıştı ve Sheoul'da geçirdiği yıllar onu daha da az alingan yapmıştı. Ama Cipher'ın kanatlarını kesmek onu adrenalin ve dehşetle titretmişti. Bıçağın kemiği keserken çıkardığı ıslak çıtırtı, bıçağın ete çarparken çıkardığı dirençli titreşim, kanın metalik kokusu.

Ve tüm bunlar olurken, Cipher sessiz kalmıştı.

Kendi kanatları koparıldığında çığlık atmıştı ve onunkiler bu iş için tasarlanmış bir bıçakla düzgünce koparılmıştı. Onun kanatları da ağa yakalanmış pterodaktiller gibi dövüşmemişti.

Birkaç metre ötede, ikincisinin yere düşmesinden sonra tökezleyip yığıldığı yerde diz çöktü, sırtı kanıyor, göğsü kabarıyordu. Bıçağı bıraktı ve ona doğru koştu.

Kadın önünde dizlerinin üzerine çökerken, adam gözleri kapalı bir şekilde ona uzandı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Yüzüne kazınan acı kalbini parçaladı. Omzunu sıktı, doğrulurken onu destek olarak kullandı. "Şimdiden daha iyi olmaya başladı."

Bundan şüpheliydi. Elini tutarak ona iyileştirici dalgalar gönderdi. Her küçük parçanın yardımı olmalıydı ve birkaç dakika içinde rengi biraz geri geldi ve yere kan akışı yavaşlayarak damlamaya başladı.

Birdenbire tısladı ve kaskatı kesildi, sırtı o kadar şiddetle kamburlaştı ki omurgasının kırılabileceğini düşündü. "Siktir... acıyor..."

"Yardım etmek istiyorum, Cipher-"

Tekrar öne doğru düştü ve kendini onun koluna kaptırdı. Alın kadının omzuna düştü ve bu şekilde bir düzine kalp atışı geçirdi, nefes darlığı tüm vücudunu sarstı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ne için? Onu sakatladığın için mi? Canını yaktığı için mi? Gerekeni yaptığını biliyordu ama bu, düşmüş bir meleğin belirleyici özelliğini ve gücünün kaynağını vahşice kopardığı gerçeğini değiştirmiyordu. Onun olmamaları önemli değildi. Sanki onlarmış gibi hissediyordu.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Dinlen. İyileş."

Kanatları olmadan iyileşme süreci daha uzun sürecekti ama şimdiden yaralarının kenarları daha az yırtıktı ve kapanmaya başlamıştı ve derisi kül rengi tonunu kaybetmişti.

Ona karşı gevşedi, iri gövdesindeki gerginlik her geçen dakika azalıyordu.

Yavaşça ona sarıldı, nemli saçlarını okşadı, ta ki adam ona bakana, acı dolu bakışları onunkilere kilitlenene kadar. "Özür dilerim."

Ağzı şoktan bir karış açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun? Ne için?"

"Sana bunu yaptırdığım için." Uzandı, eli titreyerek onun yanağını kavradı. "Kolay olmamıştır."

Hayır, öyle olmamıştı. Ama kesinlikle bıçağın daha az korkunç ucundaydı ve adamın endişesinin kendisi için değil de onun için olması onu şaşırtmış, alçaltmıştı. Ne muhteşem bir erkekti o.

Duvarlarının sonuncusu da yıkıldı ve onun dokunuşuna doğru eğildi, onu rahatlatması gereken kişi kendisiyken bencilce ondan teselli alıyordu. Ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, nefesi dudaklarını havalandırıyor ve kendini ondan daha fazlasını isterken buldu.

"Lyre?" Derin sesi yumuşaktı ama yine de yankılanarak havada asılı kaldı.

"Evet?" diye fısıldadı.

"Eğer buradan canlı çıkamazsak, yaptığımız son şeyin... bu olmasını istemiyorum."

Eridi. Onun şefkatli sözleri karşısında tüm duyguları eridi, kalbinin alt odalarında birikti.

"Ne diyorsun sen?" diye fısıldadı, bildiği halde.

Umut etti. Burası ideal bir yer olmayabilirdi ama mükemmel bir zamandı. Yıllardır hayatındaki hiçbir şey onun kontrolünde değildi. Görünüşe göre bekâreti de dâhil olmak üzere her şeyi Bael'e devretmişti.

Boş ver onu. Daha yeni Cipher'la birlikte olmuştu ve kaçma girişimlerinde başarısız olurlarsa ya ölecek ya da kendini Bael'in yatağında bulacaktı. Cipher'ın vaat ettiği türden bir tutkuyu yaşamadan bu iki şeyi de yapmak istemiyordu.

Ağız onunkinin üzerine kapandı ve sanki bir fitili ateşlemiş gibi vücudu canlandı. Cızırtılı, ateşli bir hayat, geçmişinin soğuk, ölü küllerinden geri döndü.

Kadın ona açıldı ve adamın dili dudaklarının arasından kayarak onunkini okşadı, onu sırt üstü yatırırken öpüşmeyi derinleştirdi. Sert değildi ama nazik de değildi. Önce onun pantolonunu, sonra da kendi pantolonunu yırtarak açışında umutsuz bir aciliyet vardı ve çenesinden aşağıya ve boğazına doğru öpüşürken, küçük, sıcak ısırıklar onu daha fazlası için inletti.

Ona tam olarak bunu verdi, ağızyla göğüslerinin tepesine kadar onunla sevişti ve dilini yakasının kenarı boyunca gezdirdi.

"Bu çok seksi," diye fısıldadı, sutyen astarlı atletini yukarı itmesine yardım etmek için eğildi.

"Hayır," dedi adam, kadının çıplak göğüslerine bakarken.

"İşte bu."

Başını eğerek ağızını göğsünün üzerinde açtı ve nazikçe emerek içinden bir dizi erotik karıncalanma geçirdi. Elleri pantolonunu bacaklarından aşağı iterken dili sihirliydi, her bir göğsü okşuyor ve yalıyordu.

Hevesle ona yardım etti, aptal kargoları pençeledi ve sonra ayak bileklerine dolandıklarında onları tekmeledi. Sonunda onları bir kenara fırlattı ve Cipher'ı kalçalarının arasında karşıladı.

Elleri her yerdeydi, kaburgalarını gıdıklıyor, kalça kemiklerindeki hassas deriyi okşuyor ve şişmiş seksine doğru iniyordu. Kollarını ona sararken dokunuşunu karşılamak için kalçalarını döndürdü. Elleri kaygan kan lekeleri arasında kayıyordu ve ona zarar verebileceği için üzüntüyle haykırdığında, kayarak bileğini kavradı ve sırtında tuttu.

"Hayır," diye nefes aldı köprücük kemiğine doğru. "Dokunuşun her şeyi daha da güzelleştiriyor."

Oh, lanet olsun. Çok tatlı, çok güçlü ve bu berbat dünyada hiç yeri olmayan biriydi. Tam o anda ona aşık oldu, duygusal olarak uzak durma sözü, kıvrımlarının arasından bir parmağını kaydırırken içinde körüklediği alevler arasında kayboldu.

Adam onu okşarken, parmak ucu klitorisinin etrafında değişen basınç ölçüleriyle dolaşırken ve ucuna tüy gibi hafif fiskeler ve tabanına birkaç kalp atışı yoğun, sabit basınç eklerken neredeyse duygu ve zevkle hıçkırıyordu.

Adamın vücudunu klavyede kullandığı çeviklikle manipüle etmesine dayanamıyordu. Doruk noktası onu o kadar sert vurdu ki nefes alamadı, kendinden geçme dalgaları ayak parmaklarına ve kafa derisine kadar yayılırken zar zor nefes alabildi.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Gelmeye devam et."

Gelmeye devam etmek mi? Vücudu bu emrin üzerindeydi ve başka bir patlama onu sarstı.

"Tekrar," diye fısıldadı ve lanet olsun, eğer kadın onun elini başka bir orgazma götürmezse.

"Bana ne yapıyorsun?" diye haykırdı zirveye ulaştığında, çünkü her neyse, bunu yapmaya devam edebilirdi.

Sıcak nefesi kızın boynunu okşarken, kendini kızın girişine doğru konumlandırdı. "Seni programlıyorum." Derin sesi erkeksi bir ihtiyaçla gürledi. "Bana her zaman böyle karşılık vereceksin."

Oh...evet.

Ayak bileklerini adamın kalçalarına dolayan kadın, adamın geniş başının göbeğinin dar halkasını ittiğini hissederek inledi. Gerilme hissi katlanılabilirdi; ama beklemek değildi.

Yorgunluk ve beklentiyle nefes nefese kalarak, "Ağımı hacklediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Ona baktı, mavi gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Güçlü bir şifren vardı ama henüz kıramayacağım bir şifreyle karşılaşmadım."

Adam kadının içine girerken kalçaları yuvarlandı. Acı ve zevk birbirine karışmıştı ve bu umduğundan çok daha fazlasıydı. Dailon'la ilişkilerini hiç tamamlamadıkları için hep pişmanlık duymuştu ama şimdi neden tamamlamadıklarını biliyordu. Bir melek olarak her zaman her şeyin bir nedeni olduğuna ve her zaman bir plan olduğuna inanmıştı.

Ama son yıllarda bu inancını acıyla kaybetmişti. Belki de bu, başından beri haklı olduğunun bir işaretiydi, çünkü hiç şüphesiz, samimi bir bağlantıya ihtiyaç duyulan anın bu olduğunu biliyordu.

Ona yaşamayı, sevmeyi ve yaşam için savaşmayı hatırlatan samimi bir bağ.

Onun ve onun.

* * * *

Bu Cipher'ın şimdiye kadar yaptığı en iyi seksti ve daha boşalmamıştı bile.

Vay canına, Lyre çok sıkıydı, kaygan kanalı onu zar zor barındırıyor, o kadar sert sıkıyordu ki hareket etmesine bile gerek kalmıyordu. Dişlerini sıkıp kontrol etmeyi umması için gerekenden fazlasını yapıyordu.

Bu yaklaşık iki saniye sürdü.

Utanç dolu bir iniltiyle ona doğru sallandı, yavaş, kolay bir ritimle girip çıktı, kadın onun etrafında kenetlenirken yumuşak, seksi sesler çıkardı. Çok yakındı

Yine, dokunuşuna ve vücuduna karşı çok duyarlıydı ve kahretsin, bununla oynaması gerekiyordu. Hem de çok. Buradan çıktıklarında, her erojen bölgeyi bulacak ve ikisi de bayılana kadar onu boşaltacaktı.

"Cipher, ben..." Serbest bırakıldığını haykırırken seksi sesi onu zirveye taşıdı.

Kendini bıraktı, ona doğru hamle yaptı ve hamlelerinin gücüyle onu çimlerin üzerinde geriye doğru kaydırды. Sanki onu her zaman hissedeceği kadar derinden sahiplenmesi gerekiyormuş gibi kalçalarını eve doğru sürerek sert bir şekilde boşaldı, coşku vücudunun her yerine ulaştı.

Durmadı ve en yüksek noktasında, ham ve elementlere maruz kalmış kanat demirleri, bir meleğin kucaklaması için alacakları pozisyona, bir meleğin ve eşinin etrafındaki kanat kozasına yuvarlandı.

Ah, kahretsin, Lyre ile her şeyi yapmıştı, değil mi?

Şimdi Hawkyn'i duyabiliyordu, "Cipher, tam bir çapkın, hareket eden her şeyi çivilemeye yönelik kontrol edilemez ihtiyacıyla Memitim'in cezasını uzatan ahmak, sonunda melek kışını kopardı."

Ya da Şahin onu öldürecek ve bir daha ona "koparılmış" deme şansı bulamayacaktı. Genç serseri Memitim bugünlerde ne kadar aptalca terimler kullanıyordu.

Zevkin son dalgalanmaları Lyre'in üzerine çökmesine neden oldu, Lyre azalan doruk noktası boyunca dalgalanırken kolları kendini tutmanın zorluğuyla titriyordu. Belki de altıncıydı? Emin değildi ama onun yüz ifadesini ve her narin çığlıkta parlayan dudaklarının ayrılışını izlemek hoşuna gidiyordu.

Sonunda gevşedi, onu üzerine çekerken parmakları adamın hassas sırtını okşuyordu.

"Vay canına." Başını çevirerek, omzunun kıvrımında yatan adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Beklediğim bu değildi."

"Daha mı iyi yoksa daha mı kötü?" Eğer kadın daha kötü derse, Şahin'e bu hikâyeyi asla anlatmayacaktı.

Kıkırdadı. "Daha iyi. Çok, çok daha iyi."

Tamam, nedense bu cevap daha cazip değildi. "Ah... ne bekliyordun?"

"Daha fazla acı, sanırım."

Kanatlarının eskiden olduğu yere saplanan rahatsızlığı görmezden gelerek kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti.

"Acı mı istiyorsun?" Bu işlere pek meraklı değildi ama Journey'den bazı ipuçları alabileceğini düşündü. O adam kırbaçlarını, zincirlerini ve meme ucu kelepçelerini seviyordu. "Peki neden bunu bekliyordun? Dom diye bağılıyor muyum, yoksa?"

Yarı kapalı, doygun gülümsemesi onun erkeklik gururunu okşadı. Aletini de okşadı ve kıpırdadı. Nasıl, hiçbir fikri yoktu. Kasları şu anda çorba gibiydi.

"Hayır, acıdan hoşlandığımı sanmıyorum ve hayır, Dom diye bağırmıyorsun." Kadın yan tarafına doğru kıvrıldı ve Dom onun sıcak bedeninden kayarak hayal kırıklığına uğradı. "Bu benim ilk seferimdi. Sadece daha az zevkli olacağını düşünmüştüm. Ama gerçekten çok zevkliydi."

İlk kez mi? Nasıl cevap vereceğini bilemeden bakakaldı. Ya da nasıl hissedeceğinden. Ona bir asırdan uzun süredir sakladığı bir şey vermişti. Masumiyetin ve saflığın, akla gelebilecek en faydalı ya da en kötü şekilde seçici olarak mahvedilecek son derece nadir metalar olduğu Sheoul'da yaşarken korumayı başardığı bir şey.

Sonunda total bir "Neden ben? Neden şimdi?"

"Sen olmalıydın." Uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Biliyorum, çünkü seninle hücrende ve daha sonra dairemde seks yapmaya hazırdım."

Kadın bakışlarını kaçırdı ve adam bundan nefret etti, uzanıp çenesini yukarı kaldırdı, böylece gözleri buluştu. "Neden şimdi?" diye tekrarladı. "Söyle bana meleşim."

Sıvı cıva gözlerinde güç ve kararlılık yüzüyordu. "Çünkü buna ihtiyacım vardı. Eğer savaşırsam, kazanmak için bir nedene ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldı, onun kendisine idareci olarak atanmış olmasına şükretti. Onun için minnettar. Onun melek gibi

Zekası, son derece korumacı doğası ve kararlılığıyla telafi ettiğinden çok daha fazla yeteneği vardı.

"Biz kazanacağız." İsteksizce pantolonunu tuttu ve ayaklarının üzerinden kaydırđı, giyinmesine yardım etmenin samimiyetinin tadını çıkardı. Bu küçük hareket bir şekilde seksten bile daha kişiseldi. "Azagoth kaçmamıza yardım ederse, kaybedemeyiz."

"Sence yardım edecek mi-" Dudaklarını ısırarak sözünü kesti. "Ona ihanet ettikten ve çocuklarından birini öldürttükten sonra mı?" O

kendi pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Bana yardım etmeyecek. Bael'i öldürmek için beni kullanacak." Sonra da muhtemelen Cipher'ı öldürecekti.

Küçük detaylar.

Ayağa kalkıp ona elini uzatırken sırtındaki ağrıdan dolayı bir iniltiyi bastırdı. "Hazır mısınız?"

Elini tutan Lyre başını salladı. "Her ne olursa olsun... teşekkür ederim."

"Ne için?" Ona dokunmak için bir bahaneye ihtiyaç duyan adam, atletini pantolonunun içine soktu ve parmaklarının sıkı poposunda gezinmesine izin verdi. "Muhtemelen seni öldürteceğim."

"Bana intikamdan daha fazla yaşanacak şey olduğunu hatırlattığın için." Silik bir şekilde gülümsedi. "Dezavantajı ise artık ölmek berbat olurdu."

Hemen hemen. Nefesini tutarak gökyüzüne baktı, göreceklelerinden korkuyordu.

Ya da göremezdi.

Rahatlama onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Orada, gri çizgili turuncu gökyüzünde, büyü kodlarını oluşturan şeffaf karakterler vardı. Kanatlarının saplarında kalan gücü boşa harcamak istemiyordu çünkü artık yeniden şarj etmesinin bir yolu yoktu ama ufacık bir parçanın da zararı olmazdı. Kendini bir güç damlasına açtı ve bir kalp atışı sonra değiştirmeden önce bir karakteri varoluştan çıkardı.

Müthişti. Bu onun gücüydü, Asher'ın değil. Şimdi sadece onu kullanacak kadar uzun süre hayatta kalması gerekiyordu.

Yirminci Bölüm

Lyre ile birlikte zavallı dizüstü bilgisayarının soğuk ve yalnız bir şekilde durduğu odaya girerken Cipher'ın kanat demirlerinde donuk bir ağrı zonkluyordu. Ama vücudu canlanmış, zihni tazelenmiş hissediyordu.

Seksin bir erkeğe yapabilecekleri inanılmaz, değil mi?

Onu pozitif enerjiye boğan sadece seks değildi. Asher'ın kanatlarıyla birlikte gelen kötü niyetin ağır lekesinden kurtulmak omuzlarından bir yük gibi kalkmıştı. Kelimenin tam anlamıyla.

Cennet kanatlarını kaybettikten sonra ne kadar yoksun hissettiğini, ne kadar depresif ve fiziksel olarak hasta olduğunu hatırladı. Ama cennet kanatlarını kaybetmek onu dibe çektiyse, nakledilen şeytani kanatları kaybetmek onu melek enerjisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir güçle doldurmuştu.

Bir kez daha kendi kendisinin efendisiydi.

Ayrıca Bael'in cephaneliğine temiz bir pantolon ve bayılttığı bir muhafızdan aşırıldığı bir tişörtle girip çıkmayı başarmışlardı ve eğer onu kıramasaydı ikisinin de içini dışına çıkaracak kötü bir büyüyle korunan bir silahla.

Ama mutluluğun altında bir korku yatıyordu. Kendi hayatı için değil ama Lyre için korkuyordu. Ve dünya için. Bael'i durduramazlarsa, o çılgın orospu çocuğu insan yaşamını, Cennet yaşamını ve Azagoth'un tüm dünyasını çöpe atacaktı. Ve Şeytan serbest kaldığında, çöp yığını daha da büyüyecekti.

O adamın görülecek bir hesabı vardı.

"Güvenlik sistemlerini gerçekten çökertebilir misiniz?" Lyre sordu. "Güçlerin azalmış olsa bile mi?"

"Evet." Bebeğini çalıştırdı. "Her şey bilgisayarla ilgili. İşin içinde büyü yok."

Odanın içinde volta atıyor, her hızlı adımında, tırnaklarını her kemirişinde sinirleri ortaya çıkıyordu. "Ne kadar sürecek

ruh bariyeri büyüleri düşmeden önce mi?"

Bilgisayardaki saate baktı. "Eğer bir şeyleri berbat etmediysem, yaklaşık on dakikamız var."

"Bu süre güvenlik sistemlerini çökertmek için yeterli mi?"

Bael'in güvenlik arka kapısına doğru ilerledi ve Journey'in kurduğu tetiği aradı. "Öyle olmalı."

"Olmalı mı?" Parmakları dalgınca gömleğinin örttüğü, bel kemerinin içine sıkışmış işitme cihazına gitti. Hâlâ görülebiliyordu ama nadir bulunan, kadim bir melek öldürme kazağı olarak tanınmasındansa bir hançer sanılması daha olasıydı. "Bael koruyucu büyüler ortadan kalktığı anda bunu kimin yaptığını öğrenecek."

"Biliyorum." İşte Journey'nin arka kapısı. Cipher'ın tek yapması gereken sanal bir düğmeye basmaktı ve Bael'in teknolojisinin her parçası çökecekti. Programı Journey'nin kendisi yazmış olsaydı, Bael'in en iyi teknisyenlerinin onu yeniden çalışır hale getirmesi günler değilse bile saatler alırdı. Memitim o kadar iyiydi.

"Bael büyüleri onarabilir mi?"

"Onları çok fena batırdım. Aynı büyüleri tekrar kullanmaya çalışırsa başarısız olacaklar. Eninde sonunda büyücüleri yeni formüller deneyecek ama ben bize kaçmak için biraz zaman kazandırdım." Ona doğru baktı. "Bael'in diyarından çıkamaman büyü bariyerlerine bağlı, değil mi?" Kızın başını sallaması üzerine devam etti. "O zaman tek yapman gereken, bariyerler yıkıldıktan sonra bizi buradan çıkarmak."

Homurdandı. "Önce binadan çıkıp asma köprüden geçmemiz gerekiyor. Kimse şatosuna ya da çevresindeki araziye girip çıkamaz ve her şeyi kilitleyeceğini biliyorsun."

Bu yüzden çok ama çok hızlı koşmaları gerekiyordu. Hem de tamamen göze çarpmadan.

"Azagoth'un bunu başaracağına güvenmek zorundayız," dedi ve kadın şüpheli bir homurtu çıkardı.

"Bu insanlardan herhangi birine nasıl güvenebildiğinizi hâlâ anlamıyorum."

"Herkes sana zarar vermek istemiyor, Lyre," dedi yumuşak bir sesle.

Mesaj uygulamasını açtı ve Hawkyn'e bir not gönderdi. Bilgisayarın saatine baktı. Büyüler 3...2...1 içinde dışarıda bozulacaktı.

"Vakit geldi."

Düğmeyi çevirdi.

* * * *

"Baba!"

Hawkyn, Zhubaal'ın Azagoth'un sadece meşgul değil aynı zamanda pek de iyi bir ruh halinde olmadığı yönündeki uyarılarını dikkate almadı ve Azagoth'un ofisine daldı.

"Cipher'dan bir mesaj aldım," dedi Hawkyn nefes nefese. "Bael'in güvenlik sistemini ve ruh bariyerini çökertmiş."

Azagoth konuşmakta olduğu griminion'a arkasını döndü. "Bana öyle söylendi." Muhtemelen ruh bariyerinin çöküşünü kendisi de hissetmişti.

"Peki ne yapacağız? Cipher'ın yardıma ihtiyacı var ve hiçbirimiz Sheoul'un o kısmına giremeyiz." Bu çok da uygunsuz bir durumdu. Sheoul'un içinde meleklerin gidemediği -ya da gidemediği- pek çok yer vardı. Aslında Sheoul'un çoğu yerinde. "Her neyse, acele etmeliyiz. Bael yakında her şeyi yeniden çalışır hale getirecek."

Ve sonra Cipher, eğer zamanında kaçamazsa ölmek.

"Ben icabına bakarım." Azagoth küçük cüppeliyi işaret etti

griminion, ve yaratık sıçrayarak uzaklaştı.

"Neyin icabına bakacaksın?" Azrail'i sorgulamak tehlikeli olabilirdi ama Hawkyn, ayrıntıları belirlemediği takdirde Azagoth'un boşluklar bulduğunu fark etmişti. Azagoth düz bir çelik çubukta bile bir boşluk bulabilirdi.

"Bael." Azagoth'un sesi alçalarak Şahin'i başka bir soru sormaya cesaretlendirdi.

Hawkyn cesaret etti. Bunu yapmamak çok önemliydi. "Peki ya Cipher?"

"Onunla da ilgileneceğim."

Azagoth'un sesi ürperticiydi ve Hawkyn hırladı. "Onu canlı olarak geri istiyorum. Zar zor hayatta değil. Çoğunlukla canlı değil. Canlı ve iyi durumda. Fiziksel bir bedenle."

Azagoth'un öfkesi ve kötü niyeti arttıkça siyah gözlerinde kızıl çizgiler parladı. "O benim kızımı öldürdü."

"Hayır, yapmadı." Hawkyn cebinden telefonunu çıkardı. "Hawkyn'in mesajından hemen önce Memitim Konseyi'nden bir haber aldım. Amelia Primori'ydi."

"Ne?" Azagoth'un şaşkınlığı anında şüphe ve öfkeye dönüştü. "Çocuklarımdan herhangi biri nasıl Primori olabilir?" diye tersledi. "Onlar Memitim. İkisi birden olamazlar."

Hawkyn de Azagoth gibi bu haber karşısında şaşkına dönmüştü. Bildiği kadarıyla, hiçbir Memitim Primori'nin korunan statüsüne sahip olmamıştı.

"Bilmiyorum ama Konsey bunu doğruladı. Amelia'nın doğduğu andan itibaren bir Memitim koruyucusu varmış. Amelia öldürülmeden birkaç saat önce görevden alınmış." Azagoth gözlerindeki öfkeyle öylece dikilip kalınca, Hawkyn onun kafasına bariz olanı vurdu. "Baba, onun ölmesi gerekiyordu."

Ve bunun ne anlama geldiğini herkes tahmin edebilirdi.

Azagoth bir tıslamayla İç Mabet'in girişine doğru döndü ama Hawkyn onun kolunu yakaladı.

"Lütfen baba. O benim en iyi arkadaşım." Sesini yumuşattı, yalvarıyormuş gibi görünmesini umursamıyordu. Çünkü yaptığı şey buydu. "Cipher benimle birlikte çok şey yaşadı. O onurlu bir erkek."

Azagoth onun dokunuşundan kurtuldu ama arkasını dönmedi. Konuştuğunda duvara seslendi. "Peki ya Gerçek Düşmüş olmak bunu değiştirdiyse?"

Hawkyn yutkundu, doğru cevabı biliyordu ama söylemek istemiyordu. Hatta bunu düşünmek bile istemiyordu. Ama eğer

Babasının Cipher'a yarım da olsa bir şans vermesini istiyordu, vermek zorundaydı.

"Eğer Cipher şeytana dönüştüyse," dedi, "onu kendim indireceğim."

Bölüm Yirmi Bir

Cipher ve Lyre, Bael'in şatosunun buzdan koridorlarında ve dar, dolambaçlı merdivenlerinde sürünürken alarmlar çalıyordu. Zırhlı Ramreel muhafızları görev yerlerine, çıkışlara ve Bael'in ikametgâhına doğru hücum etti, kaba baltaları ve çivili topuzları etli yumruklarında sıkıca kavriyordu. Henüz özellikle Cipher'ı aramıyorlardı ama Bael'in kaosun içinden süzülüp sadece güvenlik sisteminin değil, ruh bariyerinin de çökmesinden sadece Cipher'ın sorumlu olabileceğini anlaması uzun sürmeyecekti.

"Bu taraftan." Lyre onu, hırıltılı, şeytani yüzleri gölgede bırakan titrek fener apliklerinin aydınlattığı bir koridora doğru çekti. "Bir yan kapı var. Merdivenlerden dış zindanlara çıkabiliriz."

"Zindanlar mı?" Omzunun üzerinden, onları geçide kadar takip etmiş olan bir Ramreel'e baktı. Belki de tesadüftü. "Kaçınmaya çalıştığımız şey bu değil mi?"

"Oradan Bağırsak Dağları'na giden bir tünel var. Dışarı çıktığımızda, eğer bariyer hâlâ kapalıysa, bizi Bael'in bölgesinden çıkarabilirim. Eğer bariyer yeniden yükselirse, hâlâ onun birliklerinin önünde oluruz ve bizi insan diyarına götürecek bir Harrow Geçidi'ne nereden ulaşabileceğimizi biliyorum."

Çeşitli iblis türlerinden oluşan bir kalabalık ilerideki köşeyi dönerken, liderin düzinelerce gözü onları görünce parladı.

Tesadüf değil.

"Kahretsin!" Onu başka bir koridora çekti. "B Planı." "B Planı nedir?"

"Hızlı koş."

Bu plandan nefret ediyordu. Koşmaya başladılar, iblisler aralarındaki mesafeyi çok hızlı bir şekilde kapatıyordu.

"Acele et!" diye bağırdı, dişlerinin kırılma sesi başının çok yakınında çınlarken hızını artırdı ve ensesinde sıcak bir nefes hissetti.

"Ön tarafa," diye bağırdı. "Onları kaosun içinde kaybedebiliriz."

İleride, devasa çift kapılar açıldı. Avludaki kapının ardında, süslü cesetlerin altında şaşkın iblisler kulak misafiri olarak sallanıyordu.

Cipher risk alarak arkasına bir göz attı ve anında yaptığı hatadan pişman oldu. Peşindeki muhafızların sayısı ikiye katlanmıştı.

Gücünün değerli kalıntılarını topladı, parmak uçlarında tutarak saldırmaya hazır hale getirdi. Kanatları olmadan daha zayıftı ama şimdi bile kontrolündeki artışı hissedebiliyordu. Bu bir değiş tokuştu ama gerçekten de bir dövüşte kontrolsüz güce sahip olmak, kontrollü güç kırıntılarına sahip olmaktan daha iyi olabilirdi.

Bu çocuk oynacağı olmayacaktı.

Ama buradan sağ çıkmayı başarırlarsa, Suzanne'dan kutlamak için bir tane yapmasını isteyecekti.

Dışarı fırladılar, ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan ama aksiyonun ortasında olmak isteyen yüzlerce varlığın ortasına atladılar.

İblisler aptaldı.

"İşte orada!" Lyre lav hendeğini aşan köprüyü işaret etti. "Karşıya geçtiğimizde bizi buradan çıkarabilirim."

Tamam. Bu işe yarayabilir. İçinden bir umut geçti.

Sonra başını kaldırdı ve sarsılarak durdu. "Oh, kahretsin," diye nefes aldı. Oh, lanet olsun.

"Ne oldu?"

"Büyüler. Düşmediler. Azagoth buraya yardım getiremez ve biz de dışarı çıkamayız-"

Büyük bir patlama ilerideki zemini sarstı. Dev kaya ve buz kayaları püskürürken köprü yıkıldı.

havaya uçu ve etraflarını sararak iblisleri, arabaları ve mallarını sattıkları tezgâhları ezdi.

Etrafta dehşet ve acı çığlıkları yükselirken, Cipher Lyre'i yere düşürdü ve enkaz yağarken onu vücuduyla kapladı. Basketbol topu büyüklüğündeki parçalar sırtına ve bacaklarına çarptı ama hayatta kalmayı başardı. Toynakları Volkswagen büyüklüğünde bir buz kütesinin altında kalan ve kanı altında bir havuza yayılan o zavallı piçin aksine.

"Seni durduğun yerde katledeceğim!"

Bael'in çok yakından gelen sesi Cipher'ın damarlarındaki kanı dondurdu. Ayağa fırladı, kalbi gümbür gümbür atıyor ve donmuş kanı ağır çekimdeymiş gibi hissetmesine neden olan çamur gibi itiyordu.

Bir gök gürültüsü kulak zarlarını paramparça etmeden bir salise önce bir şimşek çaktı ve onu olduğu yerde felç etti. Acı her şeyi olmuştu; duyguları, düşünceleri, görüşü. Çünkü görünüşe göre acıyı görebiliyordunuz. Kırmızı ve parlaktı ve lanet gibi bükülmüştü.

Uzaktan, Lyre'in merhamet çığlıklarını duydu. Onun için merhamet değil. Onun için merhamet.

"Dur," diye bağırdı. "Her şeyi yaparım!" "Evet," diye tısladı Bael.

"Yapacaksın."

Hayır! Cipher nefes aldı, kan öksürerek körlemesine ileri doğru sendeledi, tek amacı Bael'e ulaşmak ve onu çıplak elleriyle boğarak öldürmekti.

Bir homurtu, bir gümbürtü duydu ve aniden elektrik çarpması durdu. Kulakları çınladı ve görüşünde beyaz noktalar uçuştı, ama acı donuk bir kükremeye dönüştü ve gözleri odaklandığında nedenini gördü.

Lyre, Bael'i yakalamıştı.

Ama bunun bedelini ödemişti, şimdi kendini yerden kaldırmaya çalışıyordu, burnundan ve kulaklarından kan akıyordu. Bael bir yumruk atarak güldü, kadının ensesine vurdu ve onu sanki bir yıldırımla vurulmuş gibi yere düşürdü.

Yumruğu kızın saçlarına dolandı ve ağzını kulağına dayayarak başını acımasızca yukarı kaldırdı. Cipher duyamıyordu.

Ama Lyre'in dehşet dolu ılığını duydu. "Piç kurusu!" Cipher öfkeyle kükredi ve ilk

Aklına gelen silah, Bael'i bir diş kasırgası halinde saran, açgözlü iblis ekirgelerinden oluşan bir yaylım ateşiydi.

Bael parçalara ayrılırken acı içinde inledi ve Lyre'a ayağa kalkması için bir şans verdi.

"Haydi!" Cipher ona elini uzattı. "Acele et!"

Ona doğru ilerlemeye başladı, ama aniden çekirgeler öldü. Orospu çocuğu! Çekirge sürüsü gücünü yarı yarıya tüketmişti ve Bael sanki çekirgeler bir baş belasından başka bir şey değilmiş gibi onları atlatmişti.

Bael'in öfkesi kendine has bir hayat sürerek dönüştü; vücudu üç kat büyüdü, derisi sertleşerek siyah bir zırha dönüştü, yüzü kabus gibi, büyük yüz hatlarına ve Cipher'ın parmakları büyüklüğünde dişlere büründü.

Bir tane bile sayı yapamadılar.

Son gücüyle Bael'e buz eritme silahını fırlattı ve piç tepeden tırnağa kapladı. "Lyre, kaç!"

"Hayır!" Kadın ona doğru koştu ve adam bunun anlamsızlığı karşısında çığlık atmak istedi. Ona yardım edemezdi. Onunla birlikte ölecekti.

"Git!"

Bir buz patlaması, izlemek için toplanmış olan iblislere delici parçalar gönderdi ve bir mucize eseri hem o hem de Lyre yara almadan kurtuldu. İblislerin bazıları yere düşüp ölürken, diğerleri acı içinde kıvranıyordu. Diğerleri ise katı.

Tamamen buzdan arınmış olan Bael öfkeyle kükredi ve Cipher ile Lyre'ı, derilerine milyonlarca kk kesik atıp soyan bir tür silahla vurdu.

Acı, Cipher'ın soluduğu havaya dönüştü ve kendi acı çığlıklarının arasından Lyre'in çığlıkları geçerek onun da içini yakıp kavurdu.

"Öleceksiniz," diye bağırdı Bael yukarıdaki kan kırmızısı fırtına bulutlarından yuvarlanan gök gürültüsünün üzerinde. "Öleceksiniz ve sonra ben etinizi yerken ruhlarınızı Orphmage'ıma yedireceğim." Düşmüş melek ona doğru yürüdü. "Ama Moloc ve benim değerli Lyre'ına ne yaptığımızı görmeden önce değil."

Hayır. Lütfen hayır.

Karanlık çökmeye başladı. Belki diyara değil ama Cipher'ın kafasına. Kollarını, bacaklarını, başını kaldıramıyordu. Gözlerini bile zar zor açabiliyordu.

Lyre'ın yerde kıvrandığını gördü ve zaten yaralarla delik deşik olan kalbi kanadı. Bu manzara karşısında işkence çekerken, tüm gücünü ona ulaşmak için harcadı. Eğer ona dokunabilirse...

Bir iblis çığlık atarak aralarına daldı ve neredeyse koluna basıyordu. Sonra bir başkası. Etraftan dehşet dolu feryatlar yükseldi. Bael aniden döndü, dikkati ve dizginleyici güçleri artık Cipher ve Lyre'a odaklanmıyordu.

Ne oluyor be?

Cipher inleyerek gökyüzüne baktı. Büyüler... büyüler bozulmuştu!

Bir şey ya da bazı şeyler ibislere saldırıyordu ve Bael ilk kez korkmuş görünüyordu.

"Lyre," diye mırıldandı titreyen uzuvları üzerinde kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine iterken.

Ona doğru baktı. Bael'e baktı.

Sonra tekrar ona baktı, kararlılığı ışıltılı gözlerine yansımıştı. Ne yapacaktı?

"Lyre?"

Kadın buharlaşarak bir duman bulutuna dönüştü ve Bael daha gözünü bile kırpamadan burun deliklerine doğru fırladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve boğazını tutarak boğulmaya ve öğürmeye başladı.

Ve Lyre, o kurnaz küçük melek, kulaklığı yerde bırakmıştı.

Cipher sendeleyerek ayağa kalktı. Bacakları lastik gibiydi ve adımları kurşun gibiydi ama işitsel ve

bir şekilde Bael'in Lyre'i kovmaya çalıştığı yere ulaşmayı başardı.

Bael boğazını tutarak Cipher'la yüzleşmek için döndü, ifadesindeki nefret yüzünün acayip bir şekilde şişmesine neden oldu. Pençeli elini kaldırdı, parmaklarının arasında elektrik şokları kıvılcımlanıyordu ve Cipher bir sonraki darbenin onu öldüreceğini biliyordu.

Hiç zaman kalmamıştı.

Saldırdı ve kulaklığı Bael'in göğsüne çarptı.

Ve hiçbir şey olmadı. Silah zırhından işe yaramaz bir şekilde kaydı.

Siktir!

Hâlâ öksüren Bael sırtarak elini bir kez daha kaldırdı.

Sonra, gelen dışarı. Hiçbir yerde, a
şeffaf Gri,

Bael'in etrafını saran şekilsiz formun gözleri boş, ağzı sessizce çığlık atıyordu.

Bael'in çığlığı sessiz değildi.

Azagoth'un ruhlarından biri. Aferin Hawkyn!

Lyre'in buhar formu Bael'in dudaklarının arasından fırlarken, düşmüş melek melek boyutlarındaki orijinal bedenine geri döndü. Ruh etrafında dönüp ruhlar her ne yapıyorsa onu yaparken acı içinde kıvrandı.

Ama hayır, o ruh bu cinayeti üstlenmeyecekti.

Bu cinayet Cipher'a aitti.

Cipher intikam dolu bir savaş çığlığıyla işitsel silahı Bael'in kalbine gömdü. Silah bu kez tam isabet etti.

Bael'in vücudu titreyip kasılırken nefesi kesildi ve derisinde oluşan çatlaklardan dumanlar yükseldi. Yanan etin cızırtısı ölüm çığlıklarına eşlik etti ve Cipher'ın içindeki şeytan tüm bunlardan etkilenmişti.

Sonunda Lyre, Cipher'ın etrafına sarılıp onu sıkıca tuttuğunda, piç kurusu yere yığıldı.

Bael ölmüştü. Sheoul'un bu bölgesinde çağlar boyunca terör estiren canavar artık yoktu.

Bir şekilde bunu atlatmışlardı ama Cipher'ın hâlâ yüzleşmesi gereken bir canavar daha vardı ve onun adı Azagoth'tu.

Yirmi İkinci Bölüm

Azagoth beklemekten nefret ederdi.

İnsanlar onun sabrına her zaman hayret ederlerdi ama sadece onun görmelerini istediği şeyi görürlerdi. Dış görünüşü iç görünüşünden çok farklıydı.

İçinde intikam gibi şeyleri beklemekten hoşlanmayan, sinirli, huzursuz bir canavar vardı. Ya da zevk.

En azından artık Lilliana evde olduğu için ikincisini beklemek zorunda değildi. Sheoul'dan gelecek haberleri beklerken onun varlığı canavarı şimdiye kadar rahatlatmıştı. Bael'i yok etmek için yüzlerce ruh göndermişti ve biraz şansla Moloc da kardeşinin yanında olacaktı.

Ama şu ana kadar griminion'ları ona ruhlarını getirmemişti. Bael'in diyarından topladıkları düzinelerce başka ruhu teslim etmişlerdi ama Azagoth'un istediklerini değil.

Bu çok uzun sürüyordu.

Büyük bir güç dalgası Azagoth'un ensesindeki tüyleri diken diken etti ve daha gözünü bile kırpamadan, aynı derecede güçlü bir başka enerji dalgası ona çarptı.

Sikeyim.

Reaver ve Revenant ziyarete gelmişlerdi ve Azagoth'un bunun dostça bir ziyaret olmayacağından hiç şüphesi yoktu.

Bu da onlarla kendi seçtiği yerde, ona stratejik avantaj sağlayan yerde buluşacağı anlamına geliyordu.

Zhubaal kayarak ofisinin önünde durduğu sırada ofisinin kapısını açtı. "Lordum-"

"Ben biliyorum. Onları İç Mabede gönderin." Z sarsıldı. "Lordum?"

"Yapın. Ve Lilliana'yı meşgul edecek birini gönder. Onu Reaver ya da Revenant'ın yakınında istemiyorum." İkisinden de şüpheliydi

Erkek Lilliana'ya zarar verebilirdi ama mecbur kalırlarsa onu bir şekilde kullanabileceklerini de düşünmüyordu.

"Evet, efendim."

Hızla İç Mabede giden geçitten geçti ve eşikten adımını atar atmaz Hades cisimlendi.

"Hey, patron adam," dedi Hades, mavi Mohawk'ı bugün kafasına yakın kesilmişti. "Kime işkence etmek için buradasın?"

"Kimseye işkence etmiyorum. Misafir bekliyoruz ve hazırlanmak için sadece altmış saniyemiz var."

"Misafir mi?"

"Reaver ve Revenant."

Hades'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama onların varlığı Sheoul ve Sheoul-gra arasındaki perdeyi zayıflatmayacak mı?"

"Buna güveniyorum," dedi Azagoth. "Bariyerleri havaya uçurmadan ve milyonlarca iblis ruhunu serbest bırakmadan beni burada yok edemeyeceklerini biliyorlar."

İki meleğin de bunu riske atmasına imkan yoktu. Ortaya çıkan kaos hızla yayılacak ve sadece iblis alemini değil, insan alemini de etkileyecekti. Sadece varlıklarının bile perdede asit gibi delikler açacağını bildikleri için de uzun süre kalmayacaklardı.

Hades başını salladı. "Anlaşıldı. Onarım ekibimi hazırda bekleteceğim."

"Hayır." Azagoth meleklerin her an içinden geçeceği geçide baktı. "Onların varlığının yol açacağı herhangi bir hasarı düzeltmeni istemiyorum."

"Ne diyorsun sen?" Hades herhangi bir şey karşısında daha fazla afalladıysa da Azagoth bunun farkında değildi. Boğazını temizledi ve aceleyle, "Lordum?" diye ekledi.

Emrini açıklayacak ya da bu konuda sorgulanacak havada değildi, "Gidin. Birazdan burada olurlar" diye tersledi.

Hades kanatlarını açıp havalandı ve tam da Reaver ile Revenant portaldan dışarı adım atarken.

Reaver bir boğa gibi ona doğru yürüyordu, yüz ifadesi öfkeyle gölgelenmişti, bozulmamış beyaz ve altın kanatları parıldayan kızıl ve altın zırhının üzerinde parlıyordu. Revenant onun yanında yer alıyordu, siyah ve gümüş kanatları ışığı emen abanoz zırhının arka plakasına karşı uysalca katlanmıştı, ancak çıplak dişlerinde uysal bir şey yoktu. Her iki melek de savaşa hazırdı ve Azagoth buna karşılık olarak bedenini güçle doldurdu.

"Ruhları serbest bırakmamanız konusunda sizi uyarmıştım." Reaver'ın güçle şarkı söyleyen sesi havayı titreştirdi. "Seni Bael'i öldürmemen konusunda uyarmıştım."

A noktasında suçluyum. Ama B noktası tam bir fiyaskoydu. Yine de denemediği için değil. Bael'in ruhunun getirilmemesinden duyduğu hayal kırıklığı neredeyse eziciydi.

"Sakin olun çocuklar," dedi Azagoth. "Bael ölmüş olsaydı, ruhu bana gelirdi ve ben de şu anda onu inceliyor olurdum."

Elbette, inanılmaz derecede güçlü başka bir iblisin ya da düşmüş meleğin onun ruhunu yok etmiş ya da yutmuş olması mümkündü ama bunun olasılığı akıl almayacak kadar düşüktü.

Reaver, İç Mabet'in geri kalanına açılan ön odaya benzeyen sade araziye baktı ve Azagoth uzaktaki iblisleri fark edip etmediğini merak etti, iki melekten yayılan gücün etkisiyle yavaşça onlara doğru ilerliyorlardı.

"Yanılıyorsun." Reaver tekrar Azagoth'a döndü. "Griminionlar onun ruhunu toplamış olamaz. O ve kardeşi Moloc... sapkınlardı."

Azagoth alay etti. "Ne demek sapkınlık?" "Onlar ikiz," dedi Reaver. "Ama onlar bir." Revenant'ın başı dönerek kardeşine baktı.

"Ne diyeyim?"

"Bir ruhu paylaşıyorlar," diye açıkladı Reaver. "Birini öldürmek, iki yarısını yeniden birleştirmek ve kalan 'kardeşi' bir bütün haline getirmek anlamına geliyor. Ve çok, çok daha güçlü."

Ne kadar ilginç değil mi? Azagoth Bael'in fiziksel bedenini öldürmeyi başarmıştı. Ne yazık ki, pislik herif hâlâ başka bir beden içinde yaşıyordu ve eskisinden daha da güçlüydü.

Hayranlık uyandırıcı.

"Bu bilgiyi daha önce paylaşamaz mıydın?" diye homurdandı.

Revenant, Reaver'ı omzundan bıçakladı. "Yok artık."

Reaver ikisine de ters ters baktı. "Ben de bilmiyordum, Pislikler. Birkaç saat önce Akaşık Kütüphane'de onları araştırdığımda öğrendim."

Dostum, Azagoth evrenin tarihindeki her insan, her olay ve her şey hakkında ayrıntılar içeren Göksel kütüphaneyi kaçırdı.

"Yani?" Revenant kollarını göğsünde kavuşturmuş, çivili eldivenleri zırhına çarparak şingirdiyordu. "Hikâyeleri ne?"

Azagoth da merak ediyordu. Umursadığı için değil, bilgi bir silah olduğu için.

"Görünüşe göre," diye başladı Reaver, "bölünmüş ruhları, tarihteki en genç melekler olarak Cennet'ten sürülmelerinin nedeni. Metinlere göre, empatiden yoksunlarmış ve başkalarına zarar vermekten zevk alıyorlarmış. İnsanlara, hayvanlara, diğer meleklerle. İdam edileceklerdi ama Moloc kaçtı. Bael ruhların yeniden birleşmesinden korktuğu için idam edilemedi, bu yüzden baş melekler kanatlarını kesip onu dışarı attılar. Moloc bir törenle kendi kanatlarını kestirdi ve o da düştü. İkisi de Şeytan'la birleşti ve işte buradayız."

Küçük bir aksilik. Azagoth şimdi Moloc'u öldürmek zorundaydı.

MolocBael? BaelMoloc? Her neyse. Küçük. Lanet olsun. Aksilik.

Peki neden bu kadar önemsiz hissettirmedi? Alarm zilleri bu konuda çok sert çalışıyordu.

"Beni dinle Azagoth," dedi Reaver. "Bael'i öldürdüğünü biliyorum. Her şeyi berbat ettin. Bunu bir daha yapma. Moloc'u öldürme."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa varlığınız sona erer."

Klaksonlar alarm zillerine katıldı ve tüm bir uyarı senfonisi şimdi vücudunu titreştiriyordu. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Hayır Azagoth, sana söylüyorum." Reaver'ın sesi alçaldı, uğursuzlaştı, kanatları gücüyle titriyordu. "Eğer öldürürsen

O, bildiğin her şey, olduğun her şey... yok olacak." Ani öfke Azagoth'un damarlarını yaktı, sıcak ve güçlüydü.

"Bael ve Moloc'un ne istediğini anlamıyor musun? Şeytan'ın serbest bırakılmasını ve Revenant'ın tahttan indirilmesini istiyorlar ve bunu gerçekleştirmek için ailemi öldürüyorlar!" Revenant'ın üzerine yürüdü. "Neden bu konuda bir şey yapamıyorsun? Sen Cehennem'in Kralısın. Elbette arkana yaslanıp tahtını bir ayaklanmaya kaptırmayacaksın."

"Moloc için planlarım var," dedi Revenant. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Ne kadar tatlı, değil mi?"

Revenant sırtıttı. "O tür bir endişe değil."

Tabii ki umurunda değil. Azagoth'un ailesi neden umurunda olsun ki? "Endişelensen iyi olur," diye hırladı Azagoth. "Yoksa tüm yeraltı dünyası eylemsizliğini korkaklık olarak okuyacak."

Revenant dişlerini gösterdi, gözleri kâbusa döndü ve Azagoth gözünü bile kırpamadan adam suratına yumuldu. "Bana yine korkak mı diyorsun?"

"Geri çekil, pislik," diye uyardı Azagoth. "Burası benim diyarım ve senin burada hiçbir gücün yok."

Azagoth'un ne kadar yanıldığını kanıtlayan Revenant bir süpernova gibi parlarken, bir ışık parlaması onu neredeyse kör ediyordu.

"İstersem seni eritebilirim, ruh çocuğu."

Görünmez bir güç Azagoth'u bir türbeye çarparak öfkesini ve içindeki şeytanı tetikledi. Canavarına dönüştü, boynuzları ve büyük kanatları gökyüzüne doğru uzandı.

"Bu ne cüret!" Öfkesi ve biçimiyle çarpıtılmış sesi, ayaklarının altındaki zeminin kaymasına neden oldu. "Krallığımın içinde bana saldırmaya nasıl cüret edersin?"

Revenant tısladı ve Reaver'ın dizginleyici elini sıktı. "Anlaşmayı ihlal ederek emirlerini yerine getirmeleri için ruhlar göndererek krallığıma saldırdın. Bir sonraki hamlen ne olacak? Şeytan'ı serbest bırakmak mı?"

"Asla," diye hırladı, bu fikir karşısında yaşadığı şok öfkesini bir kademe daha azalttı.

Revenant'ın kanatları genişçe açıldı, uçlarındaki kemikli pençeler Azagoth'u domuz eti gibi parçalamak istercesine kenetlendi. "Emin misin?"

Emin miydi? Şeytan Azagoth'a çağlar boyunca şantaj yapmış, Azagoth Şeytan'ın istediği ruhları yeniden bedenlendirmeyi reddederse krallığını ve çocuklarını tehdit etmişti. Griminionları katletmişti. Azagoth'un vermeyi reddettiği sadakati talep etmiş ve her zaman Azagoth'un çocuklarından biri bunu ödemişti.

O yüzden Revenant'ı ve bindiği cehennem aygırını sikeyim. "Şeytan'a olan nefretimi sorgulama," diye kükredi Azagoth.

Kanı kaynayarak saldırdı. Elindeki binlerce silahtan herhangi birini kullanabilirdi ama onun istediği, dişlerinin arasında etin parçalandığını ve pençelerinin arasından kanın aktığını hissetmekti.

Revenant ona tam kafasından vurdu. Çarpmanın yarattığı şok dalgası, Azagoth'un Revenant'ın yumruğu yüzüne çarpıp kafasındaki tüm kemikleri kırmadan önce görebildiği kısa bir an için yapıları parçalara ayırdı.

Kafatası kendini tekrar bir araya getirirken duyduğu acı onu daha da sinirlendirdi ve meleğin nefes borusunu ve omurgasını ezen bir ısırıkla Rev'in boğazını sıktı. Azagoth'un boğazından sıcak ve güçlü bir şekilde kan aktı ve ardından Reaver onları birbirinden ayırarak ikisini de zıt yönlerde yüz metre ileriye fırlattı.

"Yeter!"

Birden Azagoth kendini Reaver'ın parmaklarının ucunda havada asılı buldu. Revenant, Reaver'ın diğer elindeydi ve parçalanmış boğazını tutuyordu. Güzel. Şerefsiz. İç Mabedin içinde, olması gerektiği kadar çabuk iyileşmiyordu.

Reaver kardeşini yere düşürdü. "İşimiz bitti mi?"

"O başlattı," diye homurdandı Revenant.

Başını öfkeyle sallayan Reaver, Azagoth'a döndü ve sırayı ona bıraktı. "Şeytan'ı serbest bırakmak için birileriyle komplo kurmayacağını nereden bilebiliriz?"

Dişlerini sıkarak söyleyeceği şey için varını yoğunu ortaya koydu. Bunu ruhunun derinliklerinde ve damarlarında dolaşan kanda hissediyordu.

"Ben. Öleceğim. Öleceğim. Önce."

Kömür kokusu etraflarında dönerken sessizlik uzadı. Sonunda Reaver başını salladı. "Tamam. Lilliana'ya iyi dileklerimi ilet. Ve yeniden baba olduğun için tebrikler."

"Aynen öyle," diye homurdandı Revenant. "Pislik herif."

Azagoth başını eğdi ve İç Mabet'teki hasarı incelemekten önce kardeşlerin gidişini izledi. Daha önce de belirttiği gibi, etrafındaki her şey dümdüz olmuş ve yanmıştı. Birkaç ruh parçalanmış olabilirdi ama bu onun umurunda değildi. Önemsediği şey, İç Mabet ile Sheoul arasındaki bariyerin küçük bir bölümünün zayıflamış olmasıydı. Perdede Hades'ten başka kimsenin göremeyeceği tek, küçük, kılcal bir çatlak.

Gülümseyerek kendini fırçaladı ve Sheoul-gra'ya geri dönmek için geçide doğru ilerlerken neşeli bir melodi ıslık çaldı. Ama ofisine adımını attığında, sıkı bir kontrolden geçti.

Lilliana sandalyesinde oturuyordu, yüz ifadesi gerilmişti, bir eli terlemiş bir bardak buzlu çayı tutuyordu.

"Ne oldu?" Ona doğru koştu. "Neyin var?"

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Sen söyle."

"Hiçbir şey olmuyor."

Ona aptalmış gibi baktı. "Ben aptal değilim. Kanlar içindesin, boynuzların çıkmış ve Reaver ile Revenant geldikten birkaç dakika sonra bir şey Sheoul-gra'yı heykelleri devirecek ve tabakları kıracak kadar sert salladı. O yüzden bana palavra sıkma." Ayağa kalktı ve

Adam ona yardım etmek için uzandığında, kadın elini itti. "Bael'i öldürmek için ruhları serbest bıraktın ve onlar da bunu öğrendi, değil mi?"

Azagoth iş ve ev hayatını her zaman birbirinden ayrı tutmuştu. Lilliana'nın işinin çirkin yanlarına maruz kalmasını hiç istememişti... ya da kendisinin çirkin yanlarına. İşin özüne indiğinde, ruh sosisinin nasıl yapıldığını görmesini istemiyordu.

"Endişelenmeni istemiyorum, Lilli. Zaten yeterince uğraşman gereken şey var."

"Yapma," diye uyardı. "Beni dışarıda bırakma. Bir daha asla.

Yemin ettin."

Onu dışladığını inkâr etmek istiyordu. Ve eğer öyleyse, bunu onun iyiliği için yaptığına dair onu ikna etmek istiyordu. Ama onu dışlamak, en başta onu terk etmesine neden olan şeyin bir parçasıydı. Onu duygusal olarak rehin almış, arzuladığı bir parçasını ona vermemişti. Ve sonra duygularını ifade ettiğinde, bu öfkeydi. Her zaman öfke.

Daha iyisini yapacağına söz vermişti. Bu sözü yerine getirmenin zamanı gelmişti.

"Haklısın." Yumuşak bir nefes aldı. "Bael öldü ve Harika İkizler bunu biliyor. Ama onlar benim endişelerimin en küçüğü. Moloc hâlâ hayatta ve her zamankinden daha güçlü. Sahip olduğu her şeyle peşime düşecek." "Bu yüzden insan âlemindeki son çocuklarını getirmek için acele ediyorsun, değil mi? Onları bu tehlikeden kurtarmak için yol."

Başını salladı. "Ve bu yüzden her zaman bir koruman var. Moloc benden istediğini almak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Daha önce Lilliana, Ares'in adasında arkadaş olduğu cehennem köpeğinin de onlara katılabileceğinden bahsetmişti ve bu it hoş karşılanmıştı. Canavarları pek sevmezdi ama son derece sadıklardı ve Lilliana'nın yanında bir tane varken kimse ona bulaşmazdı.

"Moloc'un sana neden bu kadar ihtiyacı var?" Lilliana sordu.

En sevdiği rom şişesine uzandı. "Çünkü Şeytan'ın hapishanesinin anahtarı bende."

"Anahtar mı?" Yüzündeki renk kayboldu ve sandalyeye geri çöktü. "Şeytan Sheoul-gra'da mı?"

"Evet ve hayır." Şişeyi bıraktı ve ona doğru ilerledi. Zaten ona alkolden daha çok ihtiyacı vardı. "Revenant ve Reaver Şeytan'ı tuzağa düşürdüklerinde, Inner Sanctum ile aynı temel frekansı kullanarak boyutlar arası bir hapishane yarattılar. Şeytan'ın hücresi hem Sheoul-gra'nın içinde hem de içinde değil. Oraya sadece ben erişebilirim." Masaya yaslanarak bunu yeniden düşündü. "Reaver ve Revenant da erişebilir ama sadece onu bulabilirlerse."

Lilliana karnına baktı. "Bundan hoşlanmadım Azagoth."

Bu yüzden ona hiçbir şeyden bahsetmek istememişti. Tüm stresin, tüm çirkinliğin kendi omuzlarında olmasını istemişti. Onun değil. Ama ne olursa olsun onu koruyacak ve ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacaktı.

"Ben de istemiyorum, Lilli," dedi ve başını eğerek ona şefkatten öte bir öpücük verdi. Bu bir sözdü. "Ama sana ya da çocuğumuza bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Geri adım atarak sağ kolunun kolundan altın uçlu beyaz bir tüy ve sol kolundan gümüş uçlu siyah bir tüy çıkardı ve onları masanın üzerine koydu. Onları kanatlarından kaldırdığında ne Reaver ne de Revenant fark etmişti.

Lilliana onlara uzandı, ince parmakları narin parıltıların üzerinde gezindi. "Nedir bunlar? Yani, belli ki tüyler ama ne için?"

"Sigorta," dedi acımasızca. "Onlar sigorta."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kendilerini Sheoul-gra'ya götürecek geçidin yakınında dururlarken Cipher Lyre'in elini tuttu. Eğer izinleri olsaydı olurdu. Görünüşe göre Azagoth çocuklarından birinin ölümünden sonra geçidi yakın zamanda mühürlemişti.

"Görebiliyor musun?" Lyre girişi kapalı tutan büyüye atıfta bulunarak sordu.

"Evet."

"Tereddütlerin mi var?"

"Ne yani, Azrail'in krallığını korumak için yaptığı bir büyüü bozmakla mı ilgili?" Adam homurdandı. "Hayır."

Onun elini güven verici bir şekilde sıktı, ikinci düşünceleri olduğunun farkındaydı. Üçüncü düşünceler. Dördüncü düşünceler.

Şu anda kafasından bir sürü düşünce geçiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi. "Bir yerlerde kaybolabiliriz. Herkesten uzakta yaşayabiliriz." Savaştan dolayı hâlâ morarmış ve kanlı olan hırpalanmış bir omzunu silkti. Başlıca yaraları, kırılan kemikleri ve kesikleri çoktan iyileşmişti ama kanatları olmadan aldığı hasar çok daha uzun sürüyordu. "Pestilence'in yüzyıllar boyunca bir mağarada yaşadığını duydum. Yani, bilirsin, bu da var."

Mağara konusunda şaka yaptığını biliyordu - muhtemelen- ama ne olursa olsun, Azagoth'un gazabından ve arkadaşlarının küçümsemesinden kaçan bir kaçak olarak yaşamak ona göre değildi. Her zaman önce davranan, sonra af dileyen bir adam olmuştu ama her zaman af dilerdi.

"Kaçamam, Lyre." Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Sağ uyluk kemiğinin kırıldığından oldukça emindi.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Sadece... sana yeterince işkence yapıldığını gördüm. Bunu tekrar yaşamayı istemiyorum,

Ve tahmin ediyorum ki acı verme konusunda uzman biri varsa o da Azagoth'tur."

"Ve haklı olurdun." Bael'in pis ağzını koyduğu yere dokunmak için bir bahaneye ihtiyaç duyarak bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Lyre?"

"Hmm?"

"Bael sana ne dedi? Hani şu buhar olayını yapmadan hemen önce?"

Lyre rahat bir omuz silkti ama Bael üzerine eğilmiş, dişleri kulağını sıyırırken kızın yüzündeki dehşet ifadesini görmüştü.

"Görünüşe göre bakire düşmüş melekler bulmak zor," dedi. "O ve Moloc kendilerini bütünleştirmek için beni bir tür çiftleşme töreninde kullanmaya karar verdiler." Başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Her neyse, Bael artık 'saf' olmadığımı hissettiğinde biraz huysuzlandı."

"Keşke o piç ölmemiş olsaydı," diye homurdandı. "Onu tekrar öldürmek istiyorum."

"Eh, her zaman Moloc ve Flail var," dedi ona bir iyileştirme gücü dalgası yönlendirirken. Gücü yeniden şarj olurken her iki dakikada bir ona darbeler gönderiyordu. Aynı şeyi onun için de yapabilmeyi diliyordu ama bu beceriyi geliştirebileceğinin garantisi yoktu. Bunu öğrenmek için yeni kanatlarını bekleyemezdi.

"Azagoth'un Moloc'u halledeceğine eminim." Ancak Flail onundu.

Azagoth'un adının geçmesi Lyre'ın gözlerine bir endişe gölgesi düşürdü ve onu rahatlatılabilmeyi diledi ama günün geri kalanında hayatta kalma olasılığı konusunda yüzde yüz emin değildi.

"Peki önce kiminle konuşacağız?" diye sordu. "Azagoth mu? Arkadaşın Hawkyn'le mi?"

"Bilmiyorum. İlk kimi görürsek, sanırım. Herkesten özür dilemeliyim. Bir çocuğun ölümünden ben sorumluyum."

Sheoul-gra'daki her Memitim'in kardeşi olan çocuk. Hepsine bir açıklama borçluyum."

"Tamam." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu öptü, sıcak dudakları ona bu işi halletmesi için cesaret verdi.

Ancak "halletmek" beklenenden daha uzun sürdü. Bael'le yaptığı savaş gücünü tüketmiş, geriye Sheoul-gra'nın girişini koruyan büyüü bozmaya ancak yetecek tek bir damla kalmıştı. Aslında o kadar zayıflamıştı ki büyüü tamamen yok edemedi. Sadece duraklatabildi.

"Beş saniyemiz var," dedi. "Hadi gidelim."

İniş pistinde cisimlendiler ve hemen ardından Zhubaal geldi, yüzünde bir fırtına bulutu vardı. Cipher, Lyre'in önüne geçerek kendisini Azagoth'un baş infazcısının yoluna koydu. Lyre'i Cipher'dan başka kimse tartaklayamazdı.

Tam bunu açıklığa kavuşturmak üzereydi ki Hawkyn'in adını seslendiğini duydu.

"Cipher!" Hawk, Zhubaal'ın yanından geçip ona kocaman bir ayı gibi sarıldı. "Yaşıyorsun! Lanet olsun, seni bir daha göreceğimi sanmıyordum." Geri çekildi ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Sen kötü müsün? Bana kötü olmadığını söyle. Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Cipher güldü. "Şaşırtıcı bir şekilde kendimim."

Z çevreden izliyordu, eli kılıcının kabzasında, bakışları tetikte ama tehditkâr değildi. Cipher'ı indirmeye hazırды ama durumu idare etmesi için Hawkyn'e güveniyordu.

Güzel. Cipher Zhubaal'ı her zaman sevmişti. Düşmüş meleğin omuzları üzerinde iyi bir kafası vardı ve tam bir pislikti. Sevilmeyecek nesi vardı ki?

Journey, Maddox, Emerico ve Jasmine, Hawkyn'in kardeşlerinden birkaçı, gülümseyerek onlara doğru koştular. Haber hızla yayılıyordu. Azagoth'un onu çağırması ya da ortaya çıkması uzun sürmeyecekti.

Cipher hangisinin daha kötü olacağından emin değildi.

Hawkyn bakışlarını Lyre'a çevirdi. "Ciph'in son mesajı Bael'in bölgesinden kaçmak için içeriden yardım aldığını söylüyordu. Sen Lyre olmalısın. Ben Hawkyn'im."

"Sonunda seninle tanışmak güzel," dedi. "Cipher sizin dostluğunuza çok güveniyor."

"Öyle mi?" Hawkyn, Cipher'ı tamamen küçük düşürecek bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu - çünkü arkadaşlar başka ne işe yarardı ki - ama Journey liderliğindeki geveze Memitim grubu iniş pistine hücum etti.

Hawkyn'in yaptığı gibi, gülümseyerek ve "tekrar hoş geldiniz" ve "bize her şeyi anlatın" diyerek onu ele aldılar.

Ve Cipher aylardır ilk kez gerçekten rahatlamıştı. Evindeydi.

Etrafına baktı ve ortalığın darmadağın olduğunu fark edince kaşlarını çatı. Heykeller devrilmiş, sütunlar kırılmış ve hatta birkaç ağaç devrilmişti. Memitim temizlik için çalışıyordu, ancak birkaçı Cipher Show'u izlemek için yaptıkları işi bırakmıştı.

"Ne oldu?"

Maddox başparmağını Azagoth'un malikânesine doğru salladı. "Babam Reaver ve Revenant'la kavga etti."

"Neden?"

Jasmine kara başını salladı. "Bilmiyorum."

"Nerede o?" Neredeyse sormaya korkuyordu ve Lyre onun elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Rico, "Onu son gördüğümde Lilliana'yla birlikteydi," dedi.

Bu ilginçti. Ve potansiyel olarak iyi haber Azagoth'un ruh hali. "Lilliana'nın onu terk ettiğini sanıyordum."

"Dostum, o geri döndü," dedi Journey. "Geçen hafta gibi. Ve şuna bak, hamile!"

Cipher şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Ciddi misin?"

Hawkyn başını salladı. "Bir gün dokuz aylık hamileyken çıkageldi."

Vay anasını. "Baban bunu nasıl karşıladı?"

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Hawkyn yıkılan her şeyi işaret etti. "Yani, bilirsiniz, olabildiğince mutlu."

"Bir teorim var." Maddox elindeki gazozdan kocaman bir yudum aldı. "Ya bebek ondan değilse?"

Tüm kafalar Mad'e doğru döndü.

"Ne?" Bu ses herkesten geldi.

"Bir düşünsene. Dokuz aydır yok. Dokuz aylık hamile. Gittikten sonra bir adamla yatmış olabilir, sanki ondan öç alıyormuş gibi, ve bam! Hamile. Geri dönmek zorundaydı, böylece onun olduğunu düşünecekti. İzle de gör. Bu bebek 'geç' olacak." Son kısma bir göz kırpması ekledi.

Journey kardeşine kaşlarını çatı. "Tam bir ahmaksın."

"Ve nasıl." Hawkyn bir şey söylemek için ağzını açtı ama aniden yer değişti ve hava durgunlaşıp soğudu.

Oh, lanet olsun.

"Uh-oh," dedi Maddox sessiz, şarkı söyler gibi bir sesle. "Babam geldi."

Cipher Hawkyn'e bir bakış attı ve Hawk anlayışla başını eğdi. Arkadaşının Lyre'ı güvende tutacağını bilen Cipher, göğsünde soğuk bir beklenti düğümü sıkılaşıp Azagoth'a doğru ilerledi.

En azından düşmüş melek kıyafetini giymiş.

Azagoth'un yolda pullar ve boynuzlar yerine siyah bir pantolon ve ona uygun bir gömlekle yürüyor olması küçük bir teselliydi ama Cipher alabileceği her şeyi alırdı. Özellikle de yirmi adım öteden bile Azagoth'un inatçı zümrüt gözlerinde alevlerin dans ettiğini görebildiği için.

Azrail bugün daha da acımasızdı.

Azagoth ona her ne yapacaksa ona hazırlanırken adrenalini Cipher'ın içine işledi. Sheoul-gra'da melek ve şeytani yeteneklerin çoğu susturulmuştu ya da işe yaramazdı ve izin verilse ve Cipher tam güçte olsa bile

Azrail'in müthiş gücüne karşı koyamadı.

Azagoth'un çizmeleri kaldırım taşlarını çatlatırken, Cipher'ın konfor alanının çok içinde, sadece üç adım ötede durdu. Tabii ki Cipher'ın Azagoth'la olan rahatlık alanı üç metre değil, üç mildi.

Kuru bir sesle yutkunan Cipher eğildi. "Lordum-"

"Değil. A. Word." Azagoth'un sesi sanki bir tabutun duvarlarından süzölmüş gibiydi. "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek bir sebebi var. Ve o sebep de Hawkyn."

Cipher'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Başını saygılı bir şekilde eğdi ve Hawkyn'in bakışlarıyla buluşarak arkasına baktı.

Teşekkür ederim.

Hawkyn yine ciddiyetle başını sallayarak onayladıktan sonra yüzünde bir mizah ifadesi belirdi ve "Bana borçlusun" diye mırıldandı.

Binlerce kez, dostum.

"Çocuklarımla isimlerini neden düşmanıma verdiğini söyle bana," diye devam etti Azagoth, yüz ifadesi gözleri kadar soğuktu. "Şimdi konuşabilirsin. Ve dikkatli ol. Hawkyn'in benim üzerimde ancak bu kadar etkisi olabilir."

Cipher derin bir nefes aldı ve konuştuğunda kararlılıkla, samimiyetle ve Azagoth'a eskisi gibi umursamaz bir playboy olmadığını ama her zamanki gibi sadık olduğunu gösterme ihtiyacıyla konuştu.

"Lordum, kızınız için üzgünüm. Çok üzgünüm." Sesini yükseltti, herkesin bunu duymasını istiyordu. "Azagoth'un çocuklarının isimlerini kaçma şansı karşılığında Bael'e verdim. Onu kandırdığımı sanmıştım. O çocukların hepsinin çoktan Sheoul-gra'ya getirildiğini sanıyordum. Hiçbirinin hâlâ insan diyarında olduğunu bilmiyordum." Sessiz bir yargılamayla bakan Azagoth'a dönmeden önce her bir Memitim'in bakışlarıyla karşılaştı. "Özür dilerim," diye tekrarladı, yeterli olmasa da. Evrende bunun için yeterince özür yoktu. "Elimden gelse geri alırdım."

"Bu doğru!" Lyre, Hawkyn onu yakalayamadan Memitim'in halkasını iterek geçti. "O bilmiyordu. Öğrendiğinde yıkıldı. Herkes gibi o da intikam almak istiyordu."

"Herkes kadar değil," diye tersledi Azagoth.

Hawk kolunu yakalayıp onu nazikçe kendine çekerken Lyre küfretti. "Cipher Bael'i Bael'in kendi cephaneliğinden aldığı bir sesle öldürdü."

Azagoth'un keskin gözleri Cipher'a dikilmişti. "Bael'i sen mi öldürdün? Benim ruhlarım değil miydi?"

Cipher, Azagoth'un ruhlarının Bael'i alt ettiğine inanmasına izin vermekle yetinecekti ama Lyre bunu kabul etmedi ve Hawkyn'in elinden silkelenerek kurtuldu.

"Bunu yapmak için sizin ruhlarınızdan birini bekleyebilirdi," dedi cesurca. "Ama yapmadı. Bael'in yaptıklarının bedelini ödemesini istedi."

Cipher, Azagoth'un başında fırtına bulutlarının dolaştığına yemin etti. "Kimsin sen?"

"Lordum," dedi Cipher araya girerek, "bu Lyre. Kaçmama yardım etti ve o olmasaydı Bael ölmeyecekti." Ona döndü, cesareti karşısında dehşete kapılmıştı. Zayıf güçleri olduğunu iddia edebilirdi ama kanatlarının ucundan kalbinin derinliklerine kadar tam bir savaşçıydı. "Ve eğer beni kabul ederse, ben de onu eşim olarak kabul ederim."

Lyre'ın gözleri parladı, ağzı açık kaldı ve neredeyse inliyordu. Çok mu erken olmuştu? Ya onu tüm arkadaşlarının önünde reddederse? Ya onu herhangi bir yerde reddederse? Onun sayesinde hayattaydı. Onun yüzünden kötülüğe bulanmış değildi. Onun sayesinde evindeydi.

Ona her şeyini borçluydu ve teslim olmayı hiç düşünmediği tek şeyi ona çoktan vermişti.

Kalbi.

"Evet," diye fısıldadı. "Senin eşin olmayı çok isterim."

Rahatlama ve sevinç onu bir anlığına dondurdu ama ayakları tekrar hareket edebildiğinde onu kollarının arasına aldı. Düzgün bir kutlama yapmak istiyordu ama bu bekleyebilirdi.

Azagoth yapmazdı.

Cipher onu öptü, daha sonra öpeceğine dair söz vererek öptü ve Azagoth'a döndü. "Lyre bana yardım etmek zorunda değildi ama etti. Bael ve Moloc'un çocuklarınızı öldürmek de dahil olmak üzere yapmayı planladıkları her şeyi öğrendiğinde onlara karşı döndü."

Azagoth'un değerli taştan gözleri bir kez daha şiddetle parladı ama konuştuğunda sesindeki keskinlik azalmıştı. "Listedeki kızım, ölen kızım... o bir planın parçasıydı. Bunu kabul edebilirim. Hoşuma gitmiyor ama bu benim değiştirme yeteneğimin ötesinde. Bana Amelia'nın boşuna ölmediğini kanıtlayın."

"Yapacağım," diye yemin etti Cipher. "Yemin ederim."

Sessizlik uzadı, Azagoth'un alametifarikası olan bir terletme taktiği idi bu. "Hawkyn senin Sheoul- gra için bir değer olacağına ısrar ediyor," dedi sonunda. "Bunu zaman gösterecek. Ama eğer beni pişman edecek bir şey, ama gerçekten bir şey yaparsan..." Azagoth durakladı, dudakları ölümcül dişlerinin arasından sıyrıldı. "Devam etmeme gerek yok, değil mi?"

"Hayır, efendim, yapmamanızı tercih ederim."

Azagoth, Cipher'ın bunun olup olmadığını sorgulamasına neden olacak kadar yüzeysel bir gülümseme ve baş sallamayla, onu istediği her şeyle baş başa bırakarak uçup gitti.

Evi, arkadaşları ve şimdi de Lyre.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sheoul-gra'nın içindeki yaşamın korkunç olmadığı ortaya çıktı.

Cipher haklıydı: arkadaşları iyi insanlardı ve Memitim'in çoğu ona karşı biraz soğuk davransa da onları suçlayamazdı. O ve Cipher, Sheoul'un sunduğu en kötü derebeylerinden biri için çalışma geçmişine sahip düşmüş meleklerdi ve Sheoul-gra sınırları içinde işlenen son cinayetler göz önüne alındığında, güven kolay kazanılmıyordu.

Ama bu güveni kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Azagoth'u satmak zor olacaktı ve açıkçası mümkün olduğunca ondan uzak durmayı tercih ediyordu. Bael dehşet vericiydi ama Azrail onun yanında kedi yavrusu gibi kalıyordu.

Cipher doğrudan Azagoth için çalışmaya başlamış, düşman bilgisayarlarını hacklemişti. Kanatları büyüyüp güçleri geri geldiğinde, Azagoth onun büyü kodlama becerilerinden de yararlanacağını söylemişti. En azından parlama yeteneği geri gelmişti, yani işler yolunda gidiyordu.

Lyre... henüz nereye uyum sağlayacağından emin değildi. Güçleri o kadar zayıftı ki asla bir iş bulamayacağından korkuyordu ama daha bu sabah, Bael'in pençesinden kurtulduktan bir hafta sonra Azagoth ona bir teklifle geldi. Güçlü yeteneklerinin olmamasının onu İç Mabet'teki güç algılayıcı iblisler için görünmez kılma potansiyeline sahip olduğunu ve Bael ile Moloc'un yöntemleri hakkında bilgi edinmek için onu kullanmanın yanı sıra, onun için bazı casusluk işleri olduğunu açıklarken sessiz bir dehşet içinde dinlemişti. Bir buhar zerresine dönüşme yeteneği ona fark edilmemesini sağlayacak daha fazla yol sunacaktı.

Bunu yapabilirdi. Aslında kulağa eğlenceli geliyordu.

Sheoul- gra'daki dairelerinde oturmuş, İç Mabet hakkında bulabildiği her şeyi okurken, Cipher ona bir mola teklif etti.

"Sana bir sürprizim var," dedi ve kızın elinden tutup onu koltuktan kaldırdı.

Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Bunun iyi bir sürpriz olduğundan emin değilim," diye çekindi, "ama ihtiyacın olan şey bu olabilir."

Uh-oh. Kulağa pek hoş gelmedi. Aslında kulağa korkunç geliyordu. "Peki bu gereksiz sürpriz için nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Sana göstereceğim."

Ona geçide kadar eşlik etti ve orada maddesizleşip Sheoul'a ilk girdiklerinde kullandıkları dünyevi orman açıklığında yeniden şekillendiler. Üst tarafa çıktıklarında, onları İsrail'deki tozlu bir tepeye ışınladı ve kadın lanet okudu. Megiddo. Onu meleklerin önem verdiği bir yere getirmişti. İnfazların, savaşların ve cennetten kovulmaların gerçekleştiği yere.

"Bu da ne böyle, Cipher? Neden buradayız?"

Sıcak bir rüzgâr çıktı ve bir saniye sonra Liandra, Lyre'nin diğer kız kardeşi Bellagias'ın yanında cisimlendi.

Rüzgâr kadar sıcak olan öfke onu savurdu ama komik olan şey, Sheoul'dayken yıllardır hissettiği öldürücü öfkeyi yaşamamış olmasıydı. Bu sadece eski moda bir kızgınlıktı.

Cipher, "Hawkyn'den ailenizle temasa geçmesini istedim," dedi. "Umarım sorun olmaz."

Değildi ama yine de başını salladı. "Seni görmek güzel Bella." Liandra için toplayabildiği tek şey bir bakıştı.

Her zaman yumuşak başlı olan Bella kendini Lyre'in kollarına atarak ona kocaman sarıldı. "İyi olmana çok sevindim. Senin için çok endişelendim."

Lyre geri çekildi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Annem ve babam da. Ve ister inan ister inanma, Liha."

Lyre güldü ama diğer kardeşine baktığında Liandra'nın yüz ifadesinin ciddi olduğunu gördü. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Doğru olmasaydı burada olmazdım," dedi Liandra.
"Ben... yaptığım şeyden pişmanım."

Lyre, Liandra'nın dantelli fildişi tüylerinden biriyle devrilebilirdi. "Ciddi misin?"

"Daha iyi idare edebilirdim," diye itiraf etti. "İblisin ölümünden pişman değilim ama kanatlarını kaybetmemeliydin."

Ah, işte bu daha çok benziyordu. Öfke yine içinden taştı ama Cipher'a baktığında onun sakin ve güçlü varlığı onu sakinleştirdi. Artık geçmişindeki hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu kini tutmak kız kardeşine zarar vermeyecekti; sadece kendisine ve muhtemelen sevdiği erkekle olan ilişkisine zarar verecekti.

Bırakmak zorundaydı.

"Seni affediyorum Liandra," dedi ve şaşırma sırası kız kardeşine geldi. "Ama seni bir daha görmek istemiyorum. Bir süre için değil. Belki de hiç."

"Bu nasıl bir bağışlama?" Liandra kırpılmış, keskin bir sesle konuştu.

"Daha bir hafta önce senin ölmeni istediğimi düşünürsek, bunun oldukça büyük bir gelişme olduğunu anlıyorum. Özür dilerim, benimle bir ilişki mi istiyordun?" Liandra'nın ağzı açıldı. Kapandı. Evet, Lyre da böyle düşünmüştü. Her zamanki gibi haksızlığa uğrayan tarafı oynuyordu ama bu kez sahte öfkesi yüzüne vurulmuştu. "Ben öyle düşünmüyorum. Yeni bir başlangıç yaparak bu işten sıyrılalım. Anlaştık mı?"

Liandra başını eğdi. "Artık huzurunuzda istenmediğime göre, ben gidiyorum. Kendine iyi bak, kardeşim."

Bununla birlikte, Liandra gökyüzüne fırladı ve parlayarak uzaklaştı.

"O tam bir sürtük," dedi Bella. "Ama ben de gitmeliyim. Beni ara ve bir ara öğle yemeği yiyelim."

O ve kız kardeşi her zaman öğle yemeği yerdı ve Lyre kız kardeşinin samimi olduğunu gerçekten umuyordu. Özellikle de Lyre artık Bael'in krallığına bağlı olmadığı için

iblis ve insan diyarlarında istediği her yerde parlayabilirdi.

Sadece öğle yemeklerini gizli tutmak zorundaydılar. Cennetteki bir meleğin düşmüş bir melekke öğle yemeği yemesi kesinlikle yasak olmasa da, bu bir itibar kaybıydı.

Bella havalanırken el salladı ve sonra onu kıskançlıkla izleyen Cipher'a döndü. Kanatlarının yeniden çıkması aylar sürebilirdi ve o zamana kadar toprağa bağlı kalacaktı. Belki onun dikkatini dağıtabilirdi. Seksle. Evet, bu kulağa bir plan gibi geliyordu.

"Bu, uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şeydi," dedi.

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama öyleydi. Çok önemliydi. "İntikam almak istediğin onca yıldan sonra, biraz kapanışa ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Kalbi şarkı söyleyerek onun güçlü kollarına uçtu. "Sen harikası. Seni çok seviyorum."

Cipher'a sarılırken içinden duygular fışkırdı ve kanatları kendiliğinden patlayarak onları meleksi kucaklaşmaların en samimisiyle sardı.

İçindeki duygu yumağını yutarak parmağıyla bir kanadın kenarını çizdi. "Ben de seni seviyorum." şefkatle saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ve şimdi senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette," dedi. "Ne olursa."

"Bir gün çocuklarımız olacak, değil mi?" diye ağzından kaçırmadan önce gözlerinde tereddüt gölgeleri dans ediyordu.

O kadar ilerisini düşünmemişti ama evet, kesinlikle Cipher'ın bebeklerine sahip olmak istiyordu. Hem de bir sürü. "Neden olmasın, anlamıyorum."

Dudakları mutlu bir gülümsemeye kıvrıldı ama gözleri gölgeli kaldı. "Eğer bir kızımız olursa ve Azagoth için de sorun olmazsa, adını Amelia koymak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Oh, evet," diye fısıldadı. "Azagoth'un kızı için ne harika bir övgü." Ve onu bu şekilde onurlandırmak istediği için ne kadar inanılmaz bir erkekti. Lyre nasıl bu kadar şanslı olmuştu?

Ona daha sıkı sarıldı ve kalplerini birleştirdi. "Teşekkür ederim, Cipher. şifremi kırdığın ve sistemimi yeniden başlattığın için teşekkür ederim."

Bilgisayar göndermesine güldü ve ona bakacak kadar geri çekildi, muhteşem gözleri hissettiğı sevinci yansıtıyordu. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Flail'e bile teşekkür edebilirim. Eğer o beni kaşırmasaydı, ne seni bulabilirdim ne de eşsiz gücümü keşfedebilirdim."

İşkence kutusu açıldıktan sonra Flail'in nereye gittiğini merak etti. şimdi kimin için çalışıyordu? Ve intikam almaya mı çalışacaktı? Dışının buna kalkışması delilik olurdu ama Lyre'a hiç o kadar kararlı görünmemişti. Tetikte olmaları gerekecekti.

Lyre şakacı bir şekilde parmaklarını Cipher'ın göğsüne vurdu. "Yani Flail affedildi mi?"

Adamın ağzının bir köşesinde beliren karanlık, ölümcül gülümseme kadının içini ürpertti. "Onu yine de öldüreceğim. Ama öldürmeden önce ona teşekkür edeceğim."

"İşte benim kötü oğlum," diye alay etti.

Ama aslında, Gerçek Düşmüşler olarak ikisinin de karşı karşıya olduğı iyi/kötü savaşı, iblislerden insanlara ve meleklerle kadar herkesin günlük olarak katlanmak zorunda olduğı bir şeydi. Bu hayatın bir parçasıydı ve bunun bir nedeni vardı. Her şeyin bir nedeni vardı ve yıllar sonra ilk kez buna yeniden inanmıştı.

Yeniden pek çok şeye inanmaya başladı.

Sonsöz

Moloc pencereden dışarı, kalesini çevreleyen görkemli kavrulmuş toprağa ve yanan cesetlere baktı. İnsan bir savaş olduğunu düşünebilirdi ama bundan daha iyisi olmuştu.

Bael'inkiyle birleşen ruhunun patlaması, hâlâ içinde hissettiği feci bir patlamaya neden olmuştu. Ve bu çok iyiydi.

Hayatında ilk kez bir bütündü.

Hem kardeş hem de tek bir kişi olduklarını bildiği için Bael'le aralarında her zaman tuhaf bir ilişki olmuştu ve sonunda tek bir bedende birleştiklerinde nasıl hissedeceklerini merak etmişti.

Artık biliyordu. Güç gibi hissettirdi.

Yanındaki şişeye uzandı, binlerce yıldır sakladığı bir şişeydi bu. Şeytan'ın hediyesi olan bu küçük cam tüpte Karanlıklar Lordu'nun kanı vardı ve onu güçlendirip kralıyla psişik bir bağlantı kurmasını sağlayacağını umuyordu.

Dudaklarına götürdüğü sırada kapıya bir tıkırtı geldi. Ruhunun Bael olan kaotik yarısı bu kesintiye saldırmak istedi ama Moloc'un sahip olduğu sakin yarısı buna karşı çıktı.

"İçeri gel," dedi ama Bael için ekledi, "ama beni hoşnut etmezsen ölürsün."

Kapı açıldı ve Flail kasıla kasıla içeri girdi, her zamanki asık dudaklarında bir gülümseme vardı. "Sheoul-gra'daki ajanımızdan haberlerim var."

"Dinliyorum."

"Cipher ve Lyre oradalar," diye homurdandı. "Azagoth onları kabul etti."

"Hayal kırıklığı ama tamamen beklenmedik değil," dedi. "Peki ya insan âlemindeki genç çocukları?"

"Hepsi Sheoul-gra'ya götürüldü. Daha fazlasını öldüremeyeceğiz."

Gülümsedi. "Önemli değil. Yeni bir planım var. Ruhların Koruyucusu'nu Şeytan'ı hapisten çıkarmaya zorlayacağı kesin olan bir plan."

"Lilliana'yı kaçıramayacaksın," diye uyardı. "İçinden gelenle bile olmaz. O her zaman korunuyor."

"İşin güzel yanı da bu, aşkım," dedi, Bael'in etkisi sözcük seçimini çoktan etkilemişti. "Onu kaçırmama gerek kalmayacak."

"Neden olmasın?" Şaşkınlık kaşlarını aşağıya çekti. "Anlamıyorum."

Çünkü güzeldi ama o kadar da zeki değildi. Dişiler asla öyle değildir.

"Çünkü," dedi kalbi beklentiyle çarparak, "doğru zaman geldiğinde Lilliana bana gelecek ve Azagoth benim olacak."

* * * *

1001 Karanlık Gece ve Larissa lone'dan 15 Ekim 2019'da geliyor:

REAPER: Bir Demonica Romanı

DEMONICA SERİSİ GERİ DÖNÜYOR...

O ruhların koruyucusudur. Yargıç, jüri ve infazcı.
O ölümün kişileşmiş halidir.

O Azrail.

Hem Cennet'in hem de Cehennem'in saygısını kazanan düşmüş bir melek olan Azagoth, binlerce yıldır kendi yeraltı dünyasına başkanlık etmektedir. Cehennem'in efendisi olarak

Kötü ruhlar, Dünya'daki ve ötesindeki yaşamın varlığı için çok önemli olan dengeyi koruyor. Ancak tüm diyarlar kehanet edilen Günlerin Sonu için hazırlanırken, onu Sheoul-gra'ya bağlayan bağlar yıpranmaya başlamıştır.

Şimdi, sevgili eşi ve doğmamış çocuğu kadim bir düşmanın hedefi olan Azagoth, kan yeminlerini bozmak ve asırlık ittifakları parçalamak anlamına gelse bile onları kurtarmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir.

Bu kendini yok etmek ve dünyayı ateşe vermek anlamına gelse bile...

* * * *

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.

Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

**Bonus olarak, tüm aboneler BEŞ ÜCRETSİZ özel kitap
indirebilir!**

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

